XXVI. évfolyam, 50. szám Ára: 1,80 Ft 1970. december 10.

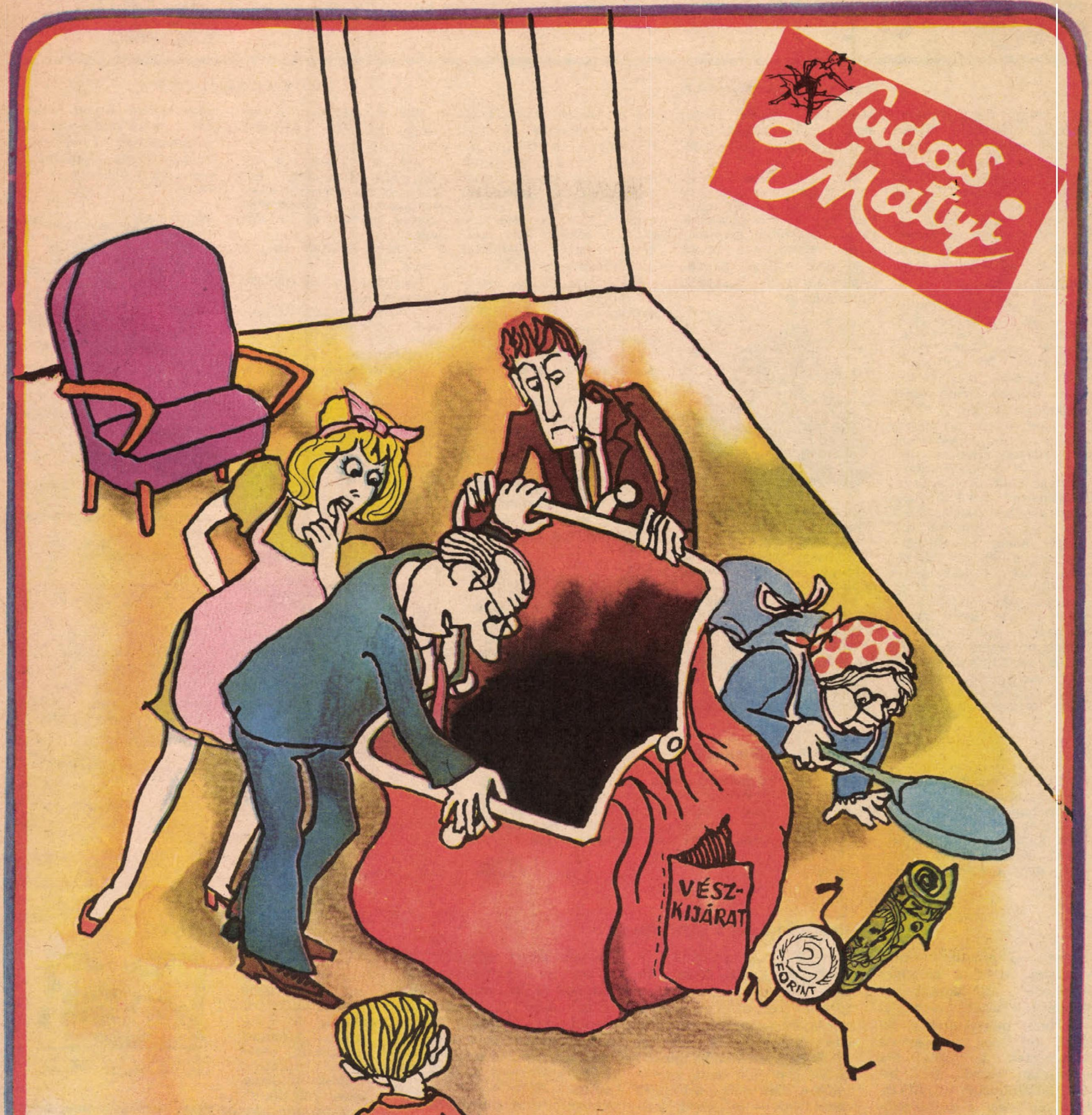
Ludas Matyi
VÉSZ-KIJÁRAT
2 FORINT
Hihi

CSALÁDI PÉNZTÁRCA
ÜNNEPEK ELŐTT

Hegedűs István rajza

KEDVES LUDAS!

ŐSZI SÉTA BUDÁN

A minap végigsétáltam a budai Hegyalja úton. Utoljára májusban jártam erre, s akkor lapunkban ejtettem is néhány zokszót arról, hogy milyen sok a szemét ezen a környéken. Kíváncsi voltam, hogy az eltelt fél év alatt történt-e valami változás. Hát nem sok, s ami változott, az sem mindig előnyére.

Itt van például a Hegyalja út és a Mészáros utca sarkán levő üres telek, melyről annak idején említést tettem. Itt egy pestbudai viszonylatban is ritkaság számba menő szemétskanzen található. Azóta, mint látom, a telket körülvették egy ideiglenes drótkerítéssel. Hogy ez mire jó, nem tudnám megmondani. Legfeljebb csak a Köztisztasági Hivatal embereit akadályozta meg abban, hogy a szemetet *ki*hordják onnan, de nem gátolja meg a környék lakosságának azt a szorgos igyekezetét, hogy a szemetet továbbra is *be*hordja oda. Dicséretes igyekezetük gyümölcseként május óta a szemétgyűjtemény sok új, értékes műtárggyal gyarapodott. Az új szerzemények között található karambolozott háromkerekű gyermekbicikli, oldalba rúgott mosdókagyló, megunt szeneskanna, kiszolgált veszszőkosár.

Egy kicsit feljebb sétálva, a Hegyalja és a Sasfiók utca sarkán, szintén található egy kisebb szemétlerakat. Összetétele meglehetősen vegyes, van benne lógó belű matrac, papundeklidoboz, sőt felszedett útburkolat is.

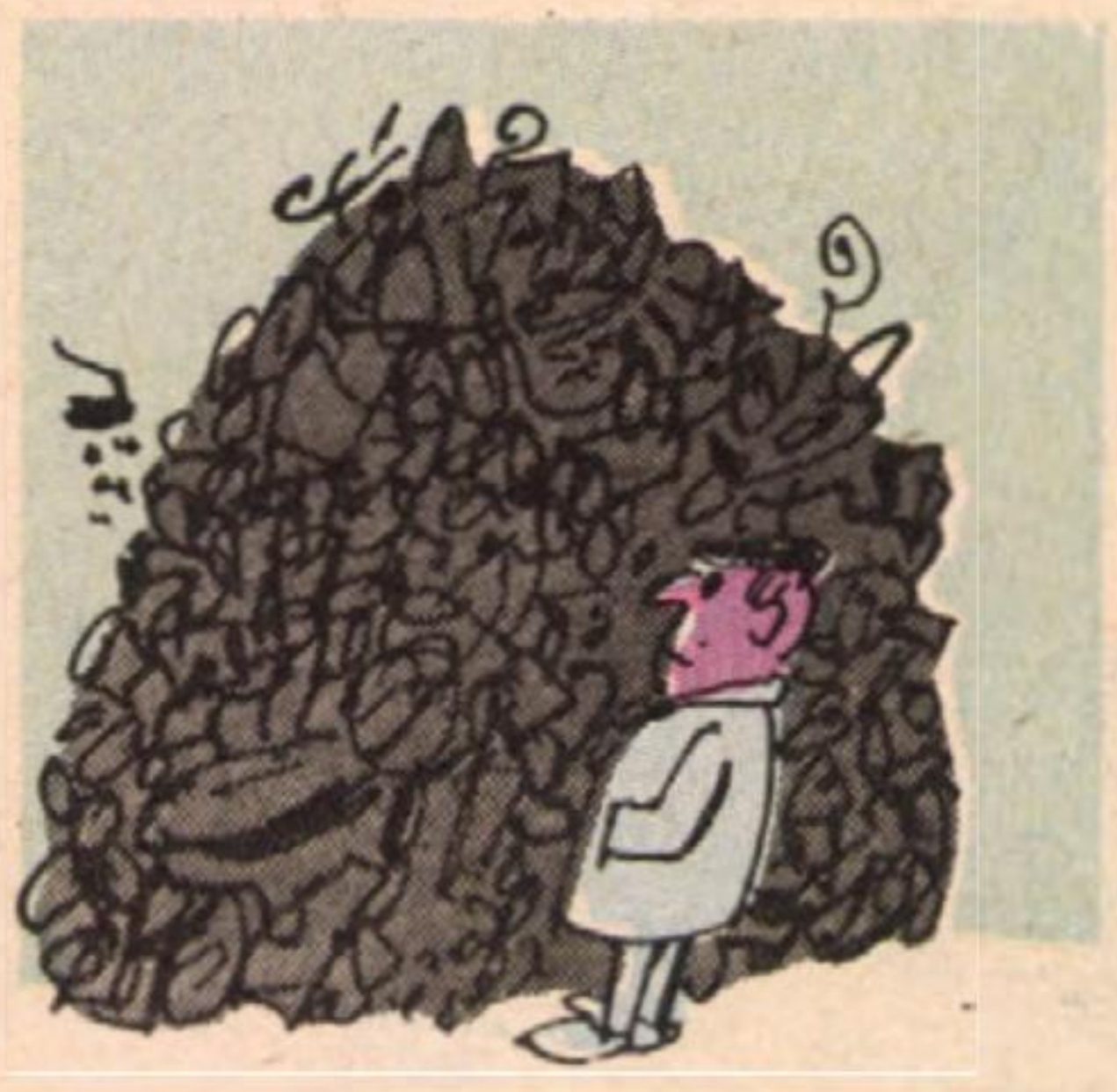

Egy sarokkal feljebb, a Hegyalja út 150—152. számú telkek előtt, a bokrok rejtekében tetemes mennyiségű régi, már szinte odakövült szemét pihen.

Az igazság az, hogy ez nemcsak a Hegyalja út specialitása. Ha betérünk például a Korompai utcába, láthatunk ott ennél különbet is. A 24-es, 26-os számú házakkal szemben többrendbeli, folytatólagosan elkövetett szemétdomb virul. A dombok aljazata több évtizedes múltra tekinthet vissza, a tetejükön díszlő piros lábas, a zöld tejeskanna, az ismeretlen rendeltetésű szürke tartály, a törött fehér neoncső, és a barnára rozsdásodott drótköteg viszont újabbkori képződménynek tűnik.

Buda más utcáin, terein is találni csinos szemétgyűjteményeket. Például a Böszörményi út 35-ös számú ház tövében is kuporog egy helyre kis törmelékhalom. Szemközt vele, a 60-as villamos végállomása mellett, a Jagello utca végiben levő terecske terítve van őszi avarral és tömérdek nyári szeméttel. Míg az avart jártam, tűnődve megálltam, s arra gondoltam: nem kellett volna itt egy alapos őszi nagytakarítást csinálni, mielőtt a hó még ellepné a sok lomot, szemetet?

Amint ott álldogáltam, Juhász Gyula sorai csengtek a fülemben: *„Ma hull a hó és álom hull a hóban...”* Csak egy kicsit módosítva, a helyszínhez és az alkalomhoz illően, így:

„Majd hull a hó, és a lom hál a hóban...?”

(radványi)

ELKEZDETLENÜL

Hát így még nem jártam négy évtizedes mozijáró múltam során!

Amennyire vissza tudok rá emlékezni, eleddig a következő vis majorok valamelyikének fennforgása esetén maradt el az előadás:

— nem érkezett meg a kópia,

— eleredt az eső (nyáron szabadtéren),

— eleredt a plafon (Óbudán a Felszabadulásban),

— kitört a háború (Bagdadi tolvaj),

— földrengés, vízözön, szökőár,

— rosszul lett a mozigépész stb.

1970. november 22-én este 8 órakor azonban az Óbuda moziban a Befejezetlenül című magyar lélektani dokumentumfilm este 9 órai előadásáról azért küldtek haza bennünket, mert kevesen voltunk. Ami egyébként igaz: velünk együtt összesen 7 néző lődörgött az előcsarnokban. A részvétlenségre való tekintettel nem vetítik a filmet — közölték.

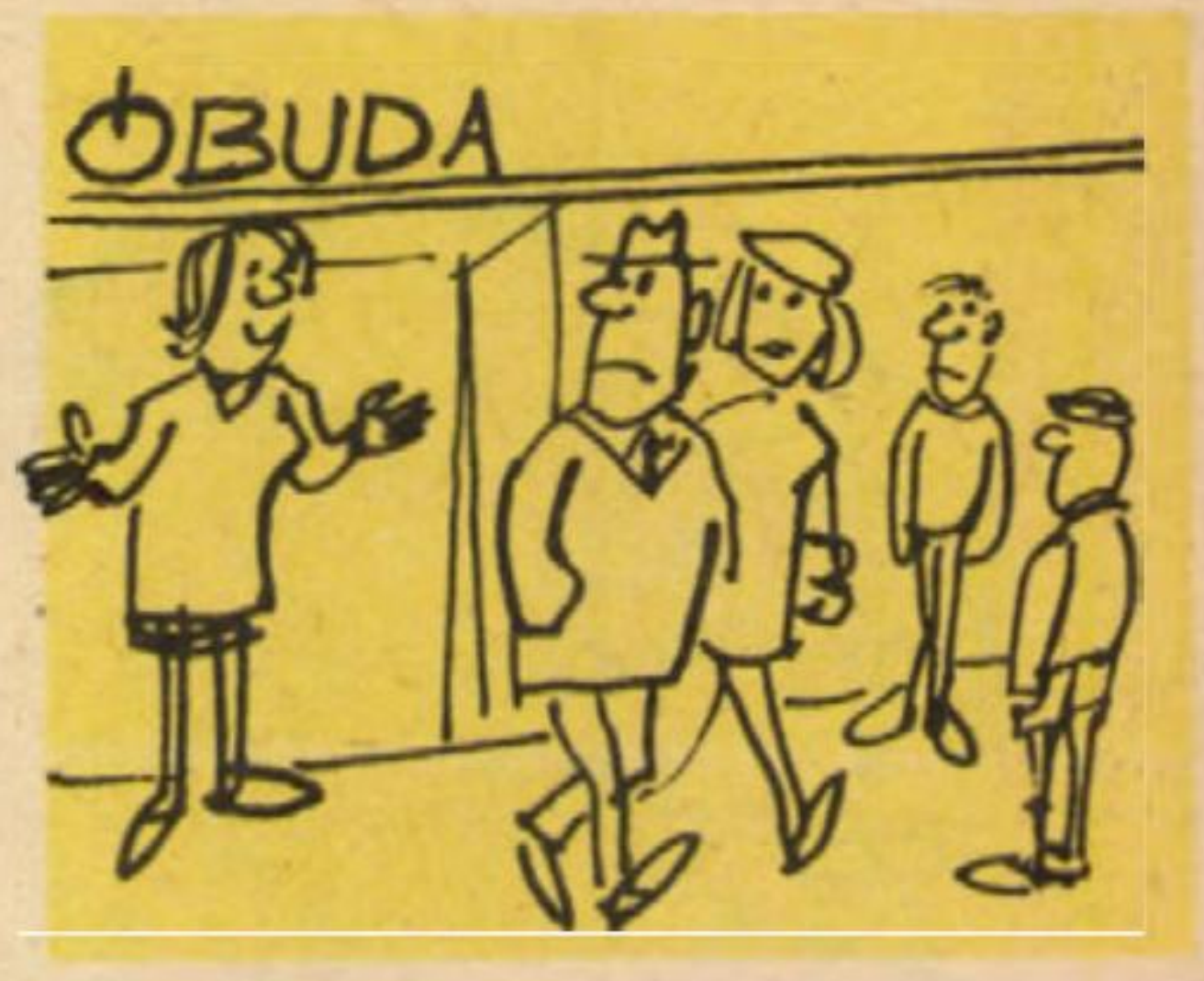

Hogy jogosan-e, azt nem tudom. Társasutazásról már hallottam, hogy érdeklődés hiánya miatt elmaradt — moziról még nem. De az élet mindig valami újat produkál.

Most például azt, hogy a Befejezetlenül című film számunkra Elkezdetlenül maradt.

N. S.
III., Szépvölgyi út 1/b.

GYÖNGY — DEKÁRA

A ruhám díszítéséhez szükséges (jelenleg igen divatos) gyöngyözést nem tudom elkészíteni, mert egyetlen Röltex-üzletben sem árulnak egészen apró gyöngyöket. Régebben, kb. másfél éve, még a Deák Ferenc utcai üzletben kapható volt, dekára mérték, s szinte fillérekért vehettük. Aztán egyszerre elfogyott. Azóta több társammal együtt felváltva járjuk az üzleteket, de hiába. Örülnénk, ha megtudhatnánk, kapható lesz-e még valahol, és ha van, merre lelhetjük?

B. Klára
Budapest

SZÓDAVÍZ

Ha költő lennék, megénekelném az örömet adó, szomjat oltó, frissen pezsgő, a torkot kellemesen csiklandozó, hegyi patak tisztaságú, hűvös simaságú szódavizet.

A költemény elégikus hangulatú, szomorkás alkotás lenne. Mert ehhez a hőn óhajtott italhoz a legtöbb eszpresszóban és étteremben lehetetlen hozzájutni. Az üveges szóda minősége megfelelő, de ilyent ritkán tesznek a vendég elé. A tankban, házilag készített szikvíz viszont poshadt, langyos, és szénsav nélküli. Amíg nem kaphatunk jó, iható szódavizet, javaslom, tegyenek a vendég elé egy pohár hideg, friss csapvizet. Szívesebben kifizetjük a két deciért a negyven fillért, mint a szódavíznek nevezett ihatatlan löttyért. Vagy: Készítsenek szénsavdús szódavizet – házilag a vendéglátóiparban!

(– g –)

GÁZOLAJ KONTRA FŰTŐOLAJ

Mivel az elmúlt években városban és falun hatalmas érdeklődés mutatkozott az olajkályhák iránt, örvendetes volt, hogy mérsékelték a fűtőolaj árát. Ám a gépkocsik üzemanyaga, a gázolaj ára változatlan maradt. Ezért került konfliktusba az ÁFOR, a benzinkutas, a gépkocsitulajdonos és a lakását gázolajjal fűtő ember. Sajnos nem oldotta meg a konfliktust az sem, amikor a fűtőolajat rózsaszínűre festették, sőt még az sem, amikor külön töltőkutakat állítottak fel a gázolaj és a fűtőolaj árusításához.

A közelmúltban Miskolcon és Budapesten a Déli pályaudvarnál, a gázolajos kútnál félórákat kellett várakoznia annak, aki üzemanyagtankjába gázolajat akart töltetni, mert más gépkocsik csomagtartójába vagy rakfelületére hordóban, kannákban, 100 literszámra vitték a festetlen gázolajat. És mivel az ember olyan szerencsétlen, hogy félórás várakozás közben, ha akar, ha nem, gondolkodni kénytelen, gondolkodik is. Eszébe jut a közel-keleti válság. Talán magánosok és közületek ezért fizetnek 2,20-at gázolajért — amivel fűteni is lehet —, amit 20 méterrel odább 1,50-ért kaphatnának? Aztán gondol a bölcs tsz-vezetőkre, akik már a tél elején előrelátóak — és „kerül, amibe kerül” jeligére — hordószám vitetik haza traktorjaiknak az üzemanyagot, hogy nyáron ne legyen fennakadás, aratásban, cséplésben, behordásban. A harmadik lehetőség semmiképpen sem jutna eszébe, hacsak véletlenül nem lődörögne ott a gépkocsivezető papa körül a fiacskája is. És ha őt megkérdezik: „Minek nektek ennyi gázolaj?”, azt válaszolja meglehetősen lakonikusan és nem minden cinizmus nélkül: „Ja, kérem, mindenki úgy fűt, ahogy tud, és ezzel is lehet.” És a jelek szerint erre nem is kevés ember jött rá. Ugyanis amíg 2—300 ember fizet fővárosunkban készpénzzel a gépkocsiba töltött gázolajért, addig több ezer közületi tehergépkocsi még a kőkorszaknál tart, mert közbülső csereeszközt, jegyet használ fizetési eszközként. És a bilétát lehet könyvelni, szorozni, osztani, a biléta vándorol, csurog és fűt is. De hogy kinek a zsebéből jön végül is a pénz a bilétáért és a melegért, illetőleg kinek a zsebébe vándorol, az még a gyermek előtt sem titok. Érdemes akkor színezni, kétféle kútból árusítani, vagy egyáltalán, érdemes gázolaj-jegyeket használni? Ez a kérdés vetődött fel a fűtőolaj kontra gázolaj konfliktusánál. Megoldása nyilvánvalóan nem különösen nehéz, de annál hasznosabb.

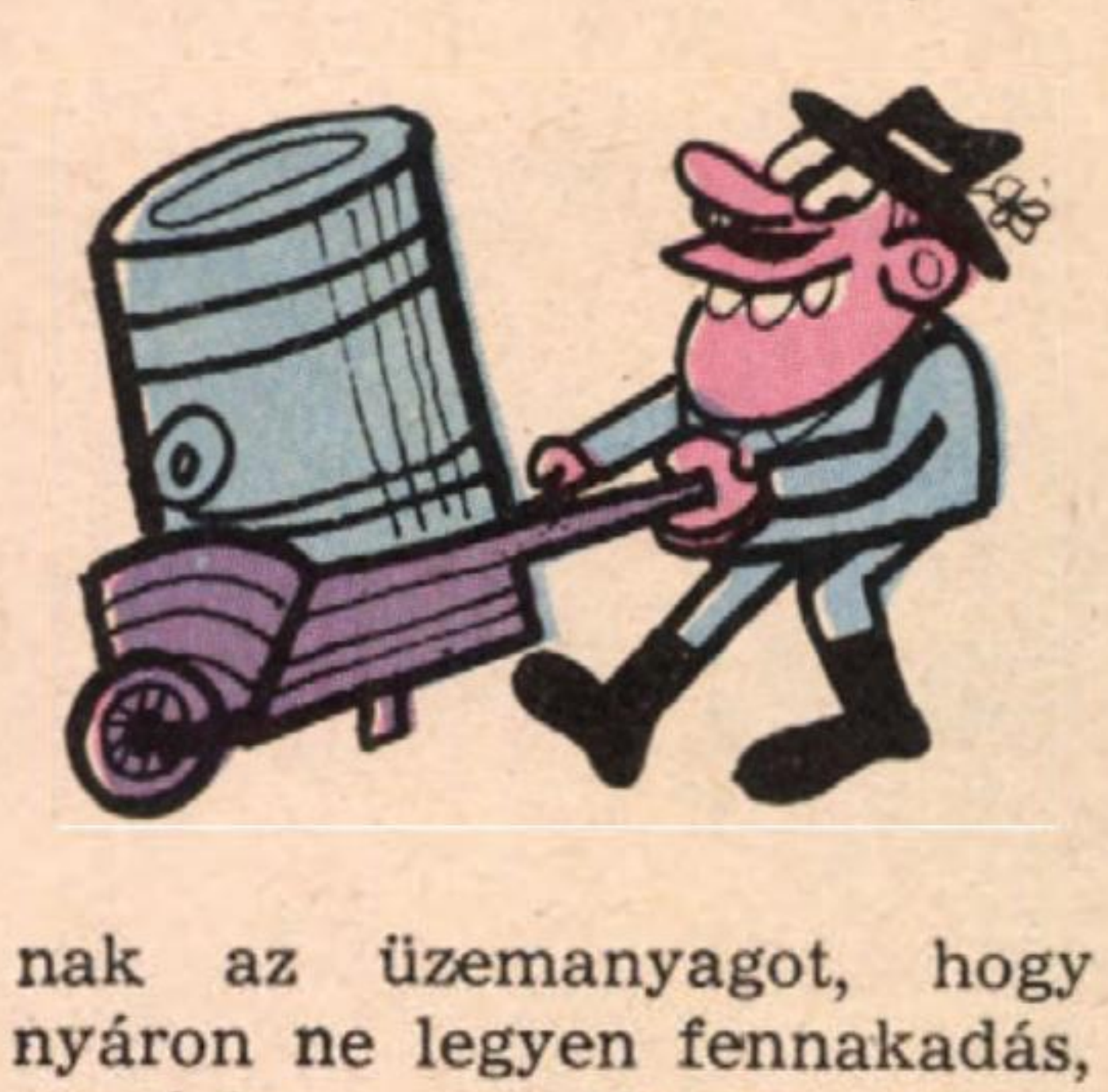

E. D.

MELEG VIZET!

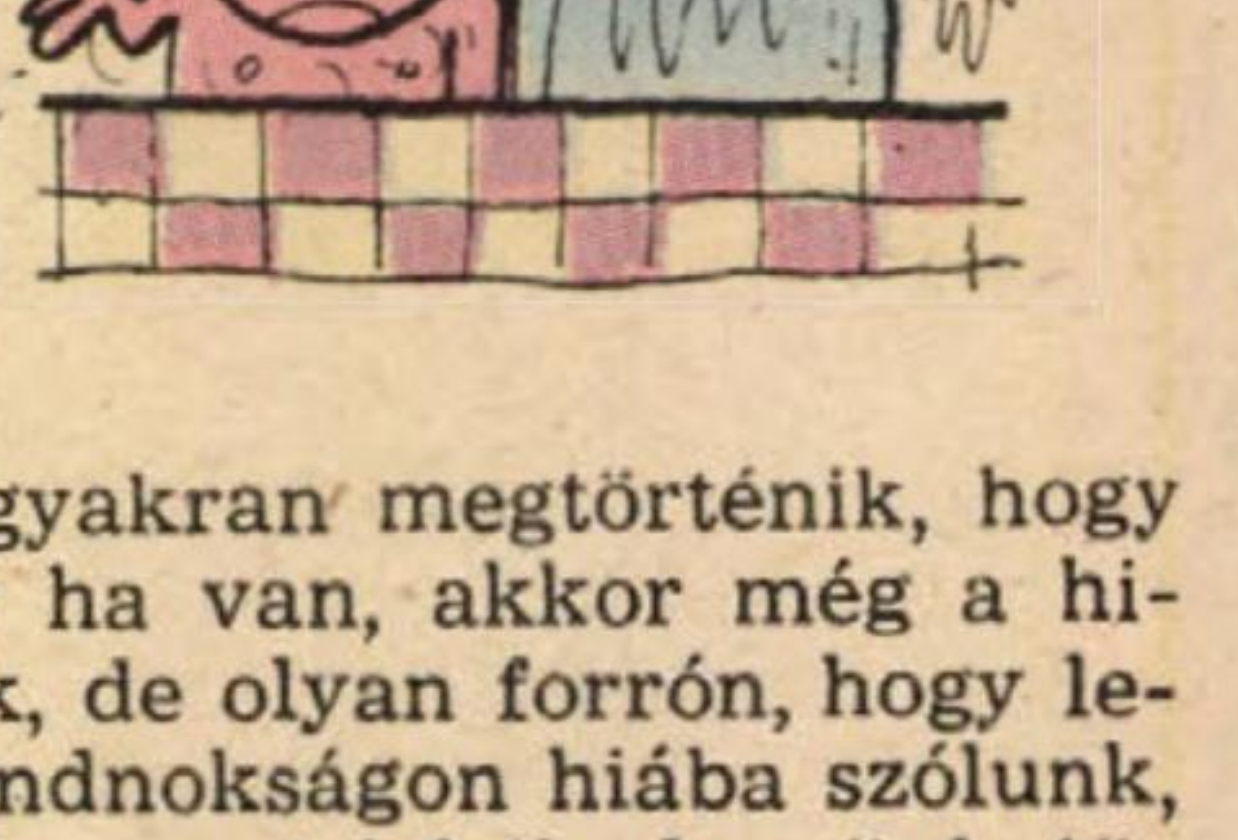

Az Építőipari Szolgáltató Vállalat 28/A számú munkásszállóján lakunk. A munkából fáradtan, piszkosan hazatérve, legfőbb óhajunk az lenne, hogy megfürödhessünk. Ám nagyon gyakran megtörténik, hogy nincs meleg víz. Vagy ha van, akkor még a hideg csapból is az ömlik, de olyan forrón, hogy leszedi a bőrünket. A gondnokságon hiába szólunk, mindig csak ígérgetnek, s azt kérik, legyünk türelemmel. Ez azonban olyan probléma, amelyet nehéz türelmesen elviselni, mert az a legelemibb dolog, hogy tisztálkodni tudjunk!

A 4-es épület lakói

A CÍMZETT VÁLASZOL

A szentesi gázvezeték építésével kapcsolatos cikkükre válaszolva közöljük:

Kétségtelen, hogy a DÉGÁZ Vállalatnak sok objektív nehézséggel kellett megküzdenie a gázvezeték építése közben, de tevékenységükre a szervezetlenség is nagyon rányomta a bélyegét.

Novemberben végül is a város központját ellátó fővezeték is nyomás alá került, ezzel megnyílt a lehetősége annak, hogy a Kossuth utcán levő épületek gázellátását is biztosítani tudják.

A lapjukban megjelenő cikk helyesen mutatott rá a DÉGÁZ mulasztásaira és előmozdította a gázvezeték építésének meggyorsítását.

Dr. Bozó Sándor
vb-titkár
Csongrád megyei Tanács

EGYETEMISTÁK

PROVOKÁCIÓ

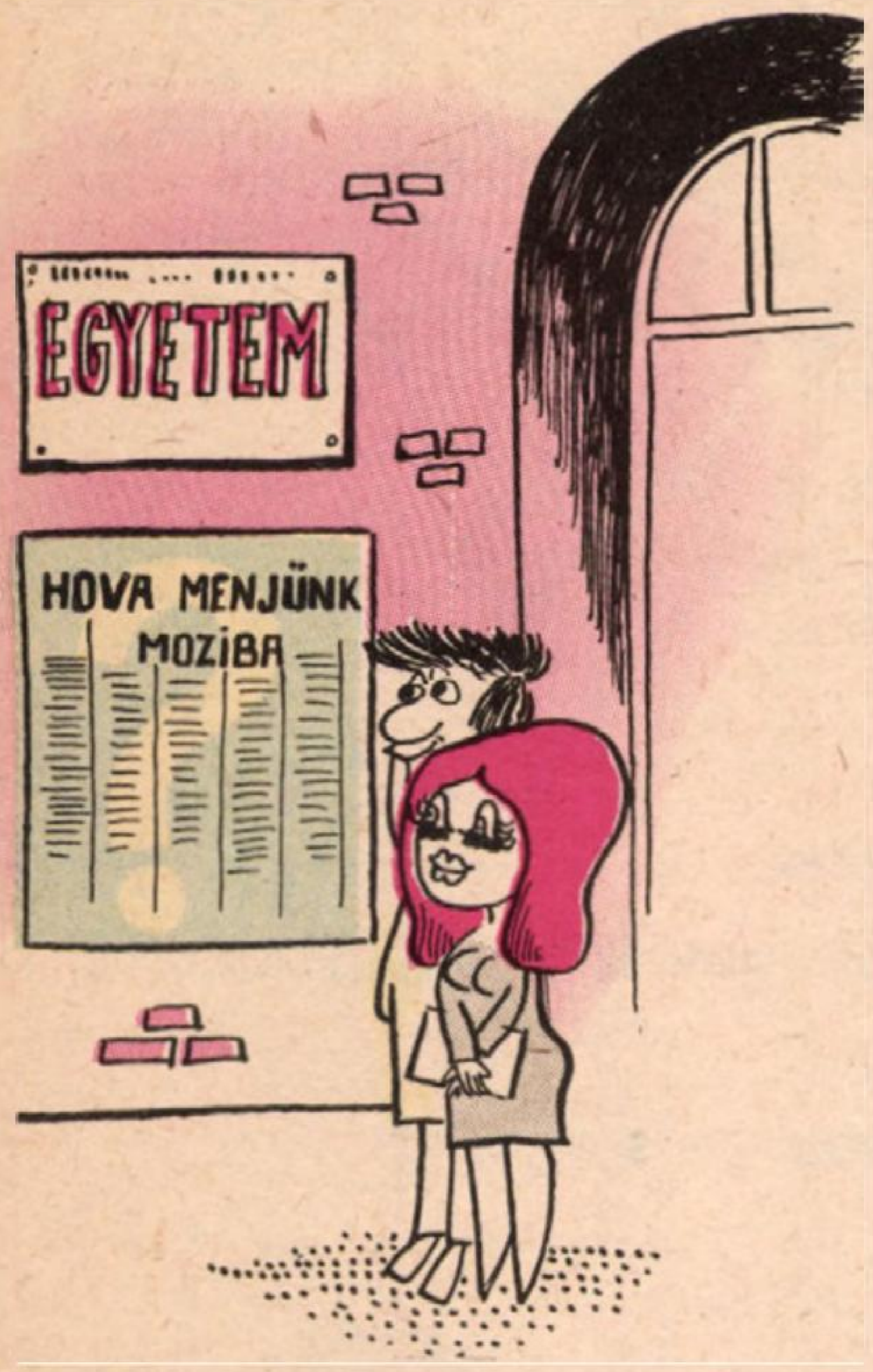

DILEMMA

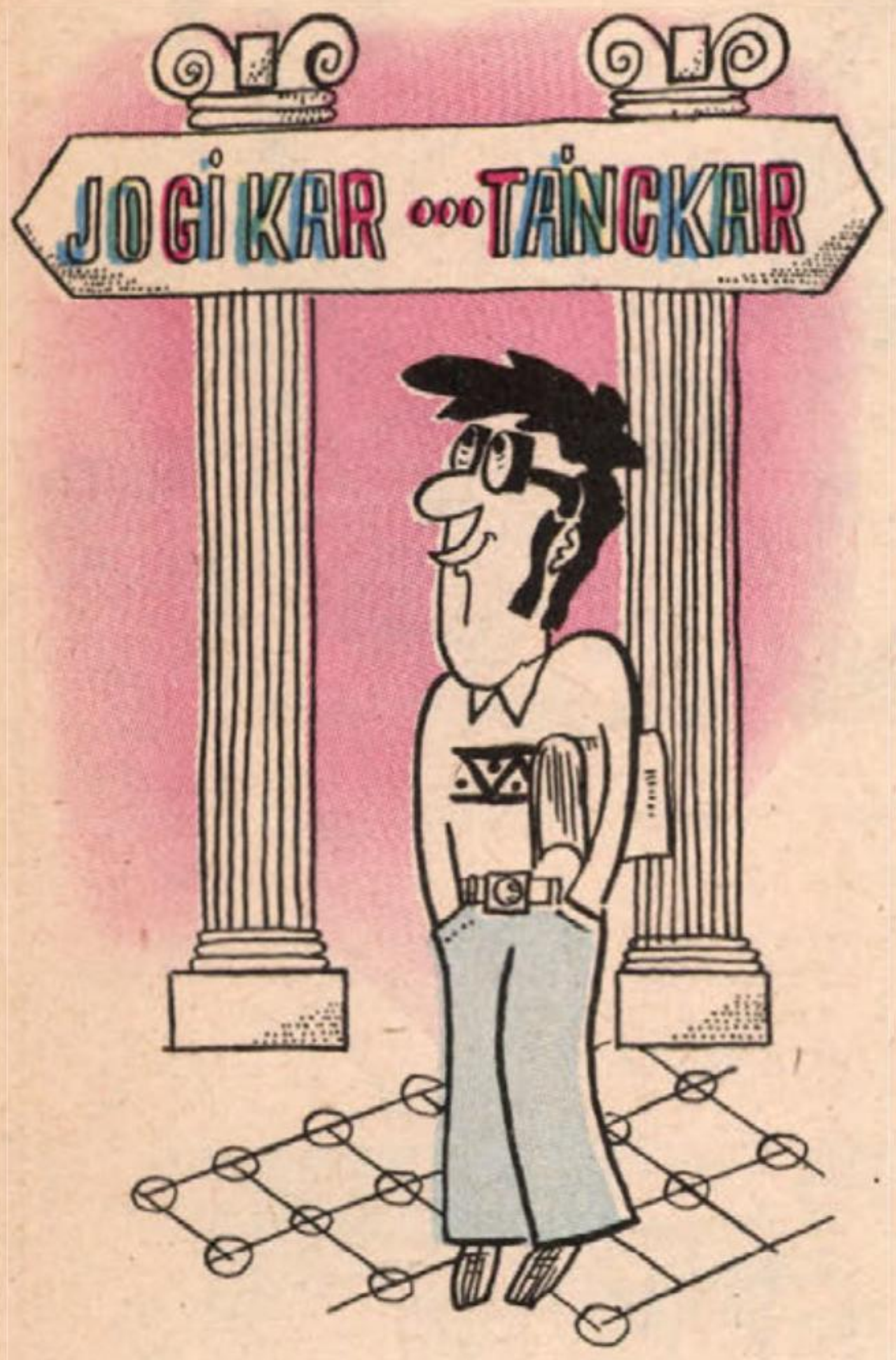

VIZSGANAP

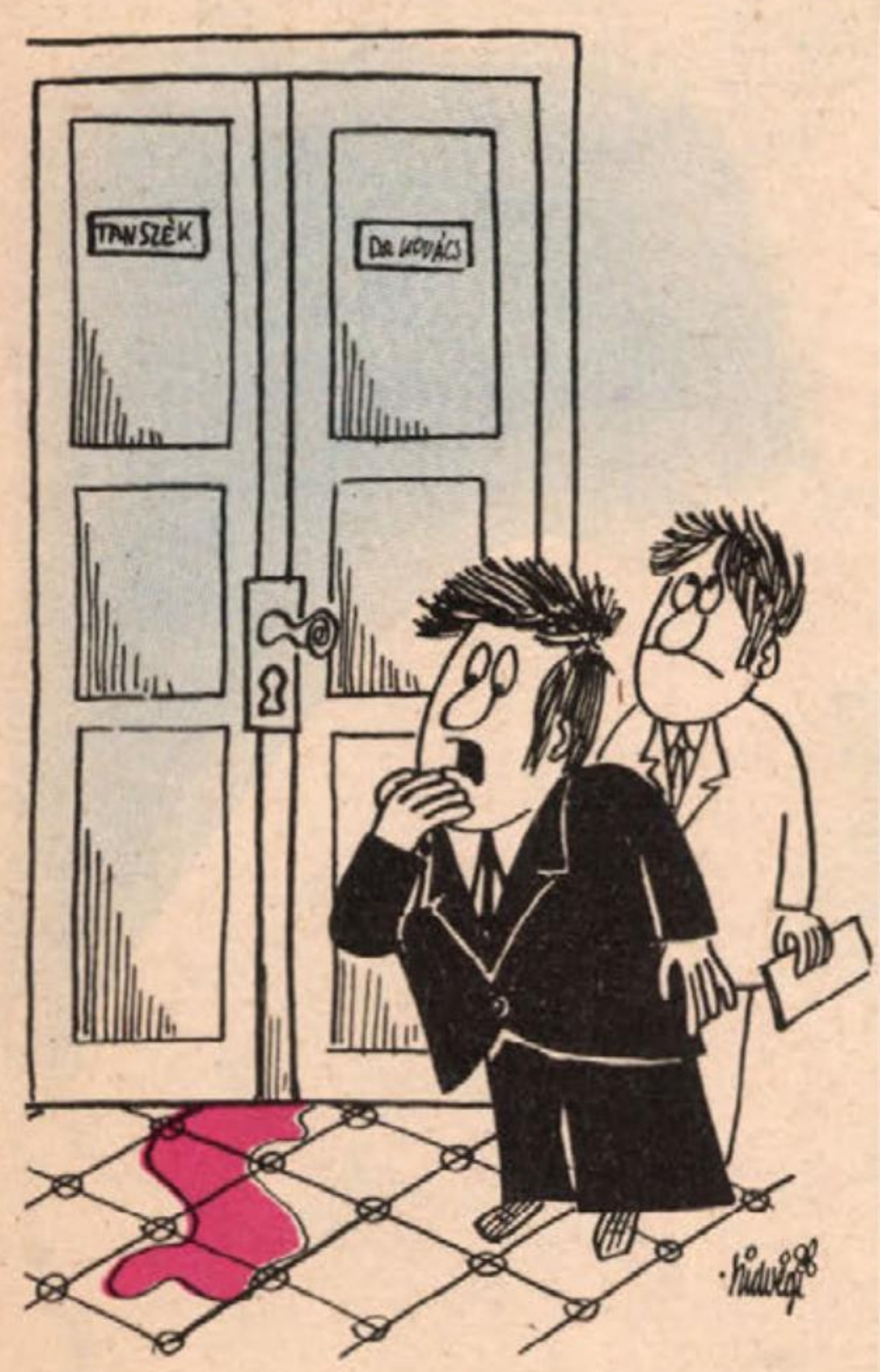

– Vér!!!

NEM NÉPTELENEDIK EL A FÖLD

Akik az emberiség esetleges kihalása miatt aggódnak, bizonyára megnyugodva olvasták, hogy az olaszországi Brindisiben Maria Addolorata Casalini asszony 41 éves korában szülte meg 32. gyermekét, egy körülbelül háromkilós kislányt. Amikor Casalini asszonyt megkérdezték, hogy mi a véleménye a demográfiai robbanásról, elpirulva kérte ki magának, hogy jelenlétében kétértelmű szavakat használjanak.

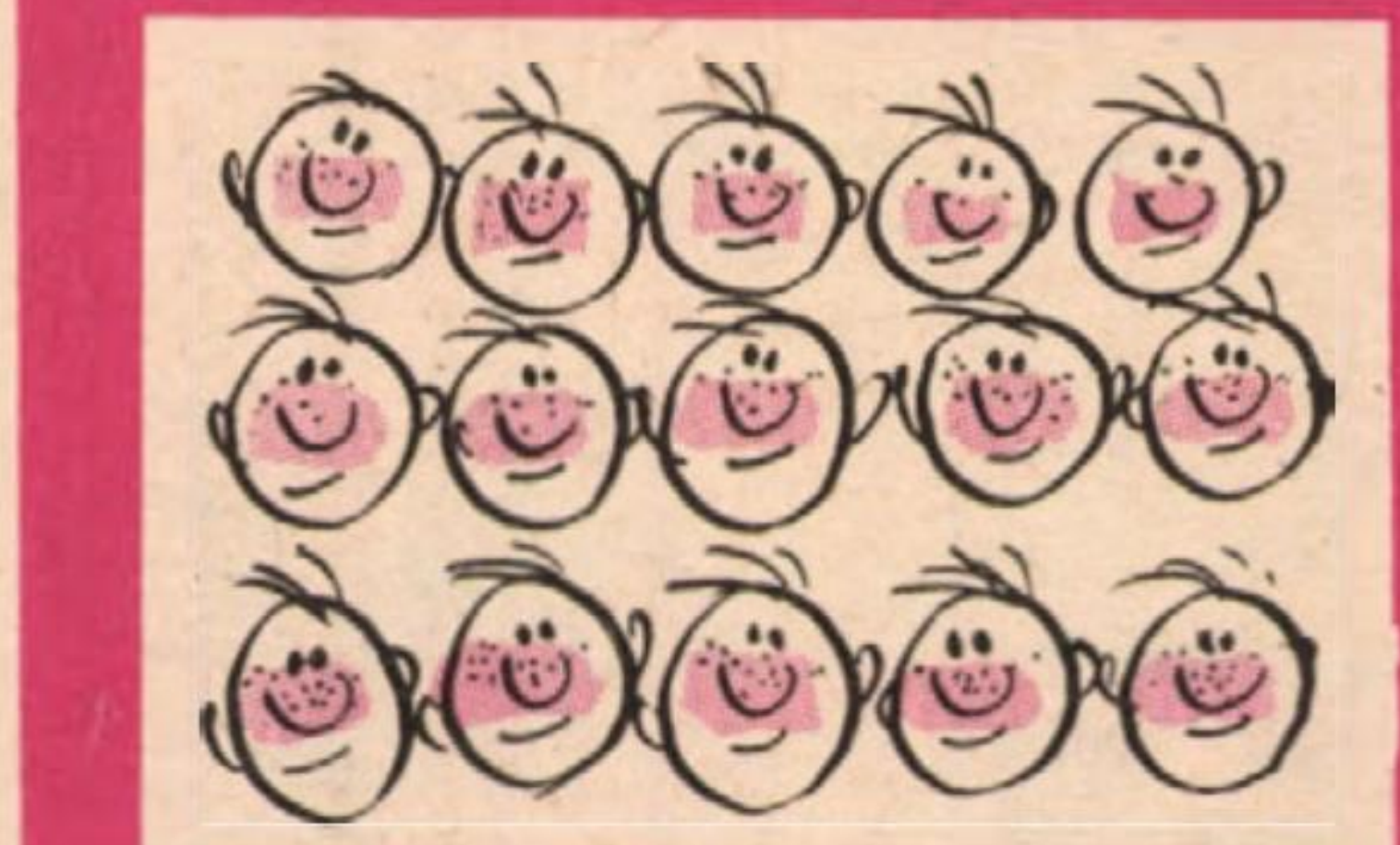

A RHODÉZIAI BÉLYEGGYŰJTŐ

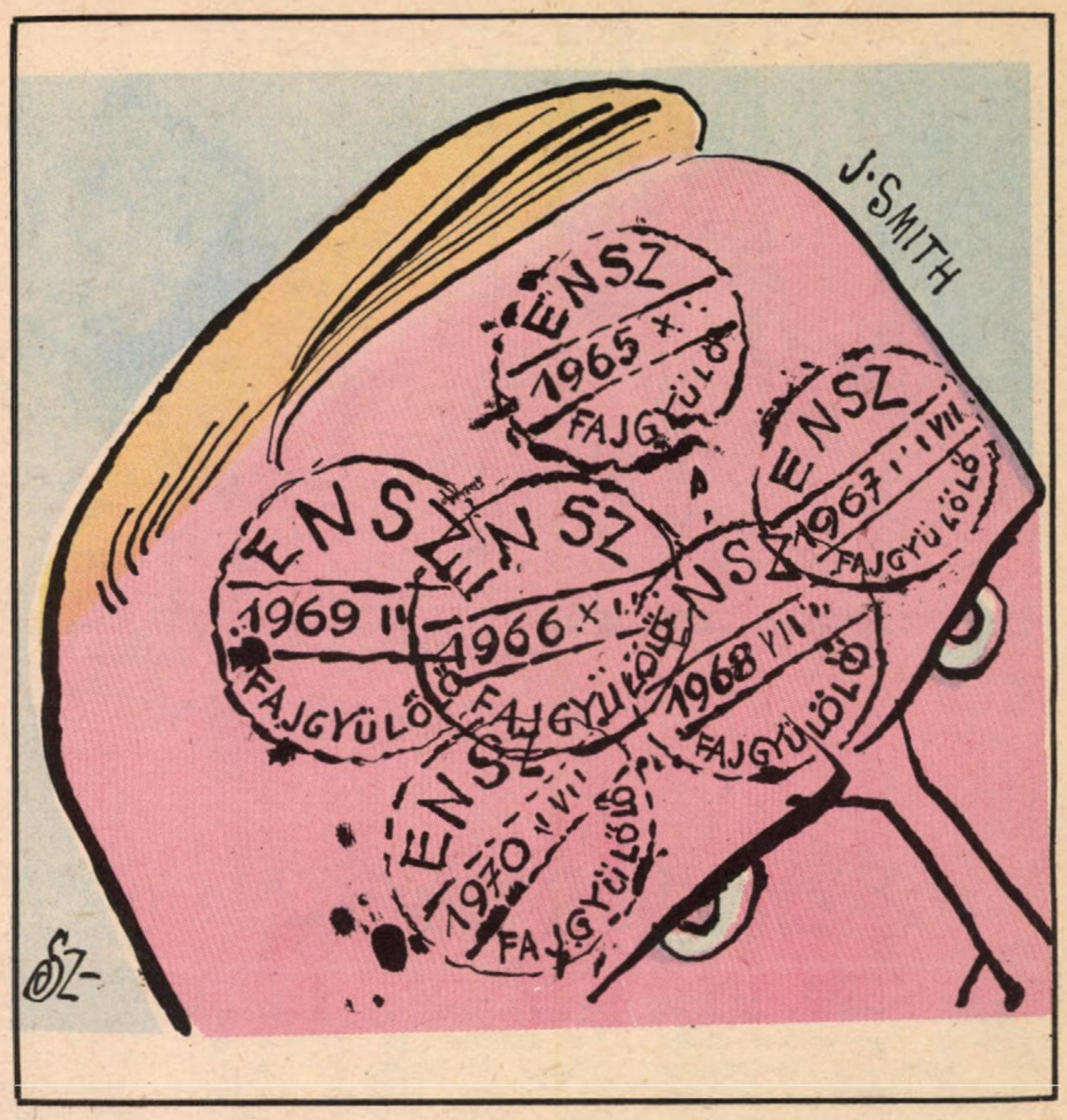

TELEKTULAJDONOS LETTEM

Sófalvi a Duna-kanyarban vett telket, és egész nyáron nem volt egy nyugodt perce sem, mert félt, hogy az egyik csenevész kórón kínlódó két szem körtéjét megeszik a madarak. Annyi esze volt, hogy tudja: a turisták sohasem ennének ilyen cefrének való vackot.

Borskövi két zsebkendőnyi birtoka a hegyekben van. Amióta megvásárolta ezt a néhány négyzetméter sziklát, pokol az élete. Elhatározta ugyanis, hogy épít rá egy vityillót. Borskövi azóta kevesli a nyolcórás munkaidőt, melyet a hivatalban kell letöltenie, ennyi idő ugyanis kevés ahhoz, hogy kiheverje másodállásainak tengersok fáradalmát. Ennek ellenére még csak az alapoknál tart, és hasonlóképpen a tizenkét kőműves ismert történetéhez, mely a messze Dévavárán zajlott: amit felépít estére, ellopják reggelre...

Szegfűszeghy telke a Balaton mellett terül el, így a nyara azzal telt, hogy a szúnyogokat és a vadkempingezőket zavarta a piciny földdarabról. A szúnyogok megunták a zaklatást, a kempingezők nem. Ha tíz percre elhagyta őrhelyét, máris húsz strandoló és három kiránduló lepte el a telkét. A fürdőzők a földet hordták be a Balatonba, a kempingezők sátrat vertek és gulyást főztek. Egy kerítés átlagban két napig tartott. Megnyugvást csak a téli hónapok hoztak. A birtok ilyenkor háborítatlan, Szegfűszeghy nyugodtan piheni ki a nyár fáradalmait, kies albérleti szobájában.

Tárkányi sem sokkal nyugodtabb. Az ő telkén ugyan felépült egy kétemeletes kis vityilló, nem is loptak el belőle semmit, mert a tolvajtól nehéz lopni. A helyzet azonban az, hogy ami a telkén többlet, az vállalata számláján hiány, és sosem tudni, mikor készíti el valaki a mérleget...

Eme eseteket meséltem családomnak, mintegy példabeszédként, ennek ellenére sem szűntek meg hangoztatni, hogy „manapság már mindenkinek van telke, csak nekünk nincs, ami disznóság...” Sokáig törtem a fejem, hogy mitévő legyek, de hiába. Győzött a család: nekem is van már telkem. Több is! Ha már telek, legyen kövér.

Az egyik telkem a Mátra erdővel borított oldalán terül el. Hatalmas ősfák között piciny, rejtett erdei tisztás, melyen patak csörgedez. Ide járnak inni az őzek, a nyulak és mindenféle erdei izék, amik itt vannak. A család rendkívül büszke rá, és még abba is beletörődött, hogy a bürokráciát elkerülendő, nem írattam be nevem a telekkönyvbe. Kerítést sem húztam, ugyan ki jár erre? Tökéletes a magány, a csend, az ózondús levegő...

A másik telkemen csodálatos virágágyak pompáznak, de nem kell félnem a tolvajoktól: felvettem néhány csőszt, aki vigyáz a sok látogatómra. Mert azok bőven vannak. Ámulva nézik a mesés gazdagságot, mert birtokomra néhány vityillót is építettem. Itt óriási a vendégforgalom: sejkek, világhírű művészek, sztárok fordulnak meg és messze földön hirdetik, hogy az én Margitszigeti Nagyszállóm pompás hely: Mi csak vasárnaponként megyünk ki, hogy ellenőrizzük: megvannak-e a pávák, etetik-e rendesen a halainkat és tisztán tartják-e a fürdőmedencéinket?...

A minap kivittem fiamat a harmadik telkünkhöz. Ez nem nagyon tetszik neki, mert kitetettem egy táblát: „Fűre lépni tilos”. Ő persze azonnal a gyepre rohant, de leparancsoltam és megmagyaráztam, hogy mi azért nem lépünk a fűre, mert vigyázunk arra, ami a sajátunk, másoknak meg persze hogy nem engedjük. Sajnos a kutyámnak hiába magyaráztam, így összetűzésbe keveredtem a csősszel, akinek hiába mondta a fiam, hogy miénk a Városliget, mégis elzavart. Meg is ígértem a srácnak, hogy ezt a telket hamarosan eladjuk és veszünk helyette egyet Siófokon. Meggyőztem, hogy a legjobb lenne az a darab, ahol a móló is van. Nagyon örült neki, mert szereti a hajókat, és a nagy társaság sincs ellenére.

A Duna-kanyar Leányfalutól Visegrádig az enyém. Igaz, ezt a részt csak bérlem. A bérlet halálomig szól, utána az örökösöknek meg kell újítaniuk, de ez engem már nem érdekel. Hétköznap és télen alig jár erre valaki, legfeljebb az a néhány telektulajdonos, aki a bérleményemből egy piciny darabot megvásárolt, bekerített és itt szorong harminc rokonával és kollégájával, akik simára döngölik a petrezselyemültetvényét. Én persze nem ültetek semmit. Én ülök, fekszem a fák alatt. Nem azért vagyok nagybirtokos, hogy halálra dolgozzam magam. Van néhány állami gazdaságnak nevezett birtokom is, ahol megtermelik, amire szükségem van...

Hát így értem el, hogy nekem is van telkem, mint mindenkinek, de nincs gondom, nem kell megvonnom a számtól a falatot, nem megyek tönkre, és nyugodtan alszom, mert sikkasztanom sem kell miatta.

Tényleg nagy boldogság telektulajdonosnak lenni...

Ősz Ferenc

HASZNOS DIVAT

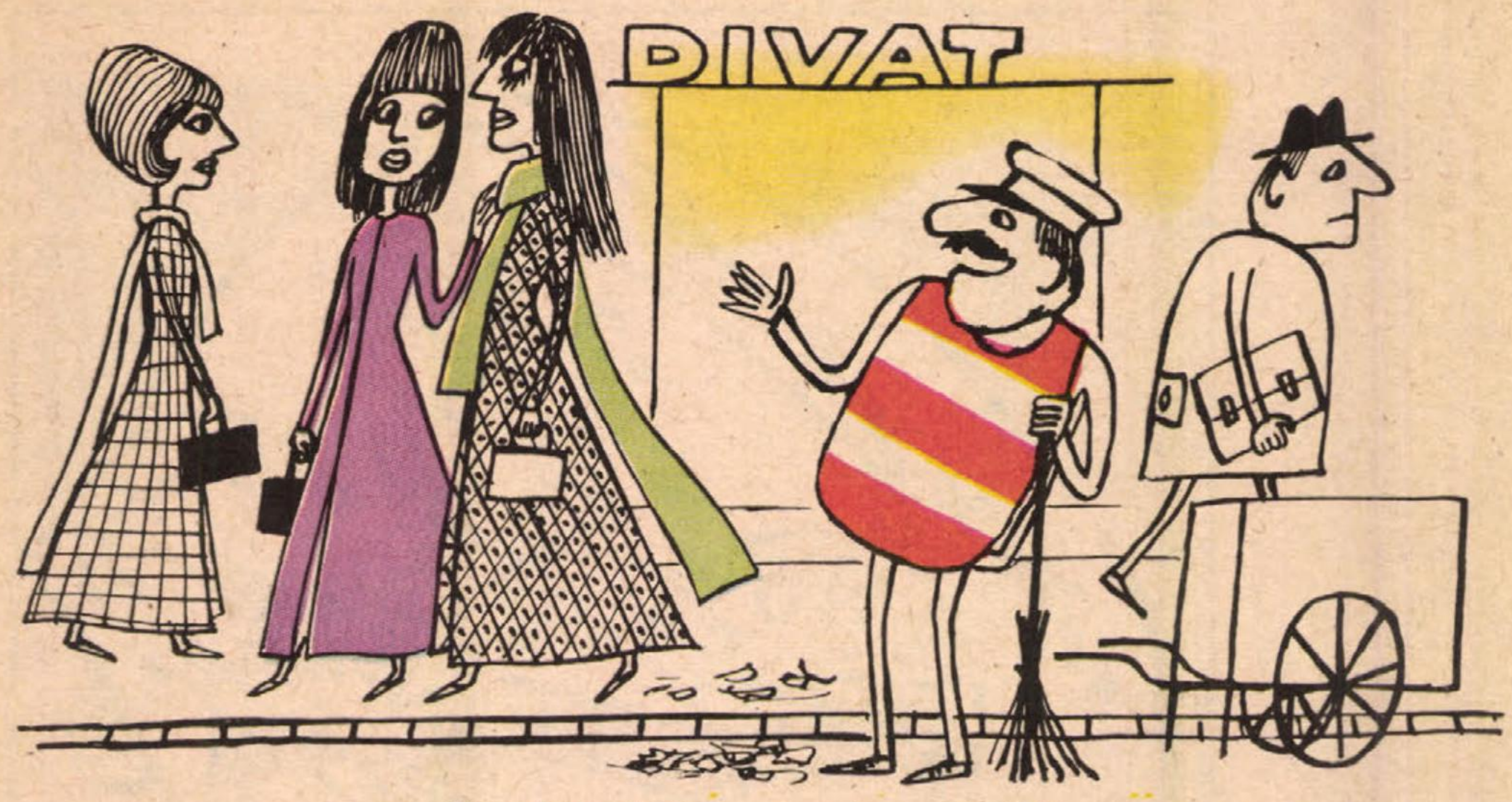

– Na végre, kaptunk egy kis segítséget . .

ÜNNEPEK ELOTT

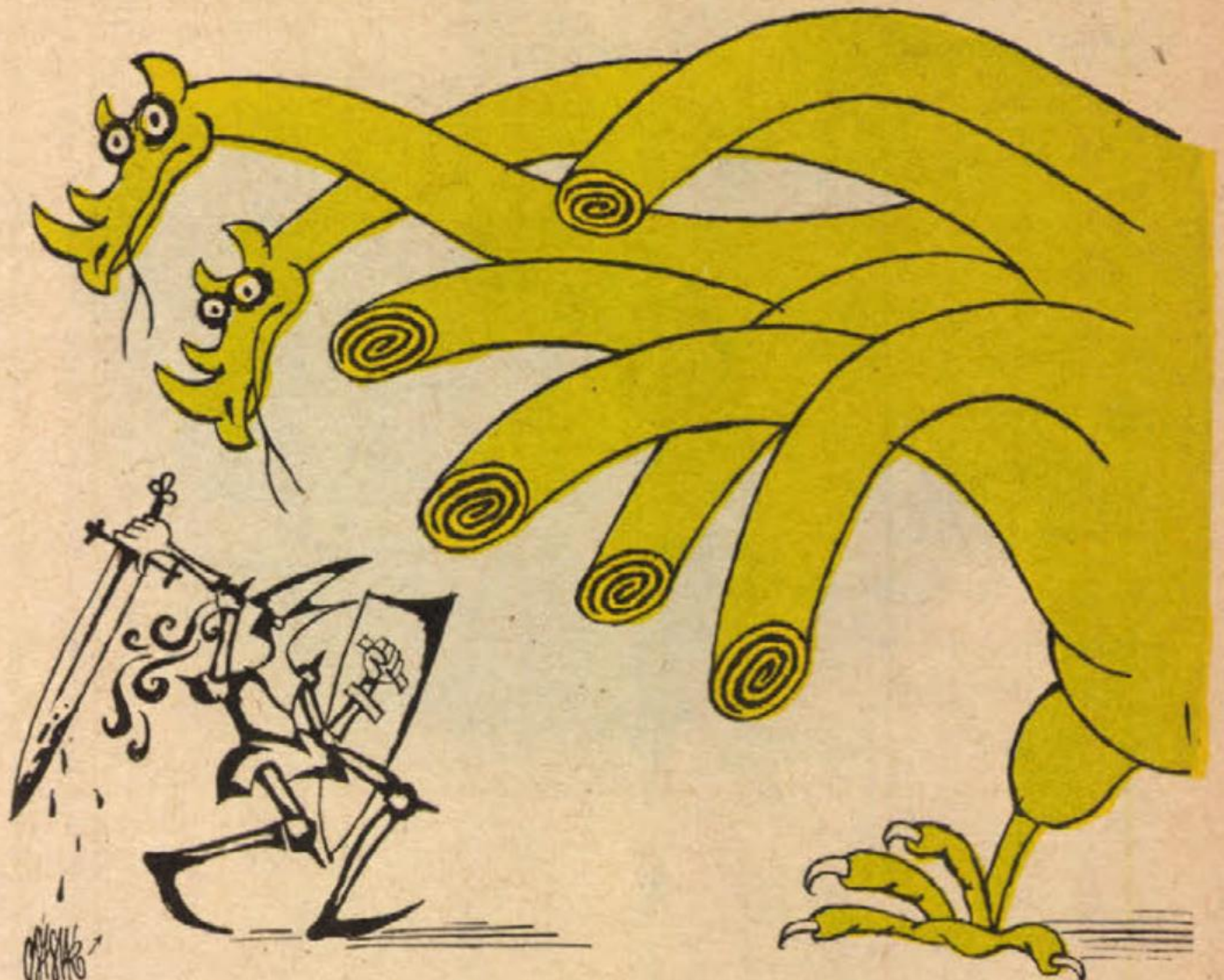

– Juj, már megint kezdődik a bejgliszezon . . .

SZABÁLYOZÓK

Nem értem annyira a közgazdaságtant, hogy a gazdasági szabályozókat összefüggésükben magyarázni tudnám. Annyit azonban mégiscsak tudok, hogy az utóbbi egy-két évben gyakran használt „szabályozók" szócska csak többes számban használatos, és nekem nagyon tetszik, mert szabályoznak valamit, ami gazdasági életünkben szabályozásra szorul. Az átlagbérrel, a létszámmal, az adózással és másféle szabályozókkal hatni lehet például a vállalat vezetésére, az eredmények alakulására, a nyereségrészesedésre, a prémiumra, és így tovább. Nagy előnyük a szabályozóknak, hogy bármikor *finomítani* lehet őket, ha nem eléggé vagy esetleg túlságosan is szabályoznak.

Hosszas és elmélyült elmélkedéssel arra a felfedezésre jutottam, hogy ha ezek az okos szabályozók jól működnek a gazdasági életben, miért ne lehetne az emberek gondolkodásában is meghonosítani őket?

Ebből kiindulva jutottam arra a korszakalkotó felfedezésre, hogy az emberek számára egészen egyszerű megoldásban javasoljak egy tranzisztorral működő szabályozót. Mondjuk az új, sárga kétforintos méretében megszerkesztenék egy érzékeny kis műszert, és azt vékony láncon a delikvens nyakába függeszteném. Amikor szabályozni kellene valami szabálytalant, ettől az aprócska szerkezettől világosság támadna az én emberem agyában: valami nagy disznóságra készül, megvalósítania tilos, káros a közre, ellentétben áll az emberek morális érzékével, felborítja az egyensúlyt, többletmunkát okoz a rendőrségnek, az ügyészségnek, a bíróságnak, és így tovább.

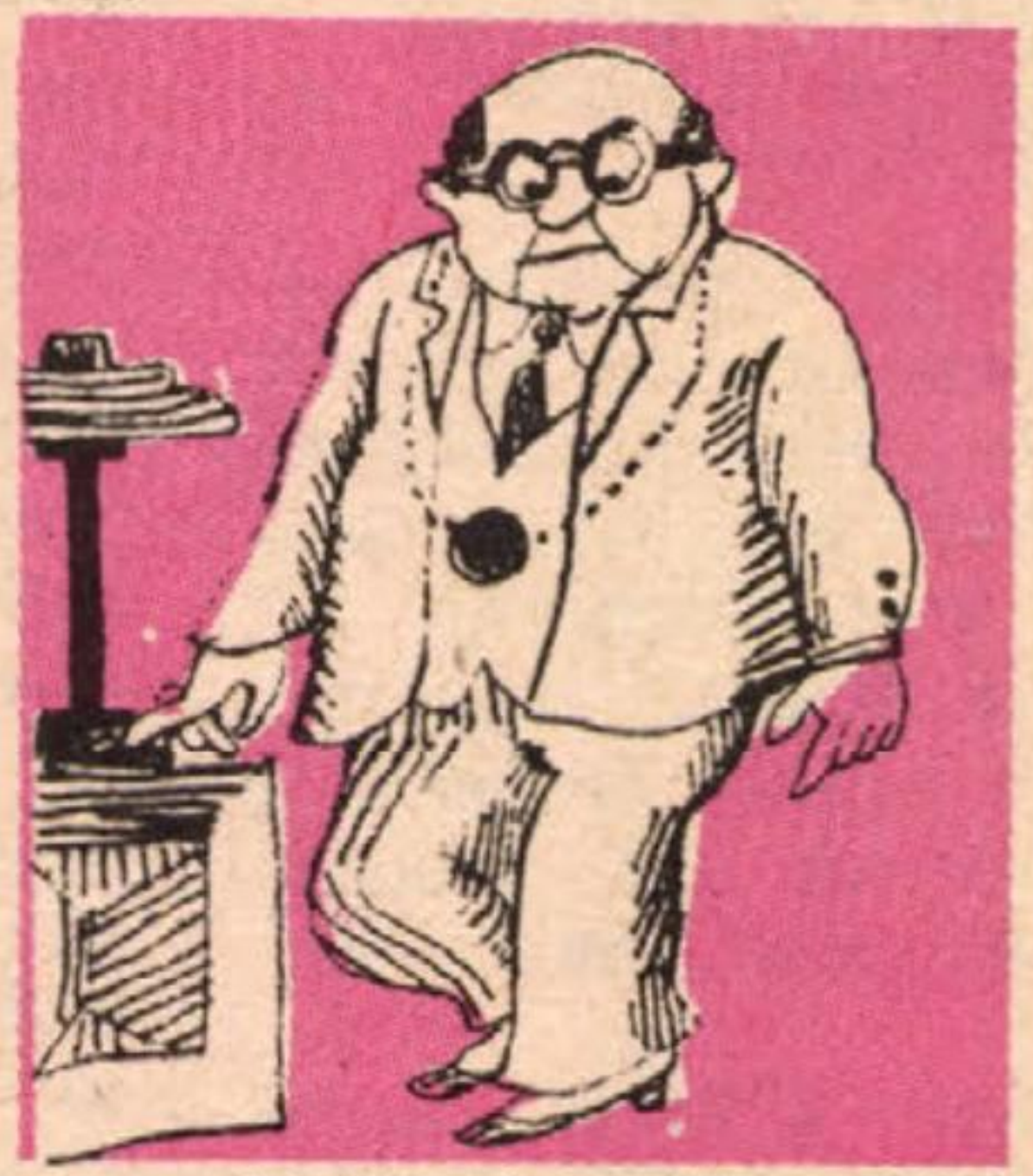

De közérthetőbben is megindokolom, hogy miért javaslom az én tranzisztoros szabályozóm bevezetését.

Hallottunk már olyan maszek tevékenységről, amellyel havonta tízezreket lehet keresni? Igen, hallottunk. És hallottunk arról is, hogy aki a tízezreket keresi, kibújik az adózás alól? Igen, hallottunk.

Hallottunk már olyan üzletszerzőről, aki a külföldi ügyfelétől több ezer dolláros jutalékot fogadott el, és ezt a maga hasznára fordította? Igen, hallottunk.

Hallottunk már olyan emberekről, akik forintot csempésztek ki az országból és ezzel rontják a magyar pénz értékét? Igen, hallottunk.

Hallottunk már olyan ügyes emberekről, akik suba alatt valutát hoznak be az országba, hogy itthon feketén, forintért eladják? Igen, hallottunk.

Hallottunk már olyan vállalati emberekről, akik hoci-nesze alapon, egymás hasznára csereberélik a másodállásokat? Igen, hallottunk.

Hallottunk már olyan téeszelnökről, aki a közösség pénzéből ellenszolgáltatás nélkül havonta hatvanezer forintot vett fel? Igen, hallottunk.

Nem sorolom tovább. Ezt a néhány példát is csak példaként említettem arra, hogy kinek a nyakába képzelem el akasztani az én tranzisztorral működő szabályozómat.

Találmányom értékében és eredményességében nincs okom kételkedni. Csak azt nem tudom pontosan: milyen mennyiségben gyártassam le ezeket az újfajta szabályozókat, hogy jusson belőle mindazoknak, akiknek szükségük van rá.

Földes György

SZÓVALTÁS

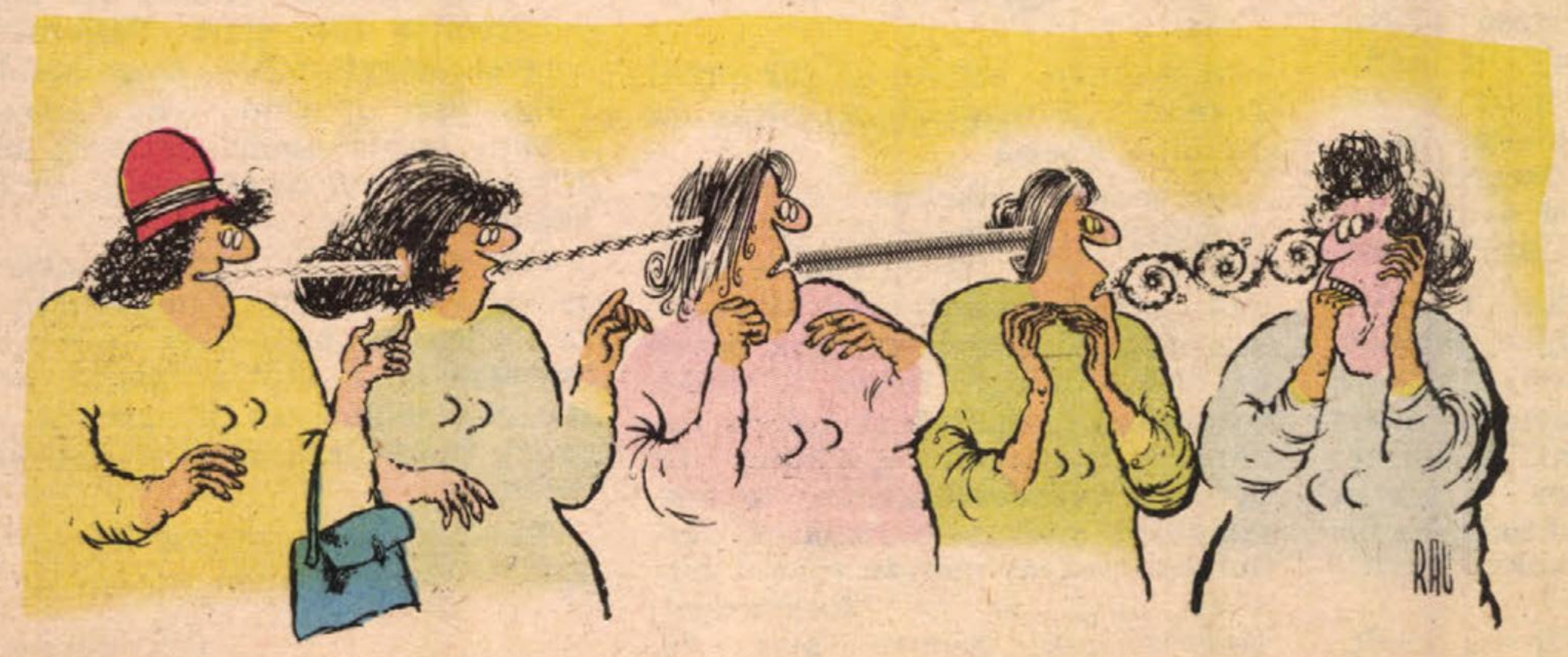

BOLDOG SZÜLÖK

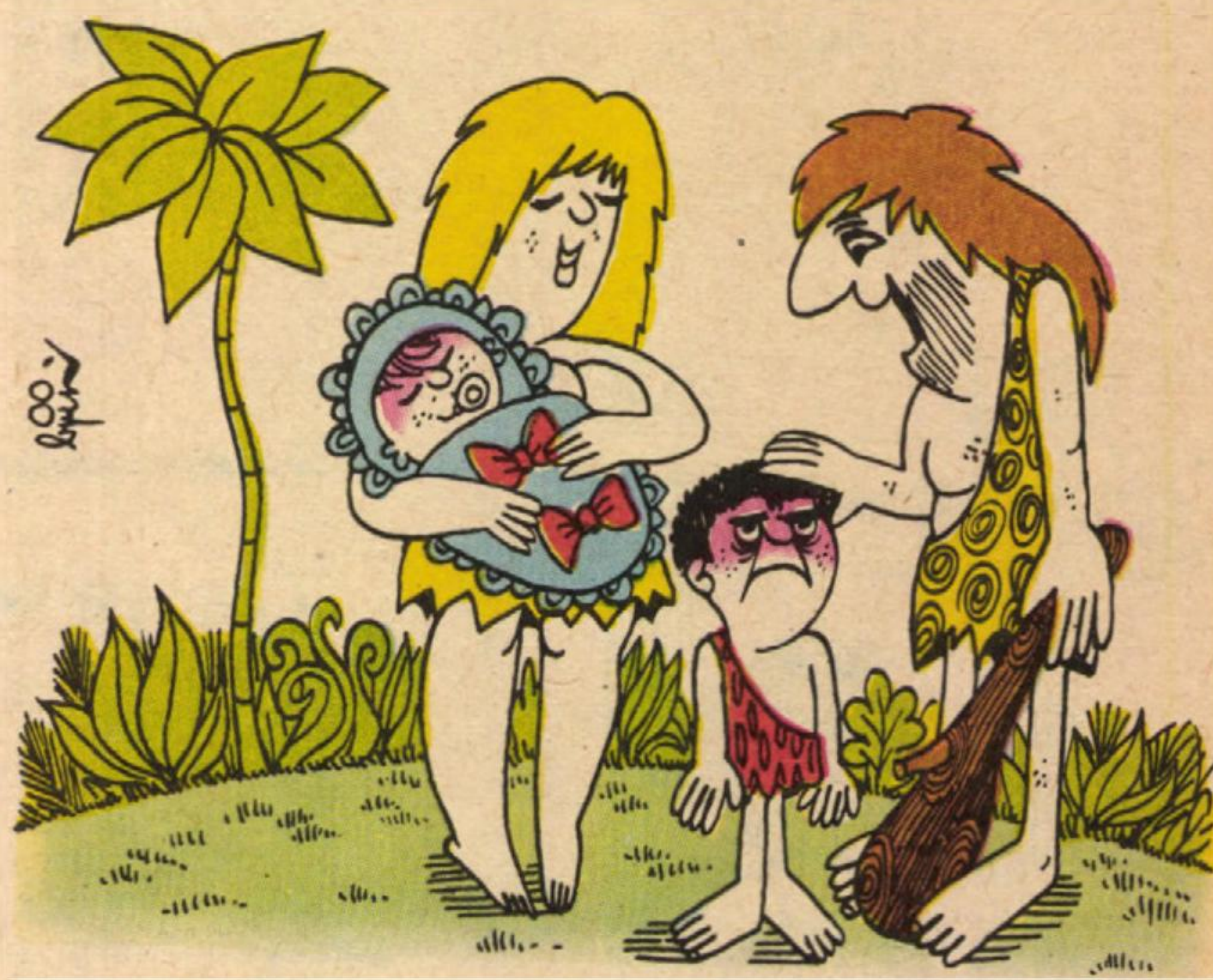

– Ugye örülsz, Káinka, hogy született egy kistestvéred? . . .

UDVARIASSAG

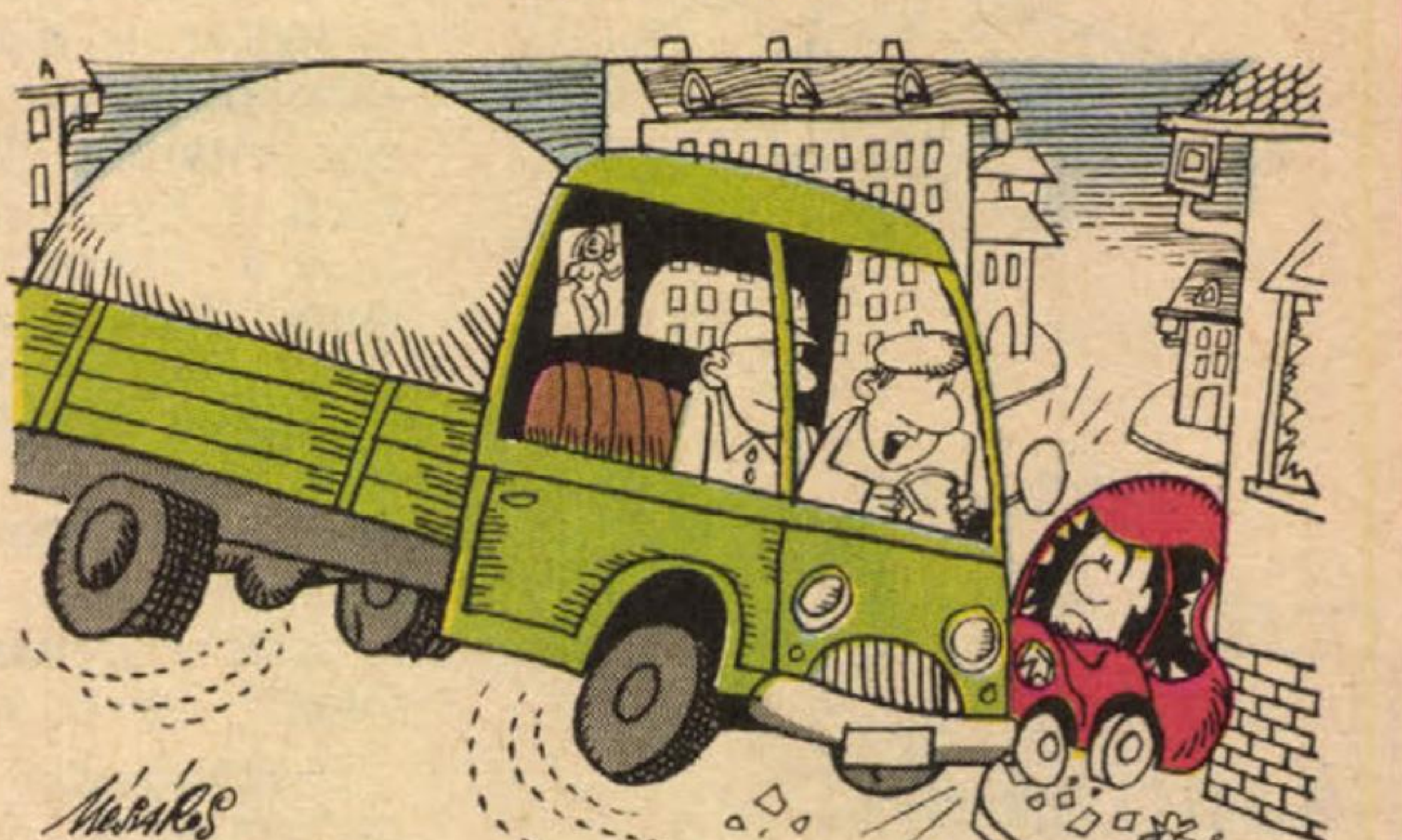

– Pardon.

MEGSZOKÁS

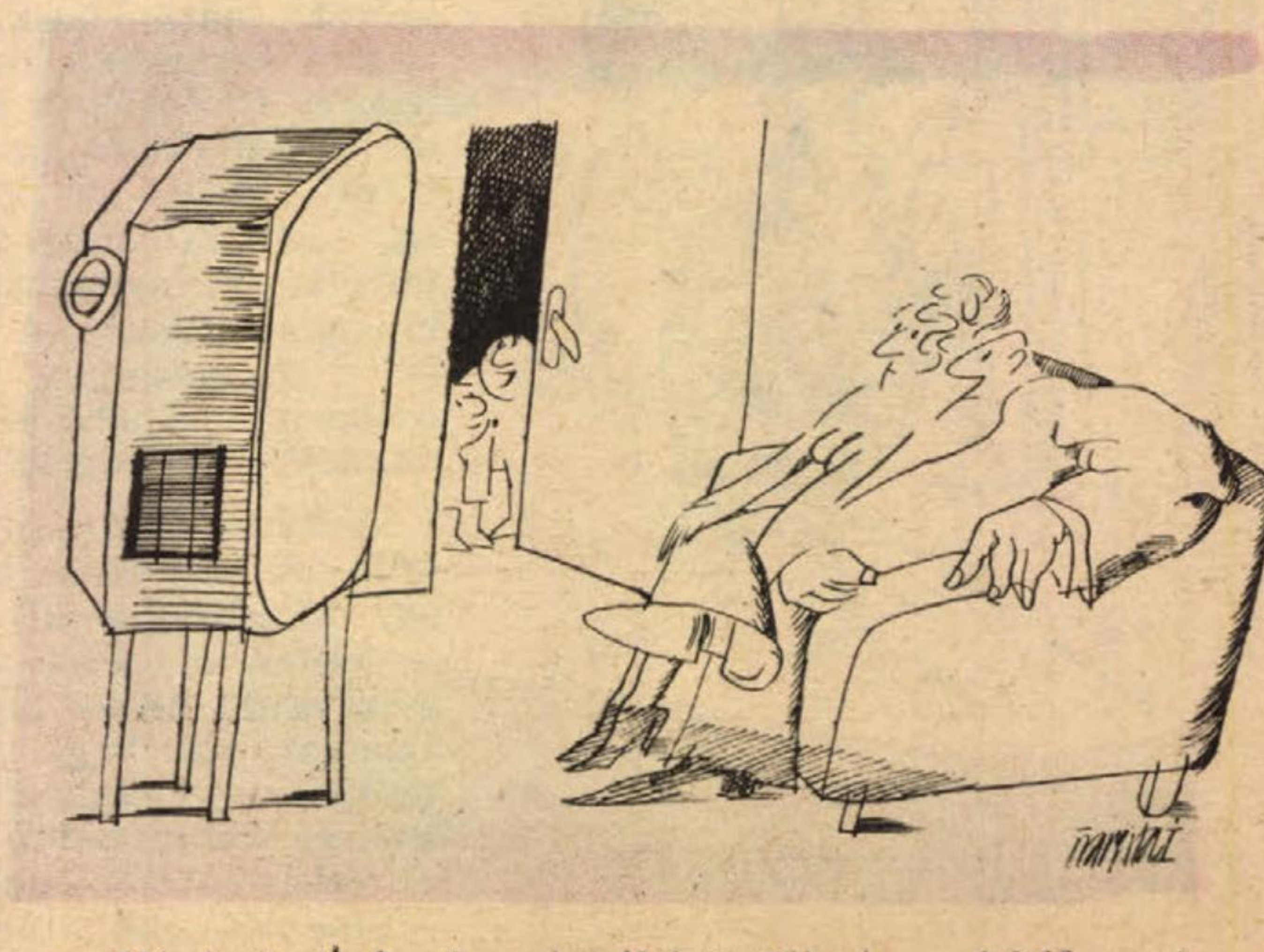

– Nézd, öcsi! Az öregek elfelejtették, hogy hétfő van!

Satöbbi

2

— Rettenetes! .... — szólt kétségbeesetten az agglegény — megtaláltam az Igazit...

*

Madarat tolláról, embert az ellenségéről...

*

Ami fordítva is igaz, az odafelé sem az.

*

A karrieristát megvetjük. De csak addig, amíg nem csinált karriert.

*

Fellebbezésében azt kérte, hogy börtönbüntetését mérsékeljék, helyette a közügyek gyakorlásától tiltsák el hosszabb időre.

*

Így szólt a király az udvari bolondhoz:

— Nagyon mélyül a humorod. Ideje, hogy nyugdíjba menj.

*

A sztrájkoló munkásokat alakító filmstatiszták kijelentették, hogyha nem kapnak nagyobb gázsit, dolgozni fognak.

*

Én tudok önmagamon nevetni, de csak akkor, ha semmi okom rá.

*

Azt mondta a zseni:

— Még egy kísérletet teszek az emberiség megmentésére. Ha megint nem sikerül, munkát vállalok.

*

Aranylakodalmán megjelent hat gyermeke, tizenkét unokája, nyolc dédunokája és harminckét szeretője.

*

„Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra" — szólt a rablógyilkos, és magához vette a kisbaltát.

*

Apróhirdetés:

„Melyik férfi keres gondos feleséget, hűséges társat, nagyszerű háziasszonyt? A többiek levelét várom."

*

A legtöbb összeadási hibát az anyakönyvvezető követi el.

*

— Szeretnék híres ember lenni... Adjon tanácsot: milyen hőstettet lehet elkövetni otthon, délután négy és hét óra között?

(t.)

NÉZETELTÉRÉS

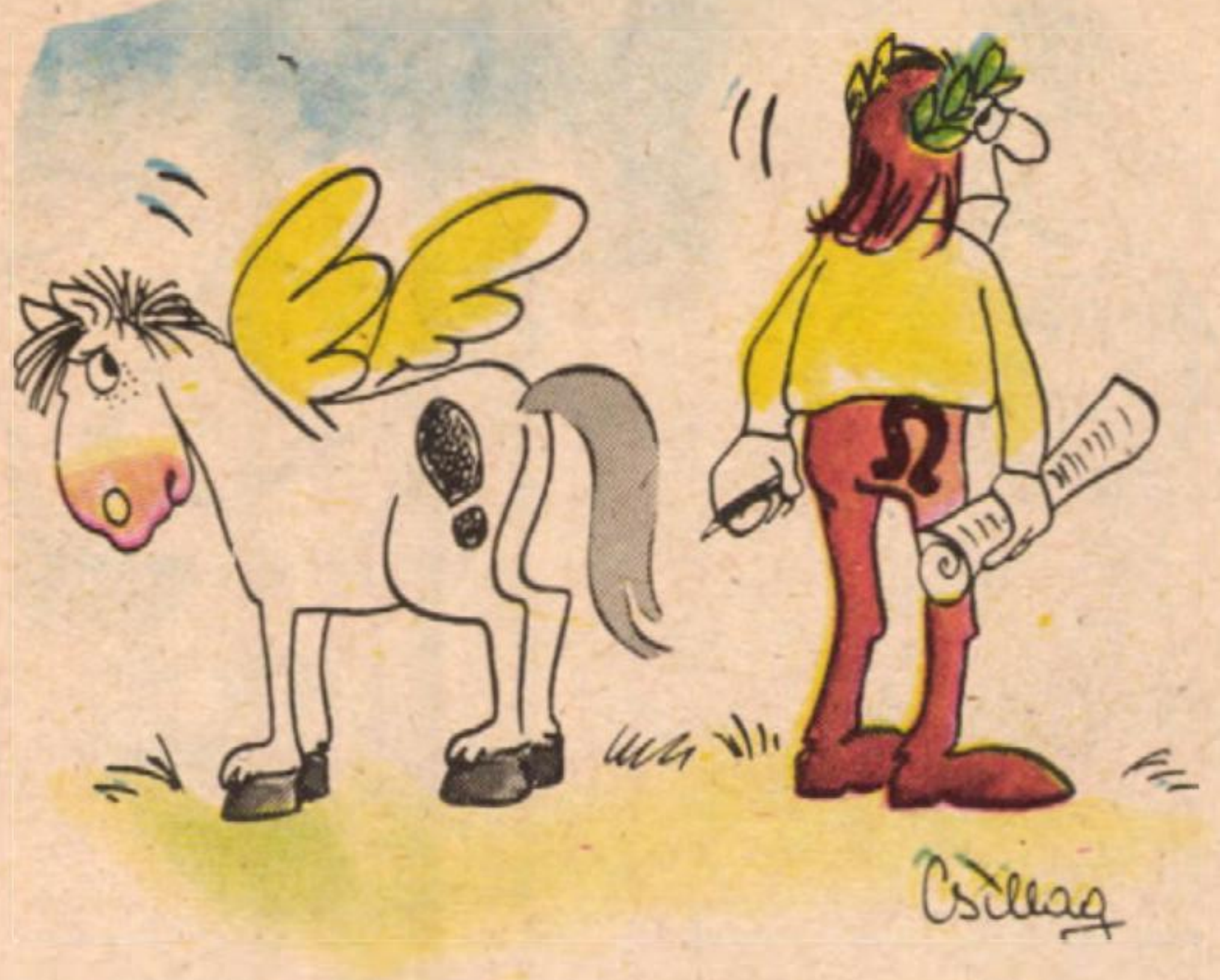

BETÖRŐ PARÓKÁBAN

Az angol John Ellen nemcsak megrögzött bűnöző, hanem sokat ad a külsejére is, s mivel a népszerű bűnügyi filmekben még sohasem látott kopasz gengsztert, parókát viselt. Így tört be egy readingi nagy pékségbe. A nehéz munka lázában vagy a menekülés izgalmai közt elvesztette a parókáját, s ennek a nyomnak a segítségével fogták el. Öt évre ítélték.

Tanulság: a hiú betörő lehet szép, de okos nem.

SOK PÉNZRE VAN SZÜKSÉGE...

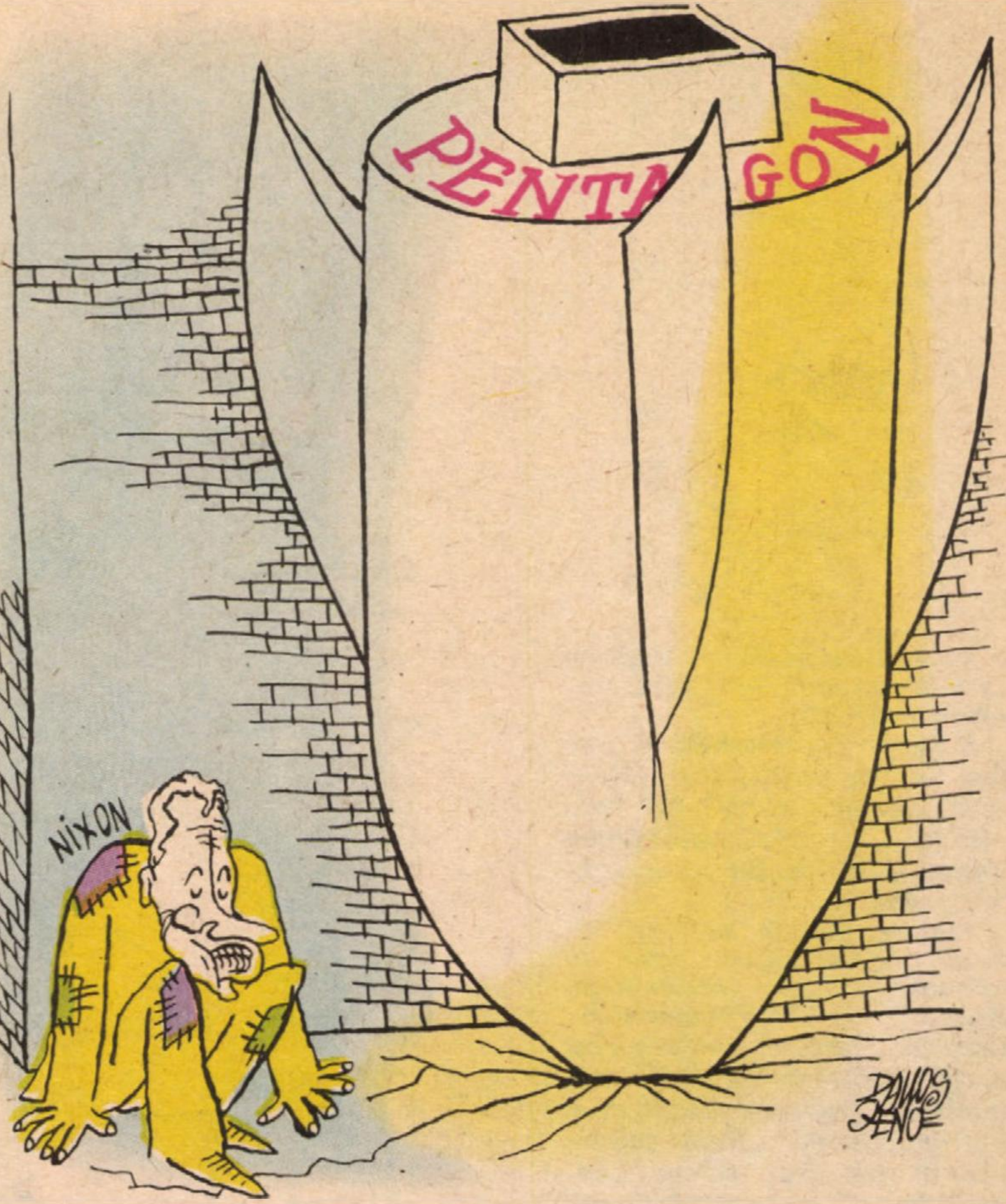

Tizedelés

Mivel foglalkozol mostanában? — kérdeztem Z. Gézától, akivel egy eszpresszóban hozott össze a véletlen.

— Tizedeléssel, illetve, ha a szükség úgy hozza, ötödöléssel vagy negyedeléssel...

— Nagyon érdekes... — mondtam elismerő hangon — kár, hogy egy szót sem értek belőle.

— Várj, elmagyarázom. Kérlek, én rájöttem, hogy manapság az emberek állandóan költözködnek. S a költözködés rendszerint azt jelenti, hogy néhány bútordarabtól meg kell válnunk. Namármost. Ilyenkor az a legnagyobb probléma, hogy melyik bútort ne vigyük magunkkal. Ezt nagyon nehéz eldönteni, mert a legtöbb esetben érzelmi tényezők is közrejátszanak: a mama vette, a nagymamától örökölték, valamikor nagyon sok pénzbe került stb....

— Még mindig nem tudom, hogy te mit csinálsz!

— Ha meg akarod tudni: gyere el velem. Majd úgy mutatlak be, mint a segédemet...

Z. Gézával elmentem a Ló utca 35/b. alá, Kovácsékhoz. Csöngetésünkre egy sápadt, elgyötört arcú férfi nyitott ajtót.

— Jó napot kívánok, Kovács úr, megbeszélésünk értelmében...

— Már vártam önt... Fáradjanak beljebb...

A szoba egyik sarkában felfedeztem a családot. Szorosan egymás mellett álltak, összebújva, és ellenséges pillantásokat vetettek ránk. Az asszonyok zsebkendőt szorongattak a markukban, a férfiak pedig átölelték a vállukat.

— Miután önök új lakásba költöznek, amely lényegesen kisebb ennél — mondta emelt hangon Z. Géza —, a bútorok egy részét nem vihetik magukkal. A tizedelést tehát ezennel megkezdem. Kérem, mindenki őrizze meg a nyugalmát!

Z. körülhordozta tekintetét a szobán, és rámutatott egy hatalmasan elterpeszkedő, sötét színű öreg szekrényre.

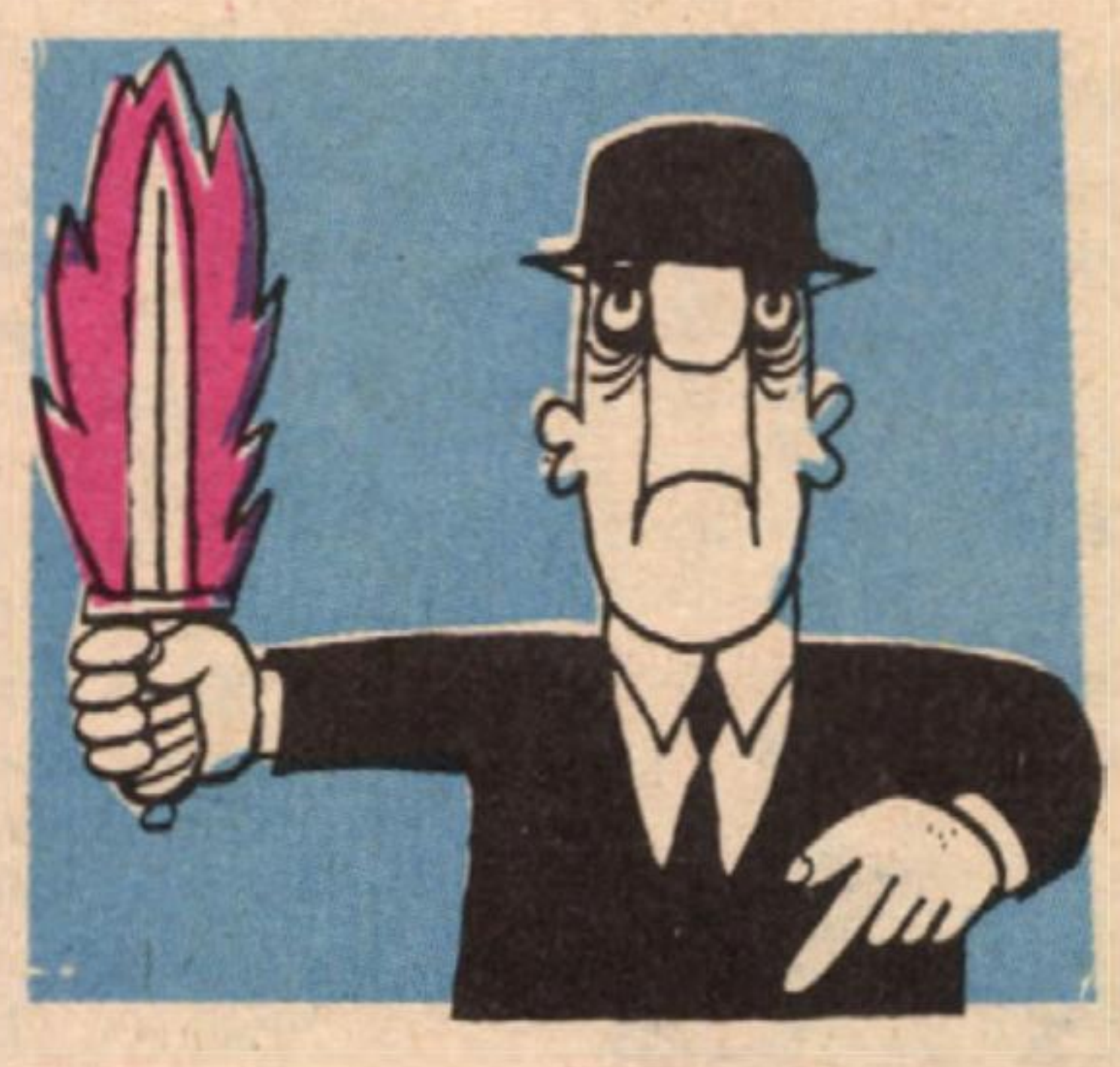

— Ezt!

Aztán megállt egy faragott lábú, rézszögekkel kivert, magas hátú, rozzant karosszék előtt.

— Ezt!

Valaki felkiáltott: „Ne, azt ne!", de Z. Géza ügyet sem vetett rá, elgondolkozva nézegetett egy körmös lábú, óriási, kerek ebédlőasztalt. Lehet, hogy optikai csalódás volt, de nekem úgy tűnt, mintha az asztal — félelmében — meglapult volna Z. előtt.

— Ezt!

A sarokban egy öregasszony sírni kezdett. „Ne kezdje már megint, mama, tudja nagyon jól, hogy nem vihetünk magunkkal mindent... Z. úr csak segít nekünk..."

Átmentünk egy másik szobába. Ez a szoba is zsúfolva volt bútorokkal.

— Ezt! — bökött rá Z. egy hatalmas családi ágyra, és az ágy — mintha csak megérezte volna az ítéletet — feljajdult. Vagy talán csak a rugók nyikorogtak a matracok alatt?

— Azt nem, azt nem engedem — mondta egy férfihang —, szegény anyád abban az ágyban...

Nem folytatta. Valaki befogta a száját.

Az előszobában Z. újra rámutatott egy valaha jobb napokat látott fehér szekrényre.

— Ezt!

S akkor a szekrény hirtelen nagyot reccsent és kinyílt: az ajtószárnyak mintha Z. után nyúltak volna, hogy megragadják, átöleljék és berántsák a szekrény sötét mélyére.

— Ez a vacak mindig kinyílik — mondta zavartan Kovács úr, és átadott egy borítékot Z.-nek. — Köszönöm a fáradozását, nagyon nagy gondot vett le rólunk... Mi sohasem tudtuk volna eldönteni, hogy...

Odakünn az utcán azt mondtam Z. Gézának:

— Gyűlöllek! Ezentúl a köszönésedet sem fogadom!

— Cccc! De érzékenyek vagyunk! — vigyorgott Z. — Valakinek ezt is meg kell csinálni... — Aztán végignézett rajtam, ugyanavval a kegyetlen, hideg tekintettel, mint ahogy a tizedelésre váró bútorokat nézte... Sarkon fordultam, és elrohantam... Éreztem, hogy utánam néz, de nem fordultam vissza...

A napokban azt hallottam, hogy — költözködés közben — véletlenül ráesett egy kombinált szekrény.

Nem hiszem, hogy véletlen volt.

Mikes György

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

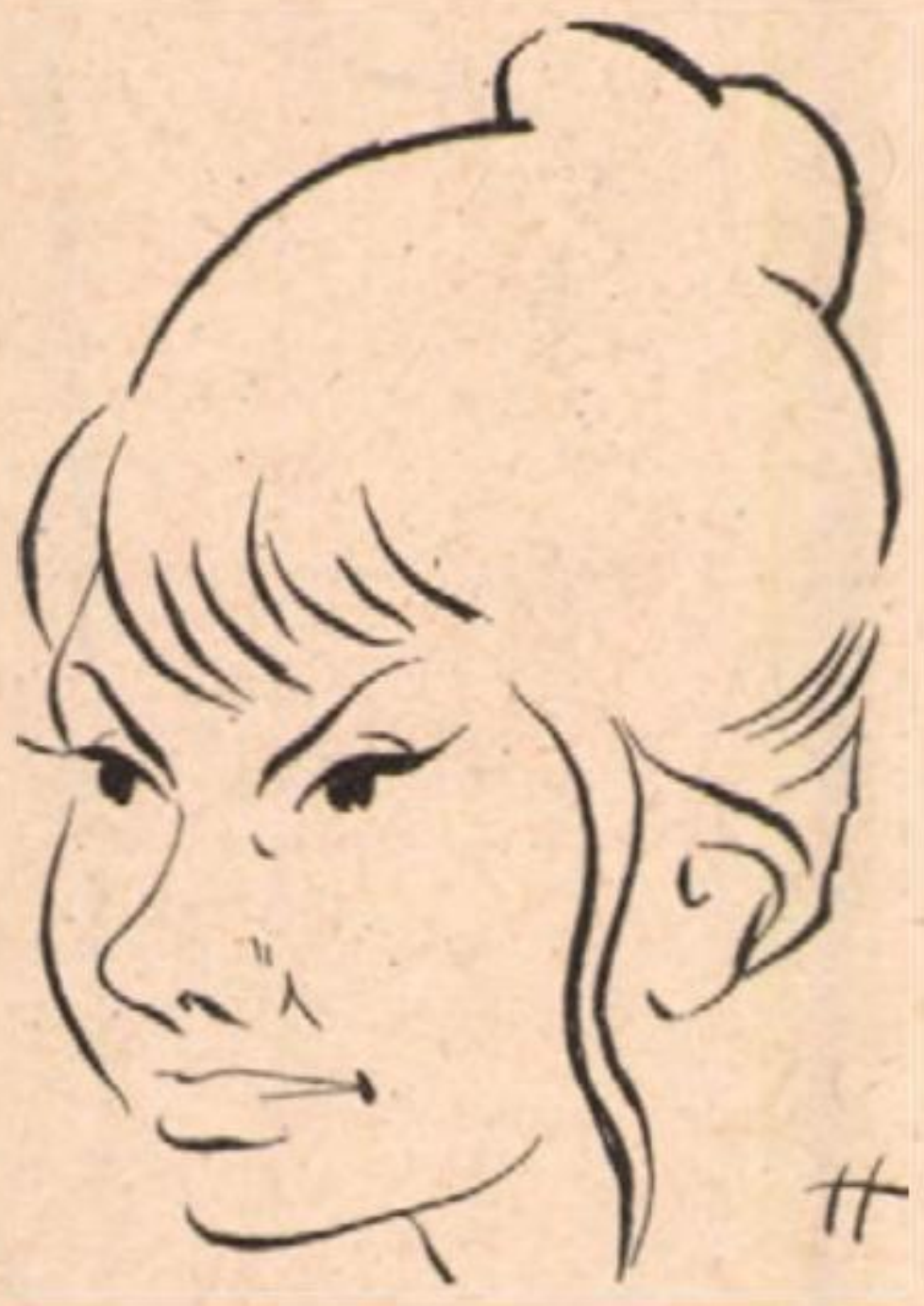

Belepillantottam a tükörbe és elborzadtam: hát ilyen lennék valójában!?

A tükör képzeletbeli. A Ludas Matyi megtisztelő felkérése, „tartotta elém”, azt tudniillik, hogy írjak valamilyen humoros történetet az emlékkönyvébe.

Eleinte hetyke voltam: jó, majd felelevenítek egyet a sok-sok vidám történetből. Kutattam az emlékezetemben. Lázasan, aztán csodálkozva, majd letörten. Semmit sem találtam. Faggatni kezdtem a környezetemet: „Nem tudtok valami mókásat velem kapcsolatban?” Legtöbbjüknek azonnal nem jutott eszébe semmi; az udvariasabbja előbb kicsit gondolkodott, és csak azután komorodott el. A színházi kollégáim sajnálkoztak: rólad? ... nem ... de hallottad, hogy mi történt Várkonyival? ... Majorral? ... Bástival?

Otthoni estéinket beárnyékolta az iparkodás. Hol a férjem fordult felém félve-bizakodva, hol pedig én hozzá:

— Talán az az eset, amikor ... — kezdtünk bele egy-egy olyan történetbe, amelynek a végén egyikünk sem mosolygott.

Ekkor csalásra szántam el magam. Telefonáltam két író ismerősömnek. Könyörögtem, mondjanak valamilyen vidám történetet. Akármilyet. Majd úgy teszünk, mintha velem történt volna. Egyikük azt mondta, hogy majd visszahív ... A másik elmesélt egy anekdotát; a végén kajánul megjegyezte: „Küldd be ezt, hátha valaki nem ismeri ...”

A hátha valaki én magam voltam, egyes-egyedül.

Nincs más hátra, kötelességem bevallani: soha nem voltam egyetlen anekdotának se hőse. Soha, de soha nem történt velem semmiféle vicces dolog.

Ezt akkor állapítottam meg határozottan, amikor véget ért a „West side story” előadása, és én úgy, ahogy voltam, feketére kifestve, átszaladtam az Operaházba, hogy férjem operájának, a „Bűn és bűnhődés”-nek második szereposztásából legalább a harmadik felvonást még megnézhessem. Lesminkelésre már nem volt idő.

A jegyszedőnő egy páholy ajtajára mutatott:

— Gyorsan ide, a társai ott vannak!

Kik lehetnek a társaim? — tűnődtem. Aztán benyitottam. Három Budapesten tanuló guineai diák ült a páholyban.

Galambos Erzsi

TETTEN ÉRT ALBÉRLŐ

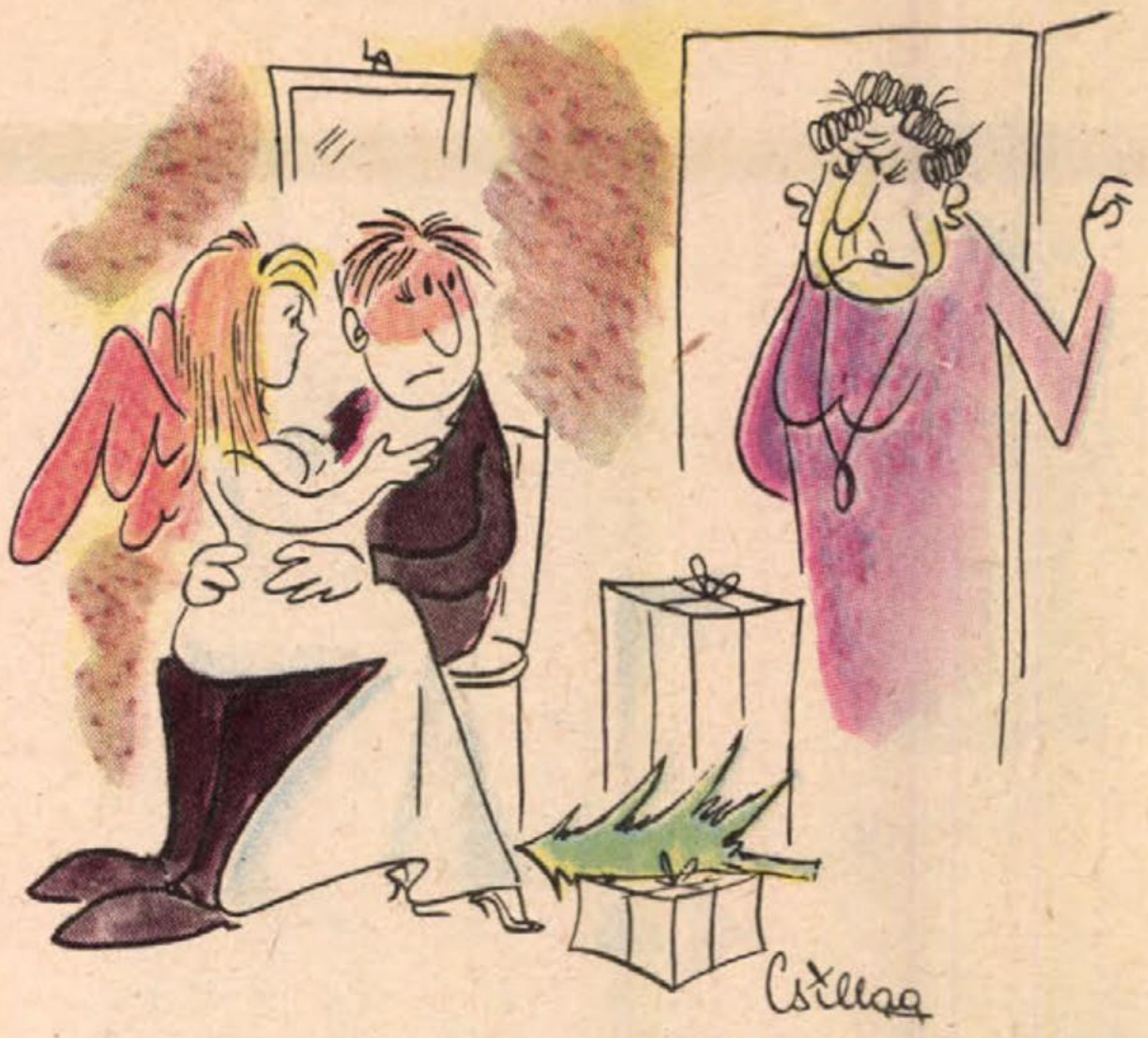

– Angyal vagy nem angyal – a lakásomból azonnal távozik!

FOGORVOSNÁL

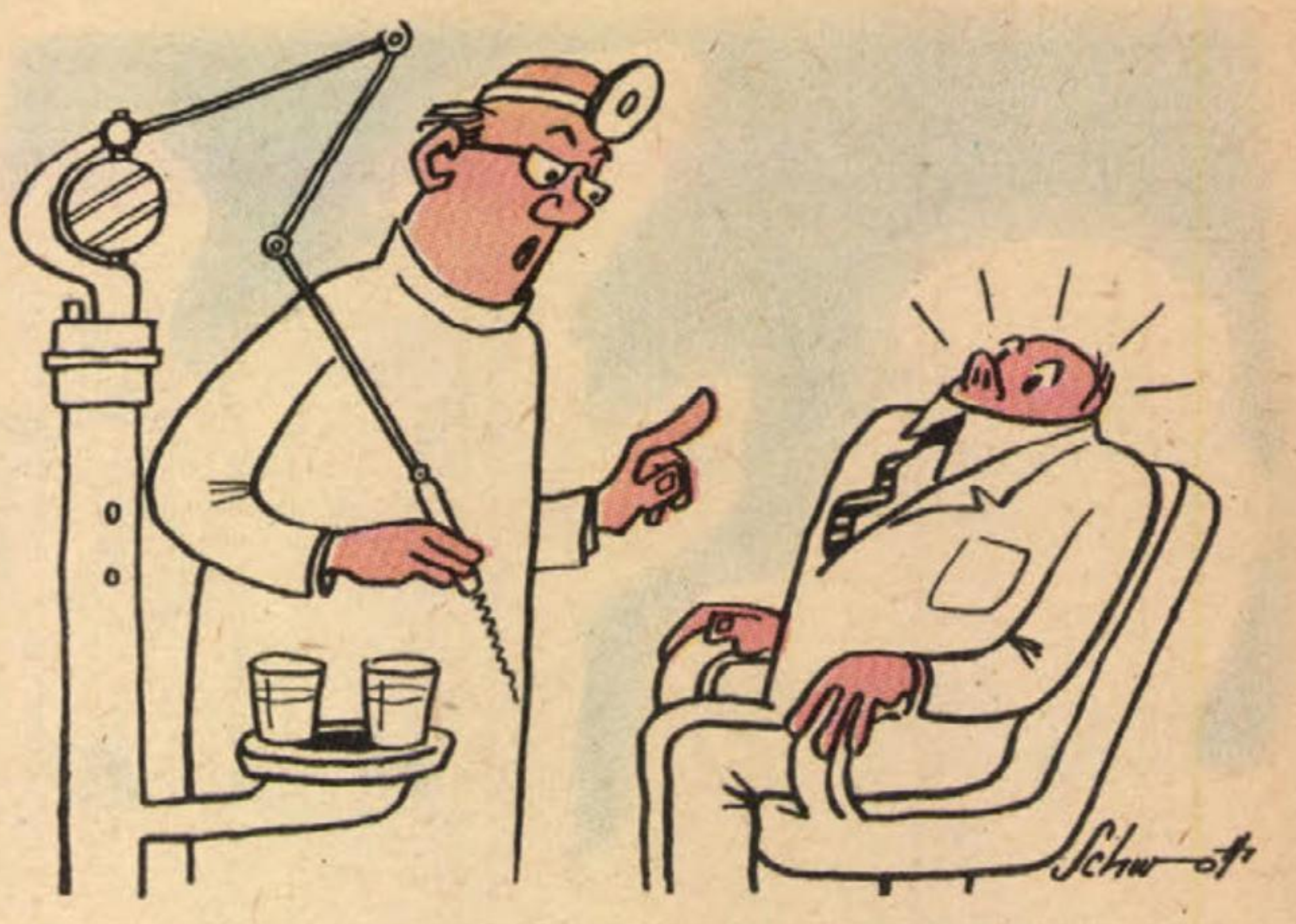

– Szíveskedjék egy kicsit feljebb ülni! ...

PESTI CSENDÉLET

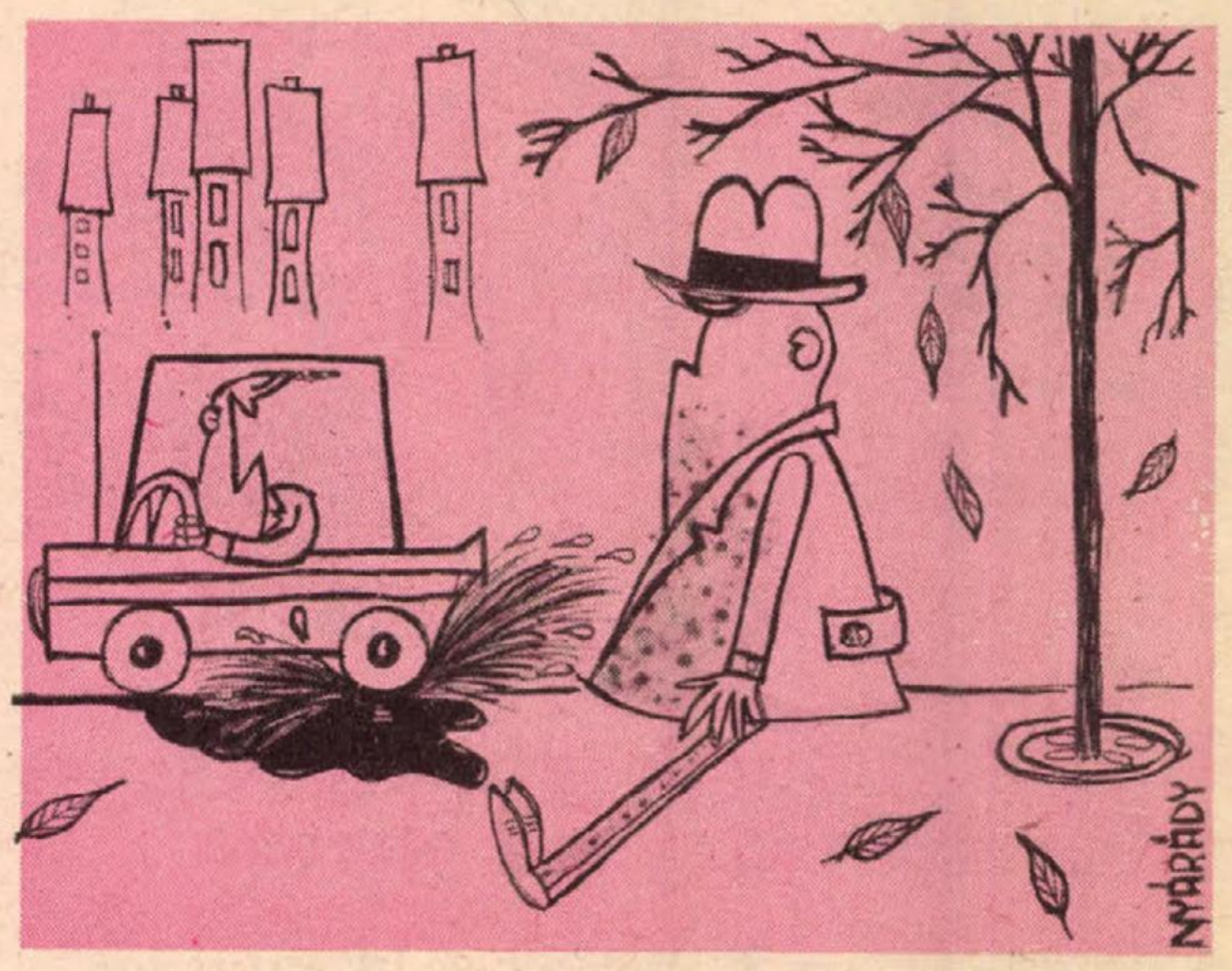

– Mit vagy úgy oda? Spriccelt anyag a divat!

DEVIZABŰNTETTÉRT ..

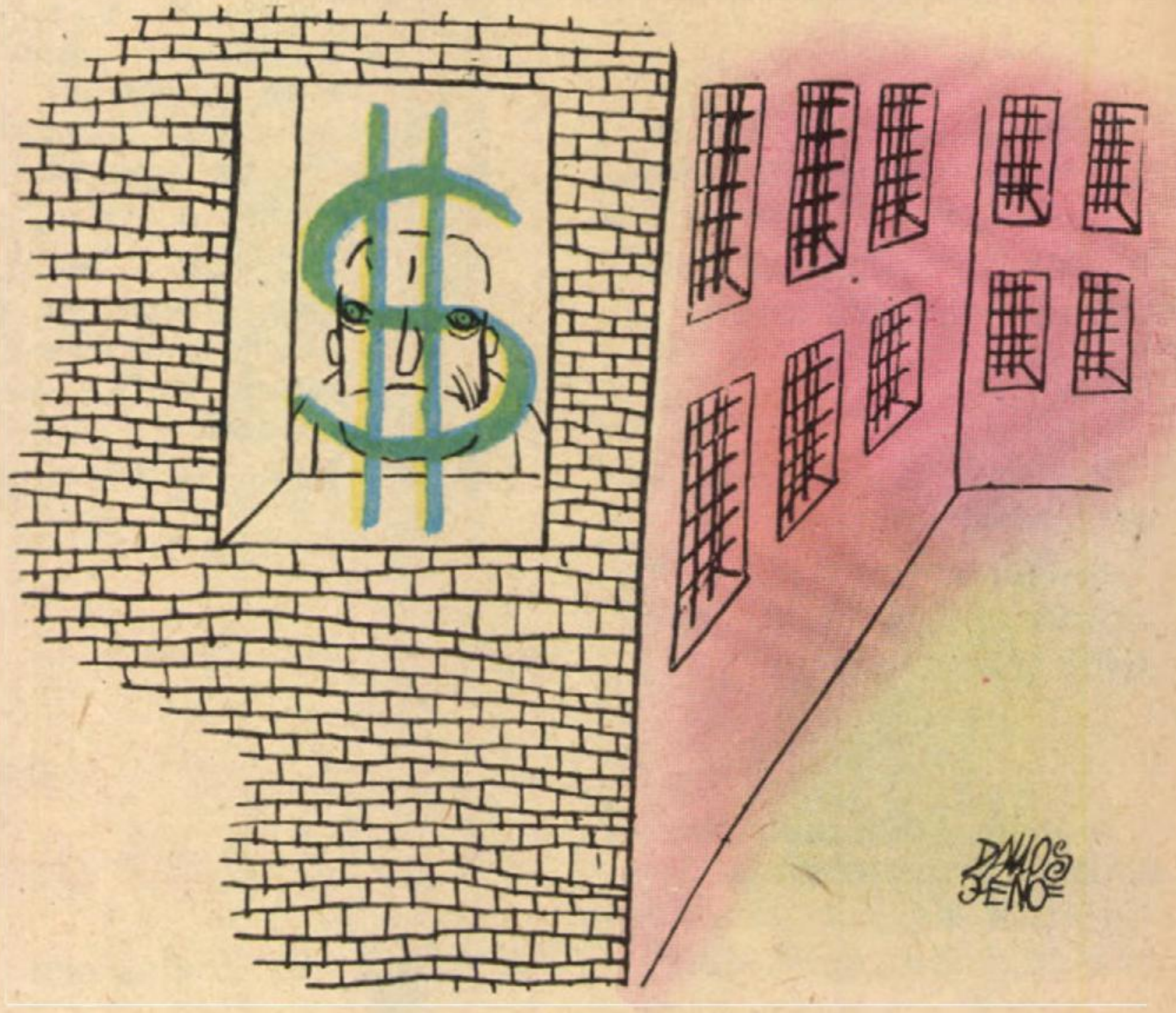

KÉT KIS TÖRTÉNET

ÍGY MULAT EGY BOHÉM BÁNYÁSZ

A kisvárosi piactér szélén idős asszony kínálja produkcióját. Körül van aggatva különféle színű, cifra szalagokkal, csüngőkkel, díszekkel.

— Kezdődik a menyasszonytánc! — kiáltja fennhangon, és a buszra várók, piacozók egyszeriben körülsereglik. Ismerik már a hóbortját.

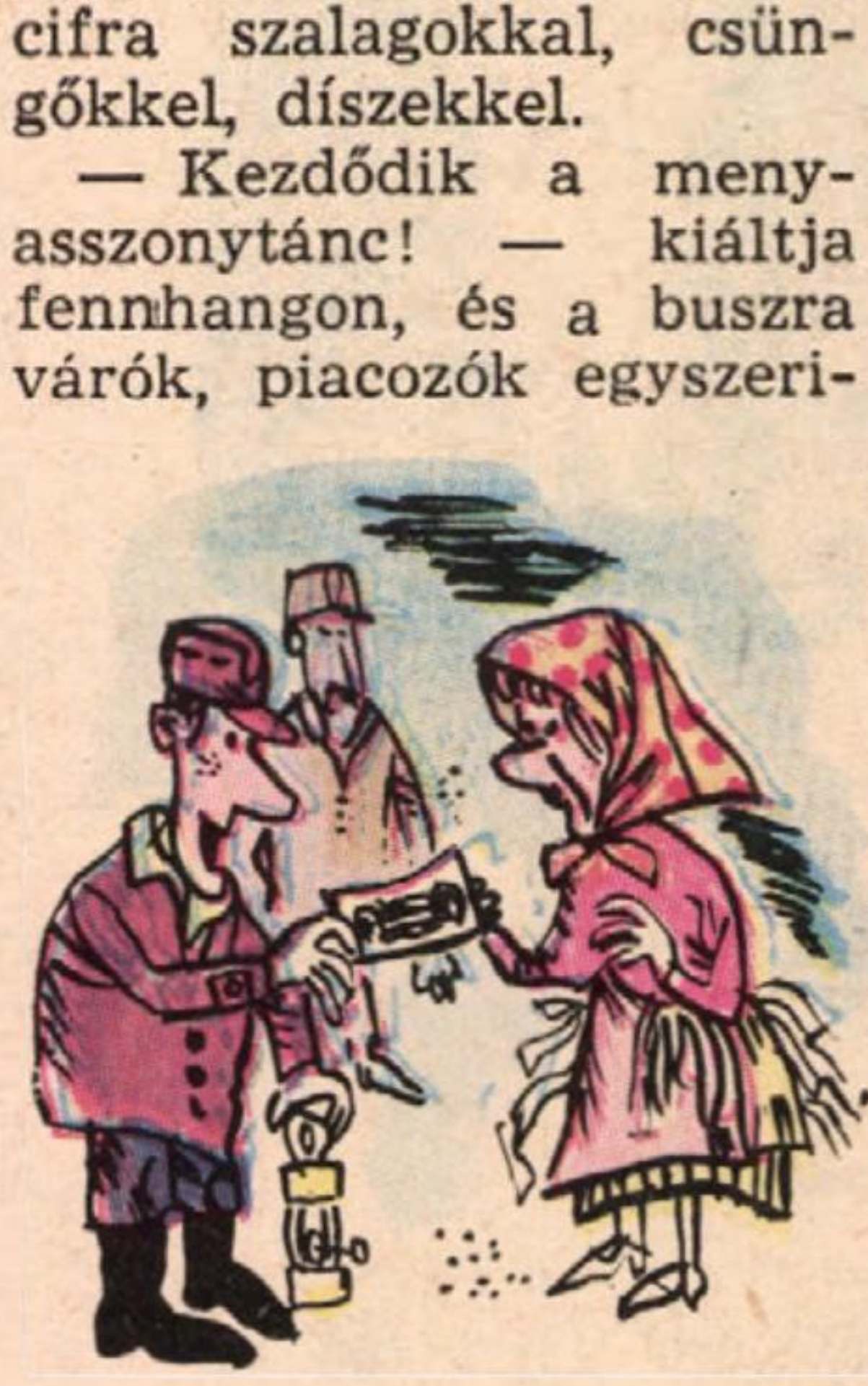

Két forint egy nóta, tánccal együtt.

Műszakba induló bányász bámészkodik. Lerí róla, hogy látta már az idős nő vad, groteszk táncát, s valami olyan varázst észlelt benne, mint teszem azt a modern képzőművészet rajongója Vasarely alkotásaiban. Odadobja a két forintot.

— De siess, öreganyám, mert nem késhetek!

S perdül a kis szikár asszony, mintha bábu volna és egyetlen acéltengely körül forogna. Csak égnek emelt két kezének játéka mutatja, hogy nagyon is eleven asszony ez, aki teljesen beleélte magát a menyasszony-szerepbe. A nézők csárdásütemre tapsolnak, és csakhamar a bányász tenyere is összeverődik.

— Hű, a jó mindenségit! — ébred magára egyszeriben. Autóbusza már az aluljáróhoz vivő úton veri föl a port.

A nagy ijedtségben a tánc is abbamarad, a bányász tanácstalanul tekinget jobbra-balra s fölfelé, mintha helikopterben reménykedne. De sehol semmi. Azután főlényesen zsebbe nyúl, gyűrött tízforintost húz elő, és odadobja a placcra.

— Csak járjad tovább! — mondja. — De mindért!

ÖNÁLLÓSÁG A JAVÁBÓL

Panaszkodnak, sopánkodnak a tsz-tagok, hogy a megyei szervek ajánlására föl kellett venniük egy alkalmatlan embert főagronómusnak. Nem a szakember ellen volt kifogásuk, hanem csak ez ellen, mert bár valóban agráregyetemet végzett, egész életében közönségszervező volt egy vándorcirkusznál. Az óvatosság nem volt hiábavaló, mert az új főagronómus furcsa dolgokat művelt, havi négyezer fixért és egy hold háztájiért. Elrendelte például, hogy a kukoricát még ősszel vessék el, mert ezzel csökkenteni lehet a tavaszi munkacsúcsot. Javasolta, hogy az utak mentén létesítsenek narancsfaligeteket, mert Olaszországban látta, hogy az bő termést hoz. Mint mondják, egyetlen előnye, hogy más megyéből jár be, így későn jön, korán megy.

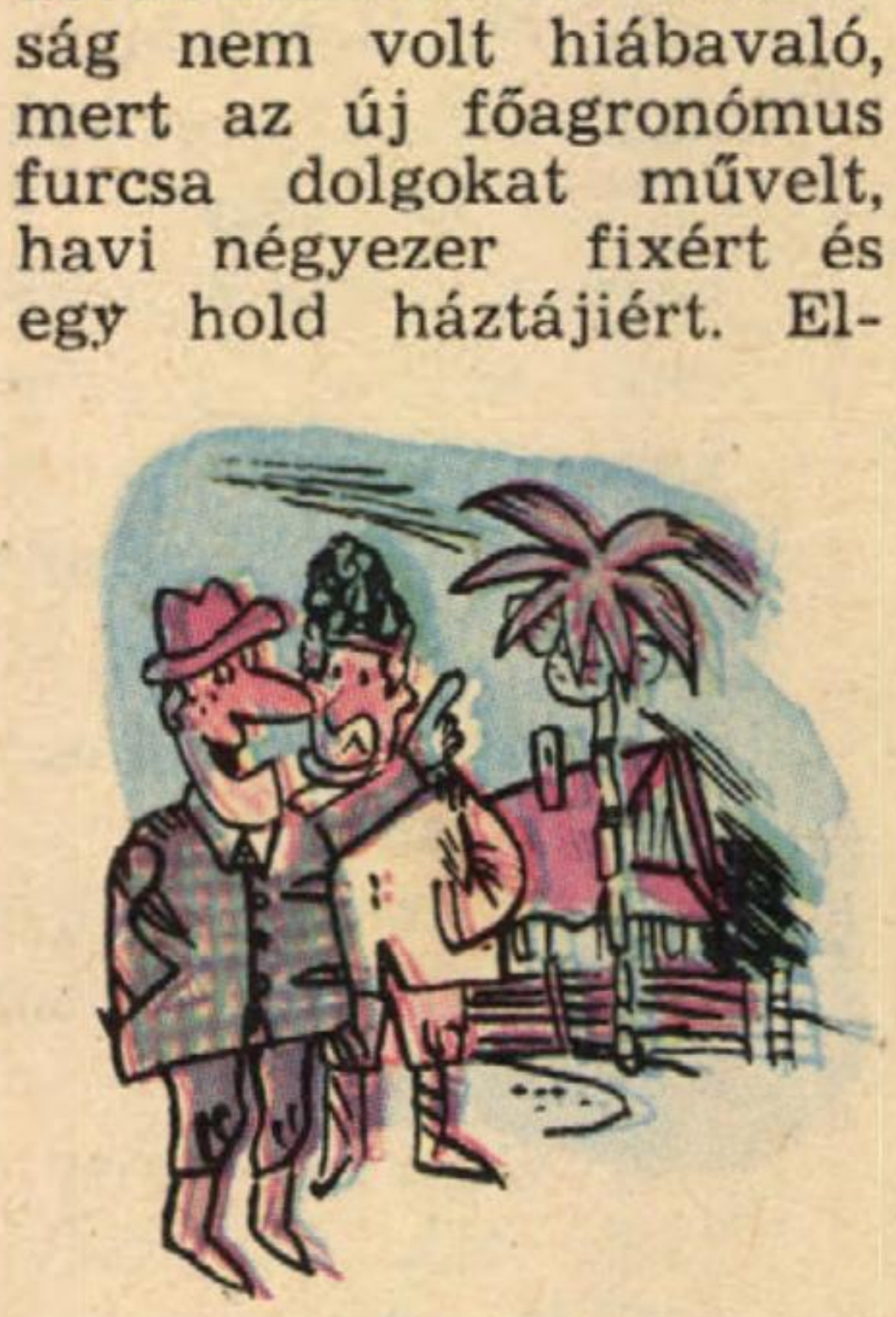

Előkerül a tsz-elnök is.

— Milyen az új főagronómus? — kérdezem.

— Beváltotta a reményeket — így az elnök. — A megyei szervek azt állították, hogy jóindulatú, kedélyes, hamar beilleszkedik a kollektívába, csak a gyakorlata hiányzik, abba meg még beletanulhat. Szó szerint így van.

— A tagok elégedetlenek.

— Senki se tetszhet mindenkinek egyformán. Egyébként ez a kérdés is hamar megoldódik.

— Hogyan?

— Javasoltam a vezetőségnek, hogy emeljük fel a főagronómus fizetését, kapjon biztosított prémiumot és felemelt háztájit.

— Ezt nem értem.

— Még nem fejeztem be — intett le az elnök. — Az előnyöket feltételekhez kötjük. A nagyobb fizetést csak akkor kapja meg, ha be nem teszi a lábát többé a tsz-be, a prémiumot pedig, ha a községbe se. A háztáji termését pedig házhoz küldjük neki, ha levelet sem ír.

— Ennek mi értelme?

— Mi? — bazsalyog az elnök. — Erősödik a szocializmus.

Lakos György

BIZTONSÁGI GÓLLÖVŐ CIPŐ

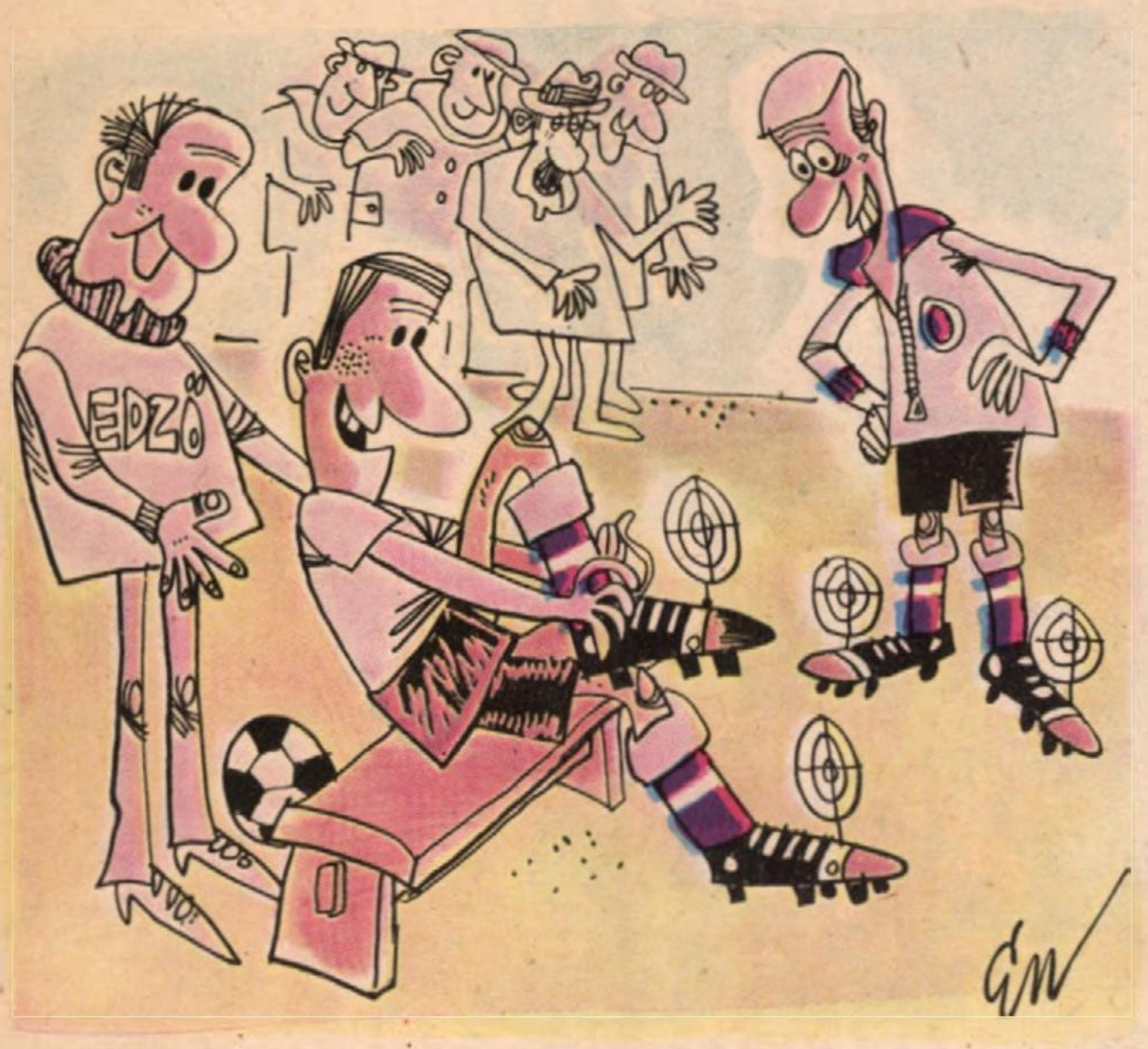

A TELHETETLEN

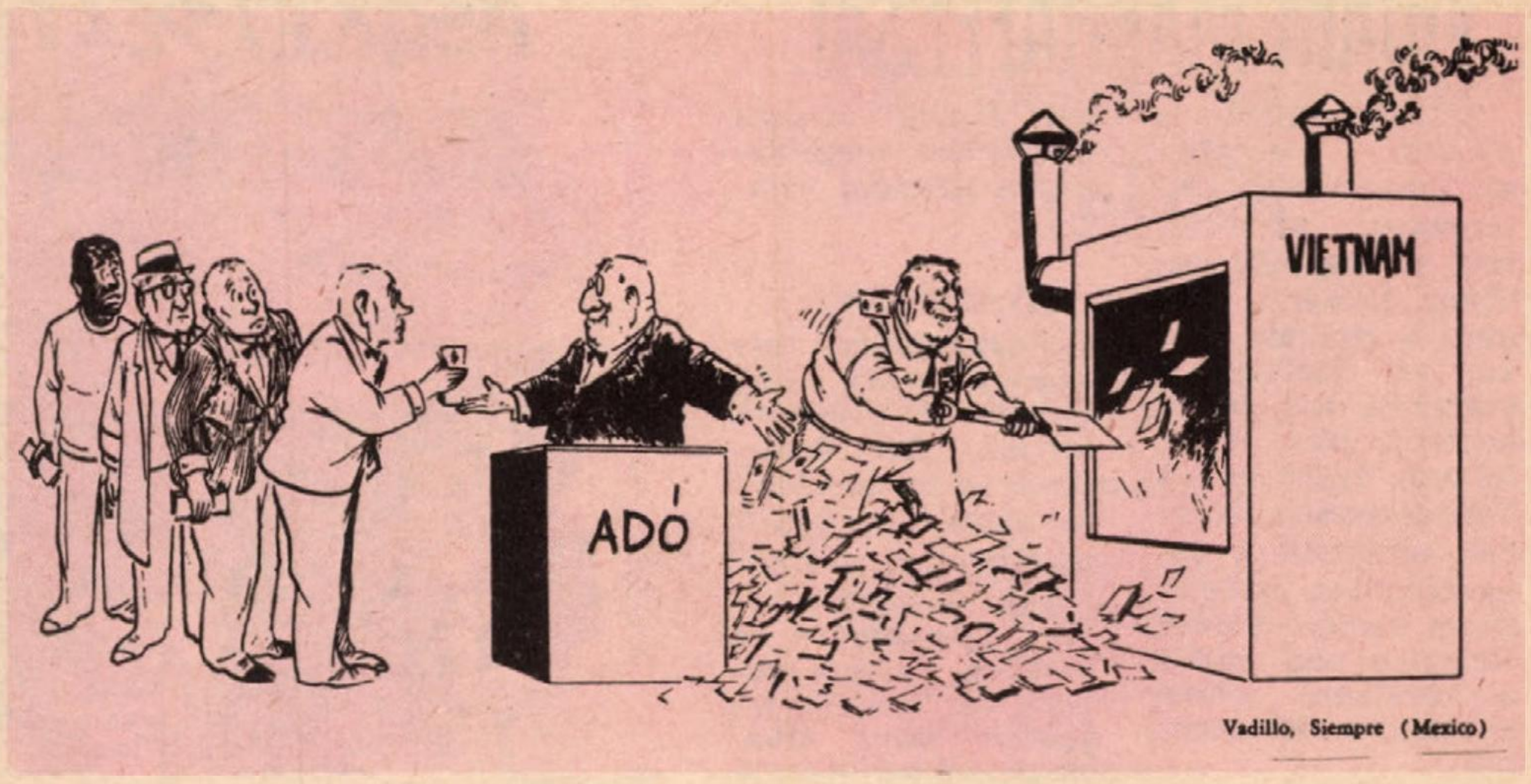

Vadillo, Siempre (Mexico)

DEFEKT

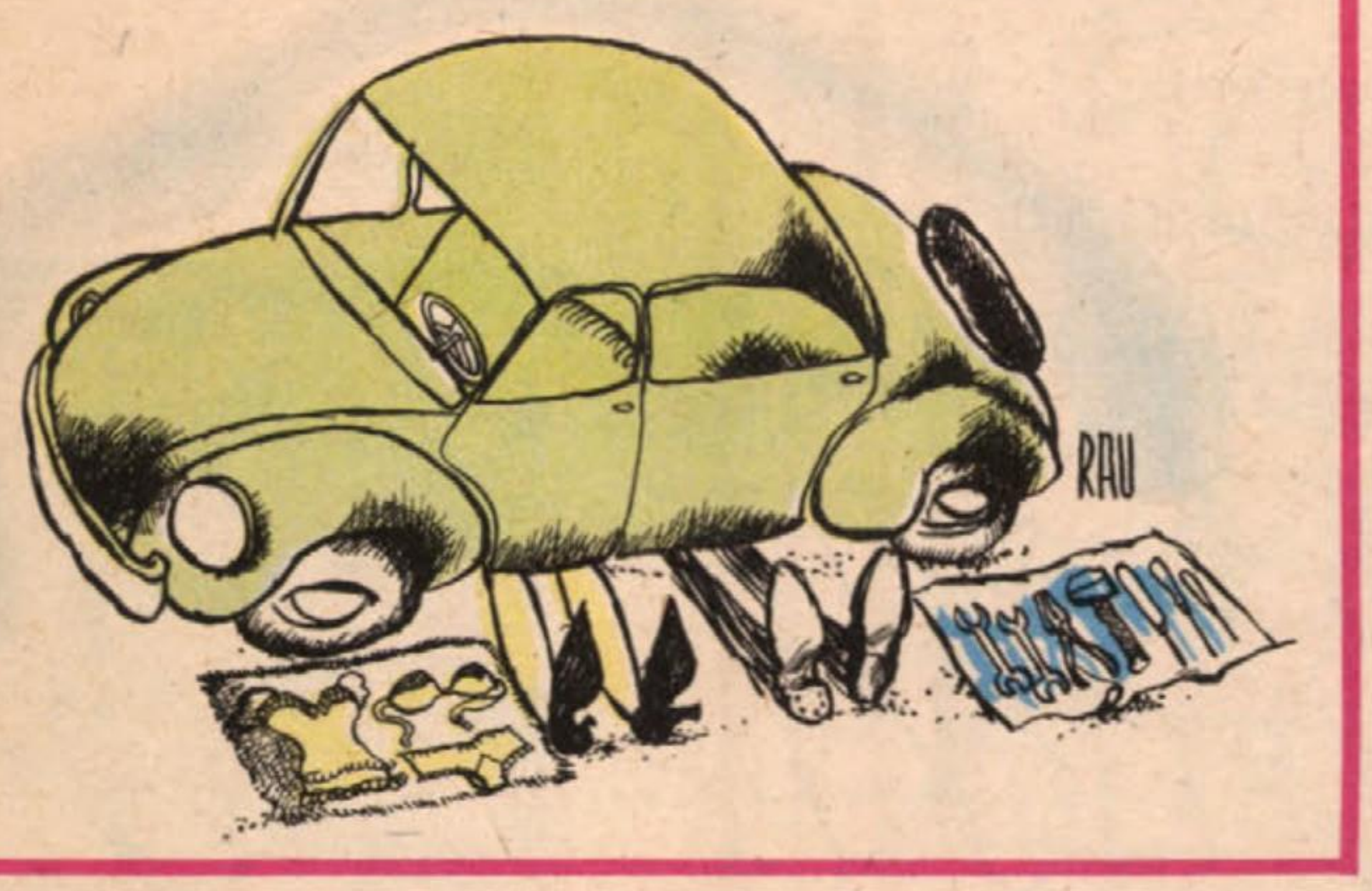

A FÉRJ HAZATÉR

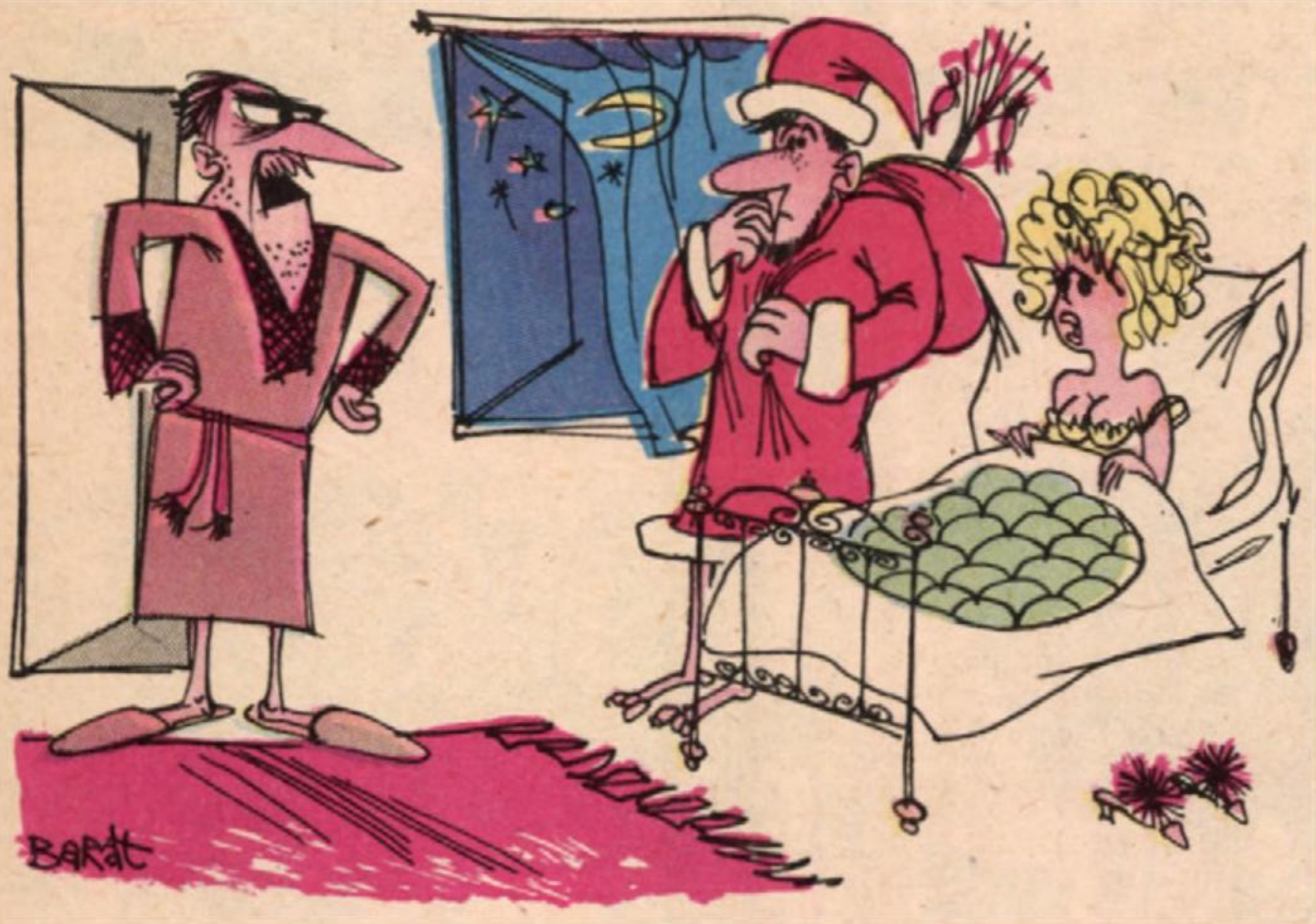

– De cicuskám, te bedőltél neki, hogy ő a Mikulás, amikor ilyen rövid a szakálla?!

·VISSZÜK·A·MAMÁT·

Csörgött a telefon, fölvettem, a Jenő volt benne, és ezt mondta:

— El ne feledjétek semmiképpen, hogy a jövő héten lesz a Böske néni születése napja, mégiscsak a mama húga, miáltal gondolom, hogy *ti* feltétlenül felkeresitek.

— Csigavér, merthogy természetesen *mi* is nyilvántartottuk — feleltem neki bársonyos hangon. — Olyannyira, hogy már küldöttünk is neki egy csodálatos dísztáviratot, méghozzá igen tetszetős űrlapon. És miután bizonyosra veszem, hogy *ti* személyesen is meglátogatjátok, hát megkérnélek reá, hogy a *mi* szerény ajándékunkat is vigyétek magatokkal, ugyanis könnyedén elhelyezhető a hátsó ülésen, a mama mellett!

Mire Jenő még nálam is kissé feljebb emelte a hangját:

Mi sajnos semmiképpen sem bírunk időt szakítani a látogatásra. És hogy miért nem, azt én majd időben ki fogom találni. Csupán az ér nagyon váratlanul, hogy *ti* ilyen lankadtan ápoljátok a rokonságot. Holott én már meg is ígértem biztosra a mamának, hogy majd *ti* elviszitek őt.

Közben szavait jelbeszéddel lefordítottam Gyulának, aki jogos felháborodással igazította helyre a szemüvegét, ragadta ki kezemből a hallgatót, s szólt zordonan bele:

— Megkérlek, Jenő, hogy te semmit se szervezz énhelyettem, mert azt mindig utáltam! És milyen sajátságos, hogy habár *ti* laktok a mamához közelebb, mégis elvárnátok...

És ezután még nagyon érdekes vita is következett. De hamarosan megegyeztek abban, ami kezdettől fogva nyilvánvaló volt: tulajdonképpen a *Sáriéknak* kellene fuvarozniuk a mamát, mert egyáltalán nem az számít, hogy ők Tiszatocsogón laknak, hanem igenis az számít, hogy mindig is a leánygyermek áll az édesmamához a legközelebb!

És azért persze sikerült a szokott rokoni összetartással mégis megszervezni, hogy a kedves kis ünnepség a maga megfelelő fényében pompázzék! Mi magunk ugyan valamennyien egyebütt voltunk halaszthatatlanul elfoglalva, de a mama mennyire örült neki, hogy buszozhat egypár órácskát!

S ha már ment úgyis, hát nyugodtan elvihette a nagy pakk lekváros bögyölőt, amit Sárika sütött a Böske néninek (majd kapargassák le az égett részét a maméék, hisz úgyis ráérnek), s hurcolhatta magával Jenőék másfél éves Zsoltkáját (eleven ugyan a fiú, de legalább ügyel valaki a nagymamára, elkél, nem tizennyolc éves már!), fején pedig a mi legyezőpálmánkat egyensúlyozta (levagdostam a leveleit, mert elsárgultak, de milyen csodálatos növény lesz majd tizenöt év múlva!).

És restellni való, de hát ilyenek a kisöregek, bizony elhencegett a mama a körülötte nyomakodó több száz utasnak avval, hogy micsoda jó gyermekei vannak, és nem is csoda, hogy mind milyen finom állásokba jutott, sőt, három közülük már gépkocsit is tudott venni, azért tényleg, milyen meghatóan felemelő érzés lehet ez egy anyának!

G. Szabó Judit

KÖZELEG A KARÁCSONY

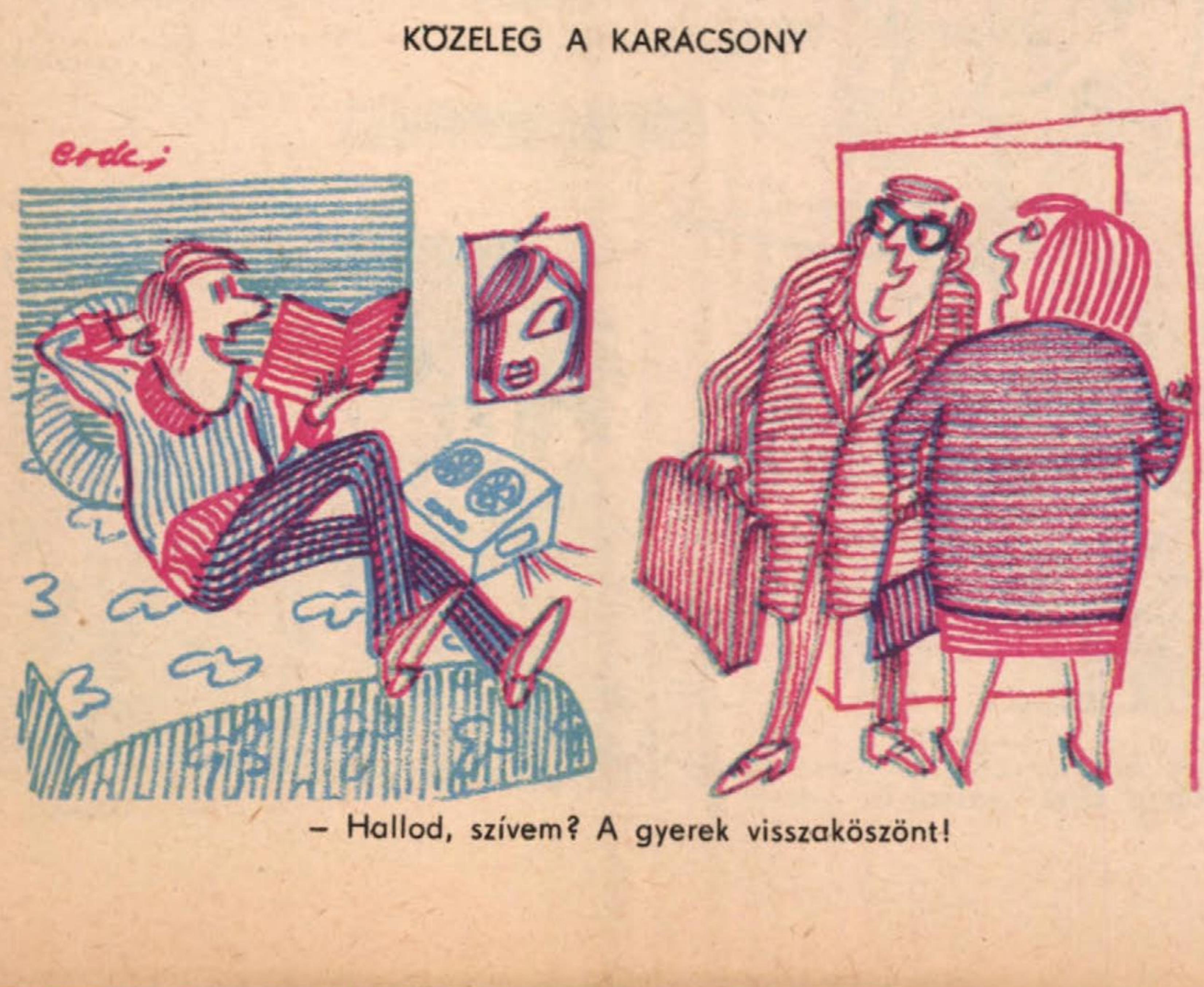

– Hallod, szívem? A gyerek visszaköszönt!

MUNKAERŐHIÁNY

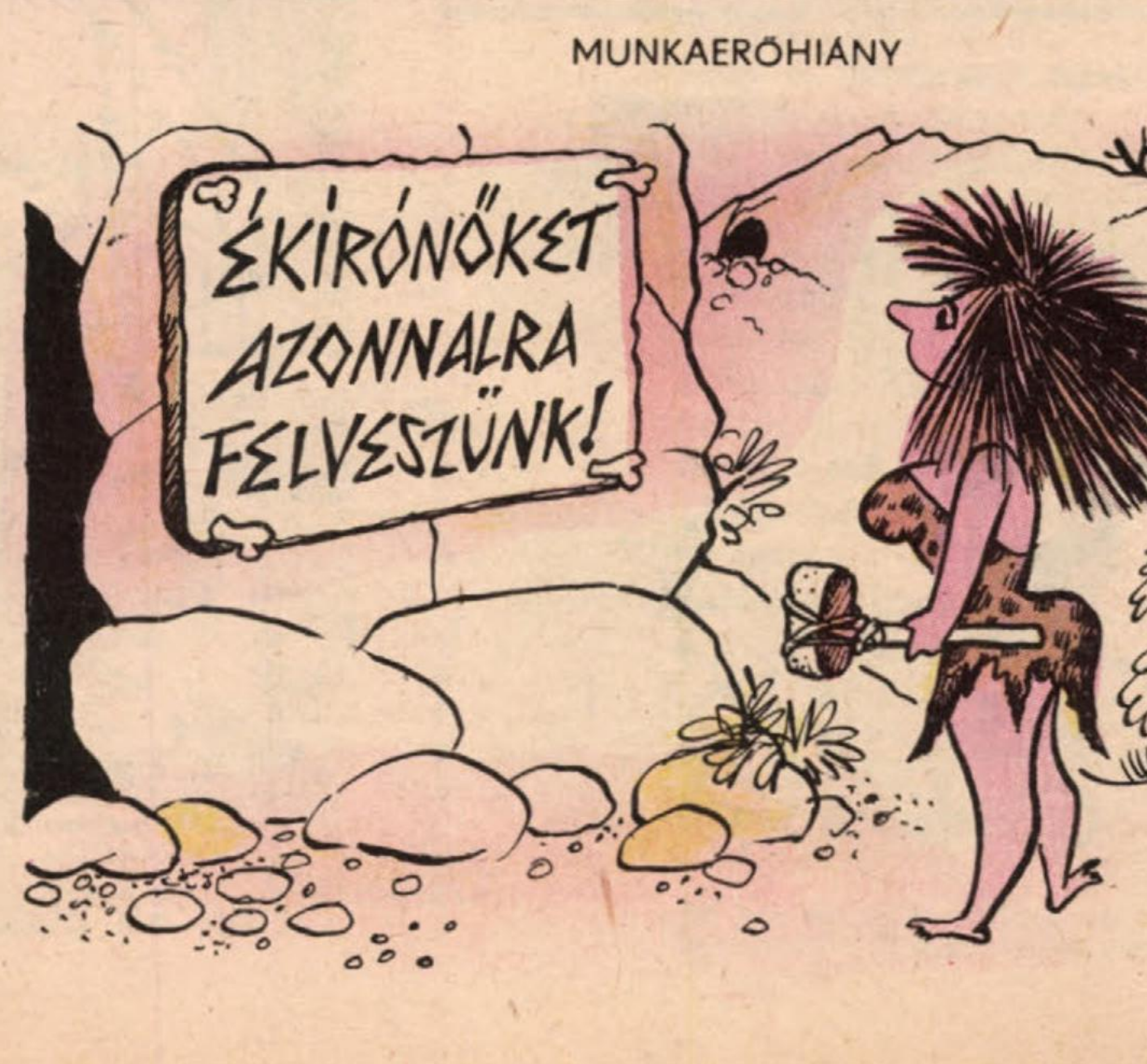
ÉKIRÓNŐKET AZONNALRA FELVESZÜNK!

„VIDÁM MARHAFELSÁL”

A közelmúltban a „Vidám marhafelsál”-hoz címzett étteremben vacsoráztam. A hagymás rostélyos kemény volt, mint a cipőtalp. Mikor ezt közöltem a pincérrel, két pofont kaptam tőle, egyet jobbról, egyet balról. Természetesen azonnal elkértem a panaszkönyvet, és beleírtam észrevételemet. Harminc nap múlva a következő levelet kaptam a Központból:

„Tisztelt Cím!

Megvizsgáltuk panaszlevelének tárgyát, és azt jogosnak tartjuk. Két dolgozónkat, a szakácsot és a pincért figyelmeztetésben részesítettük. Közöltük velük, amennyiben a jövőben hasonló panasz lesz ellenük, fegyelmi úton elbocsátjuk őket. Kérjük tisztelt Címet, hogy észrevételeivel a jövőben is támogassa nehéz és felelősségteljes munkánkat.

Tisztelettel:

Krenk Imre
igazgató”

Néhány nap múltán ismét benyitottam a „Vidám marhafelsál”-ba, mivel alaposan megéheztem. A hagymás rostélyos, amit rendeltem, kemény volt, mint a cipőtalp, s mikor ezt elmondtam a pincérnek, két pofont adott nekem, egyet jobbról, egyet balról. Természetesen rögtön elkértem a panaszkönyvet, és leírtam bele a felháborító esetet. Néhány hét múlva elegáns borítékban megérkezett a Központ válasza:

„Tisztelt Cím!

Megvizsgáltuk panaszlevelének tárgyát és azt jogosnak tartjuk. Két dolgozónkat, a szakácsot és a pincért figyelmeztetésben részesítettük. Közöltük velük, amennyiben a jövőben hasonló panasz lesz ellenük, fegyelmi úton elbocsátjuk őket. Kérjük Tisztelt Címet, hogy észrevételeivel a jövőben is támogassa nehéz és felelősségteljes munkánkat.

Tisztelettel:

Krenk Imre
igazgató”

Tegnap vecsernye táján ismét betértem a „Vidám marhafelsál”-hoz címzett étterembe. Leültem a törzsasztalomhoz, pillanatok alatt az asztalnál termett az én kedves pincérem:

— Parancsolja a panaszkönyvet? — nézett rám gúnyos mosollyal.

— Nem. Teljesen felesleges. A szokásos pofonjaimat legyen szíves — mondtam halkan, szelíden, és engedelmesen odatartottam az orcám. A felszolgáló minden harag nélkül, rutinos, unott mozdulattal kiosztotta a két nyaklevesemet, egyet jobbról, egyet balról. Aztán elém tette az ehetetlen, betonkeménységű, sziklaszilárd hagymás rostélyost.

Galambos Szilveszter

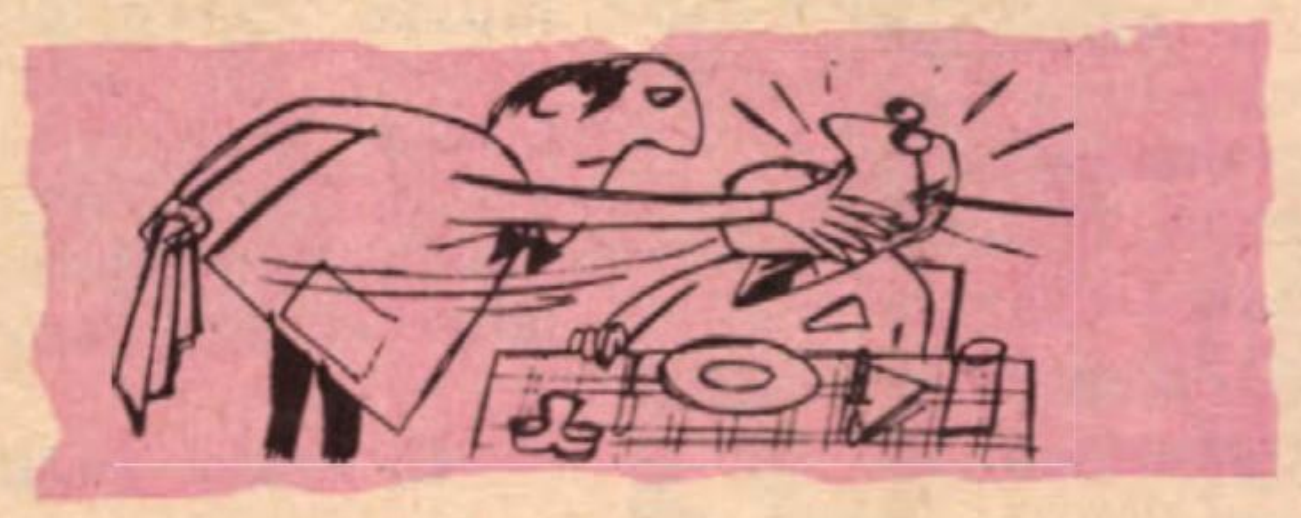

RÁMENŐ JÁTÉKOS

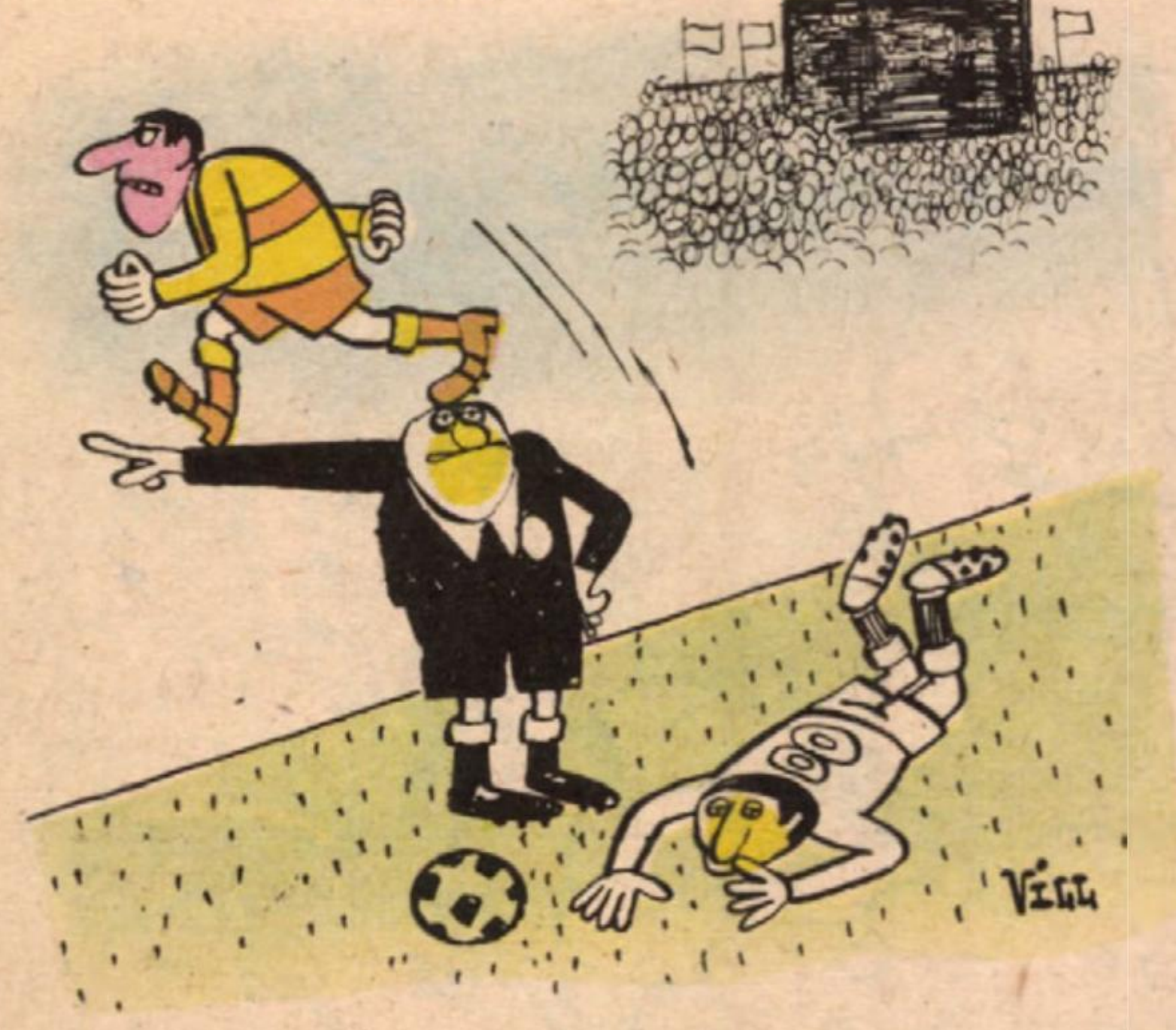

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Hol szeretnék tölteni a telet?

Endrődi István:

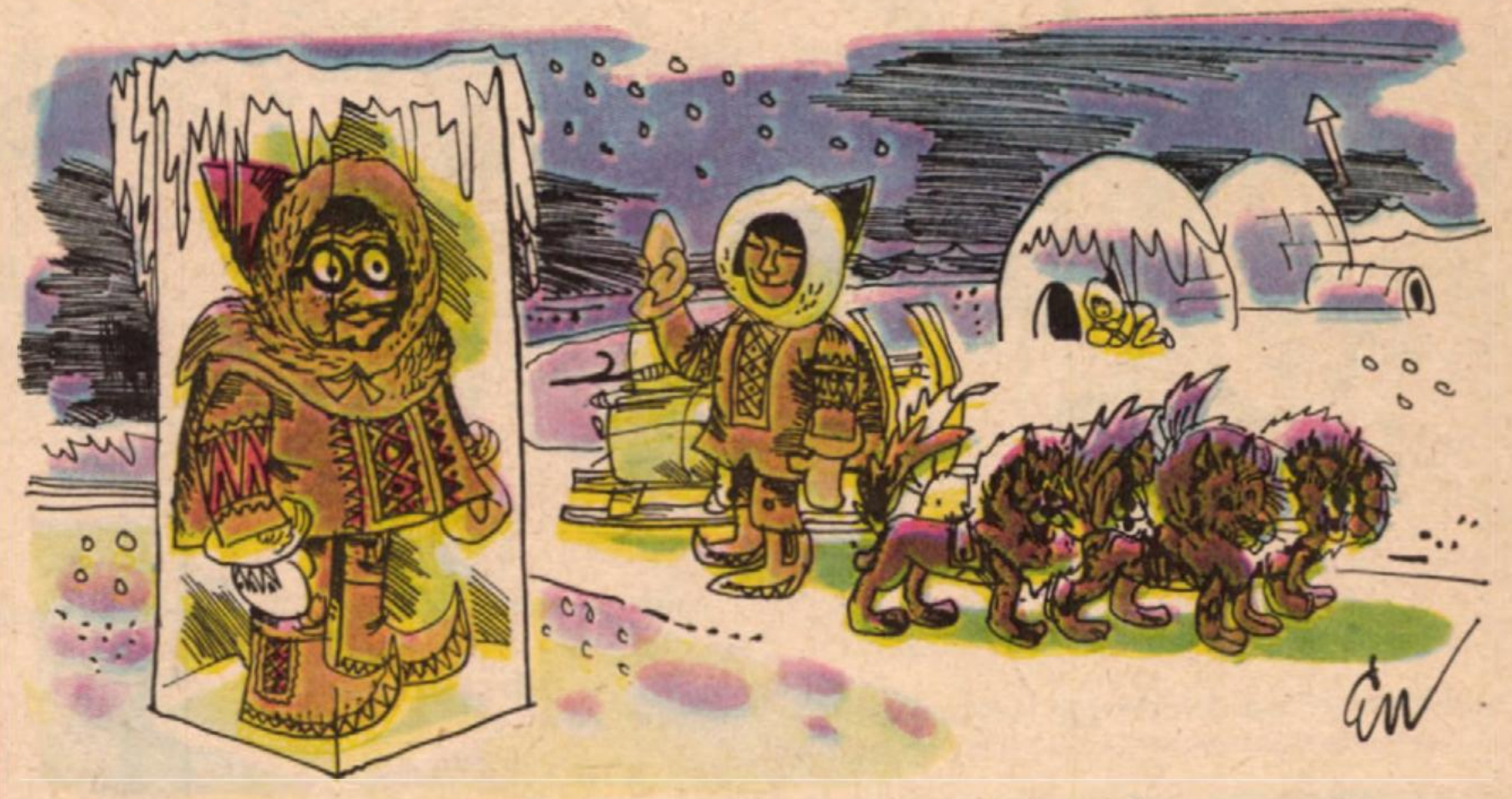

– Grönlandon, mert ott nincs locspocs!

Barát József:

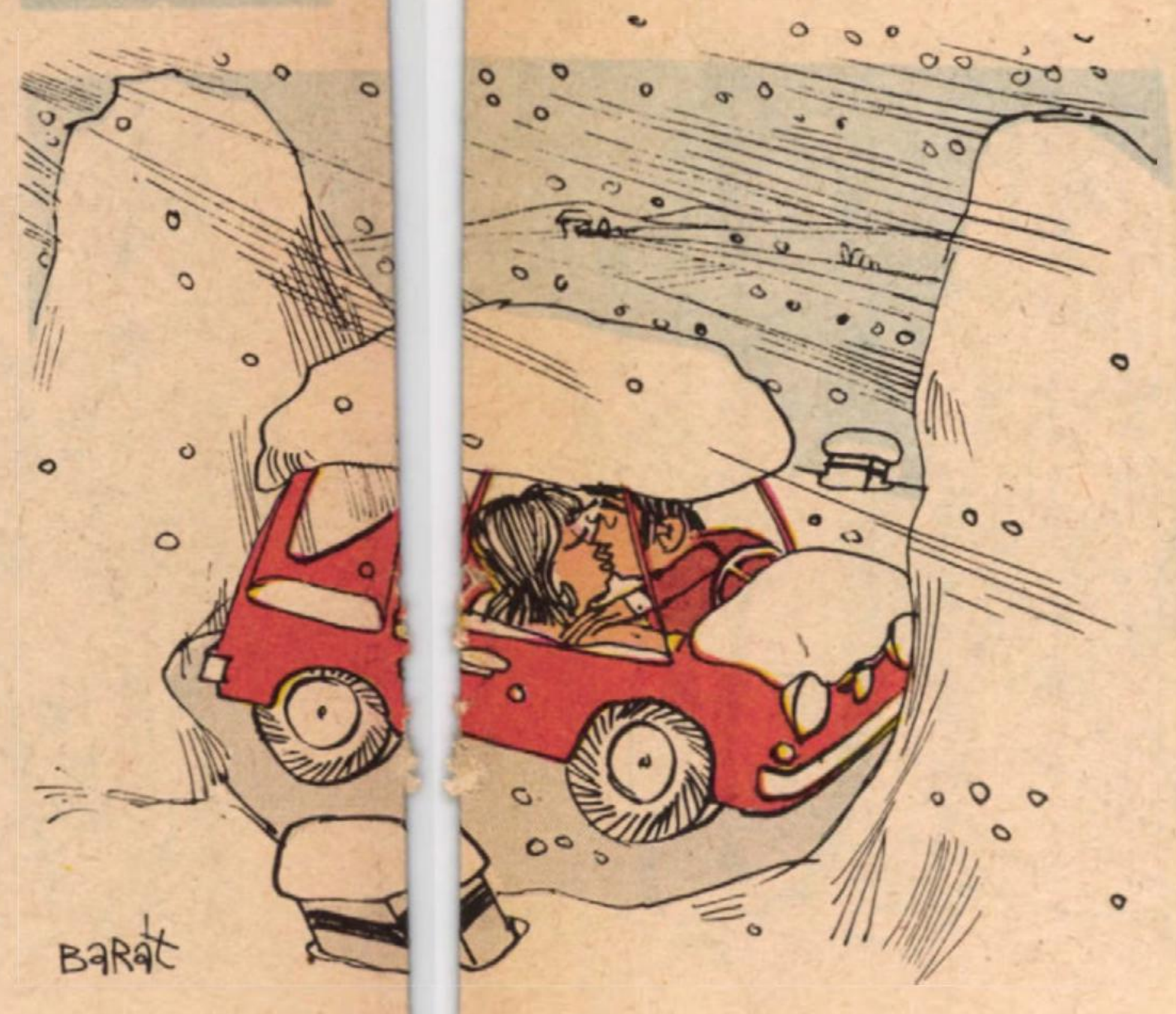

– Két hótorlasz között.

Sajdik Ferenc.

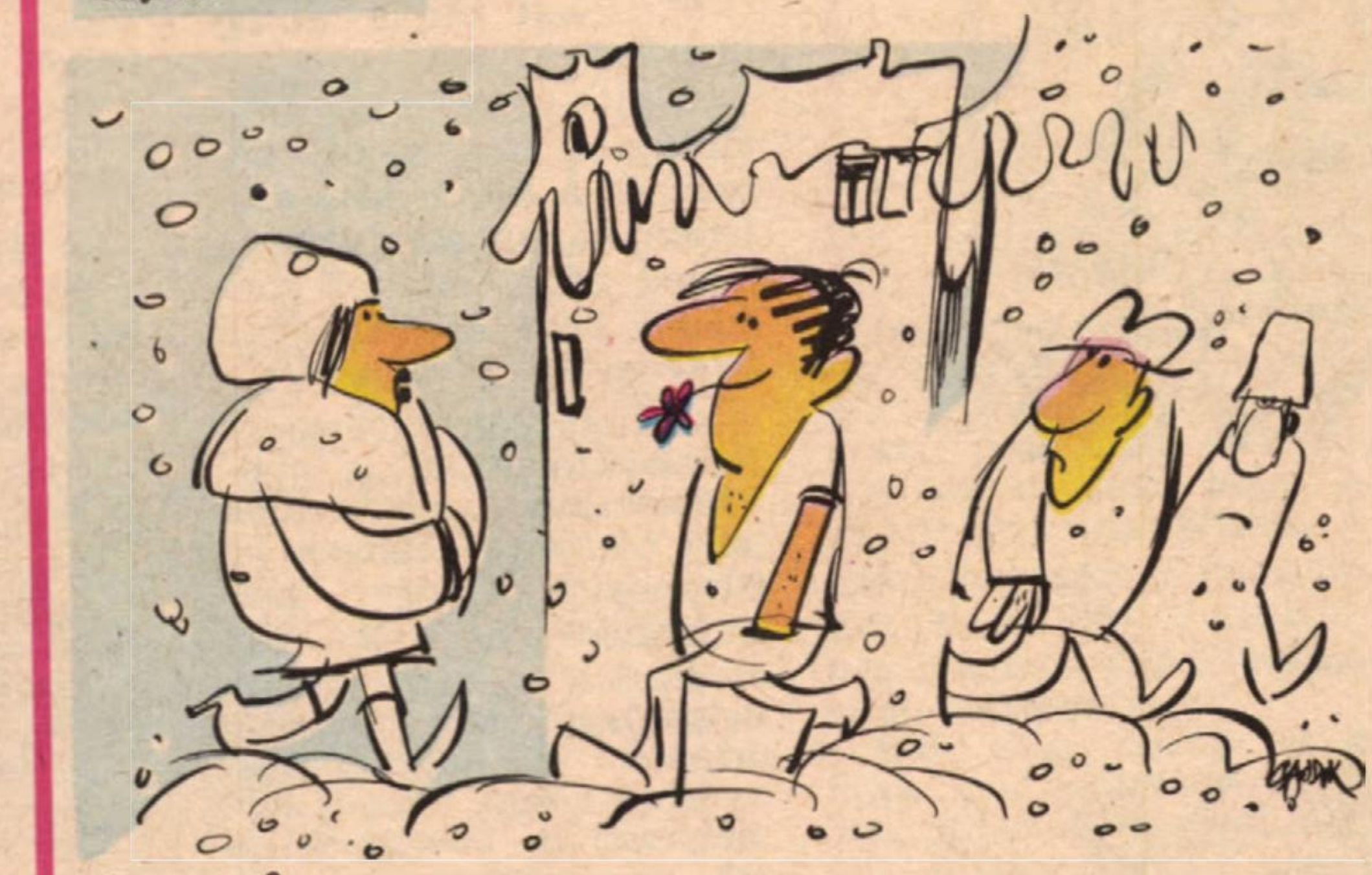

– Úgy tervezem, hogy a fél telet az Antarktiszon töltöm, így a másik fele már meg sem kottyan idehaza.

Tót Gyula:

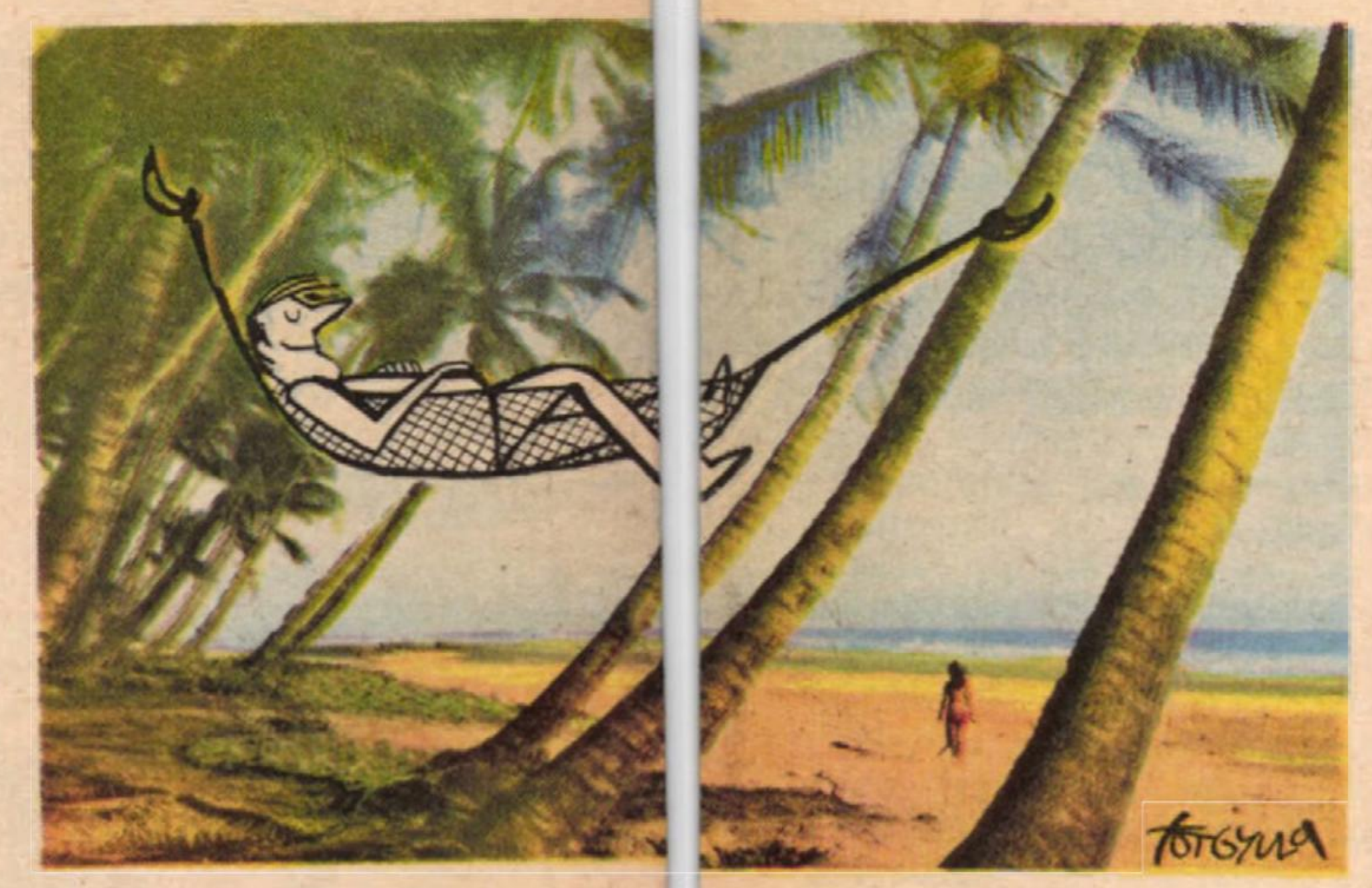

– Ágyban.

Takács Imre:

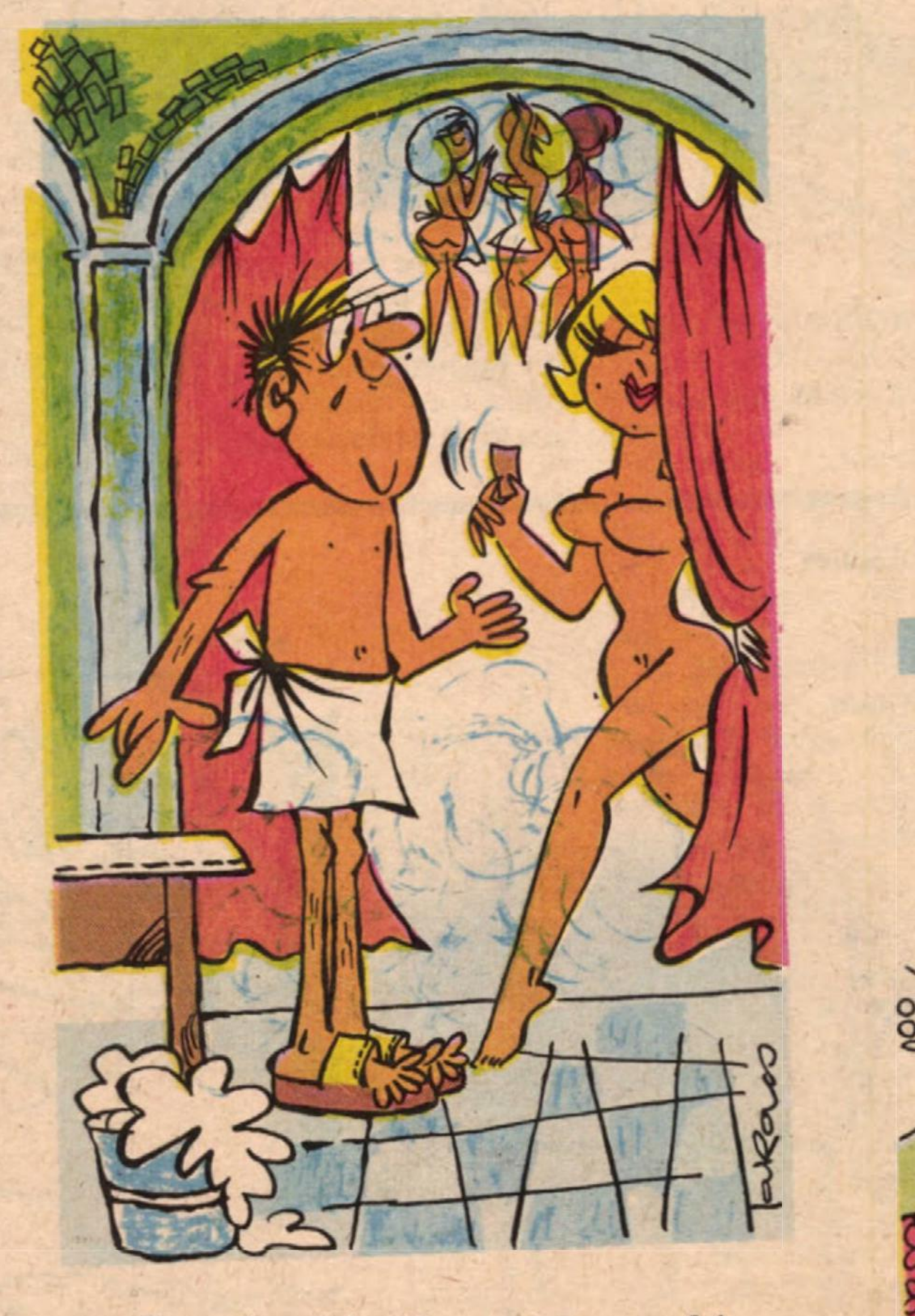

– Egy női gőzfürdőben mint masszőr!

Dallos Jenő:

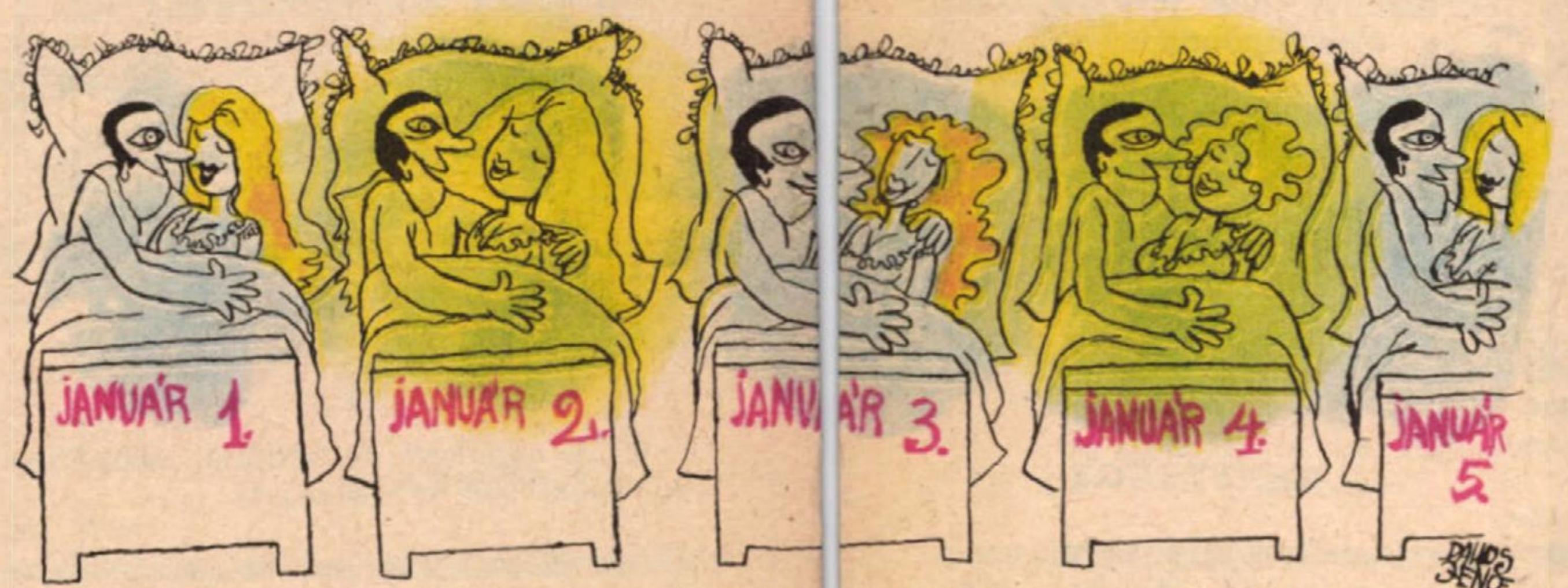
JANUÁR 1.
JANUÁR 2.
JANUÁR 3.
JANUÁR 4.
JANUÁR 5.

– Jó társaságban.

Balázs-Piri Balázs:

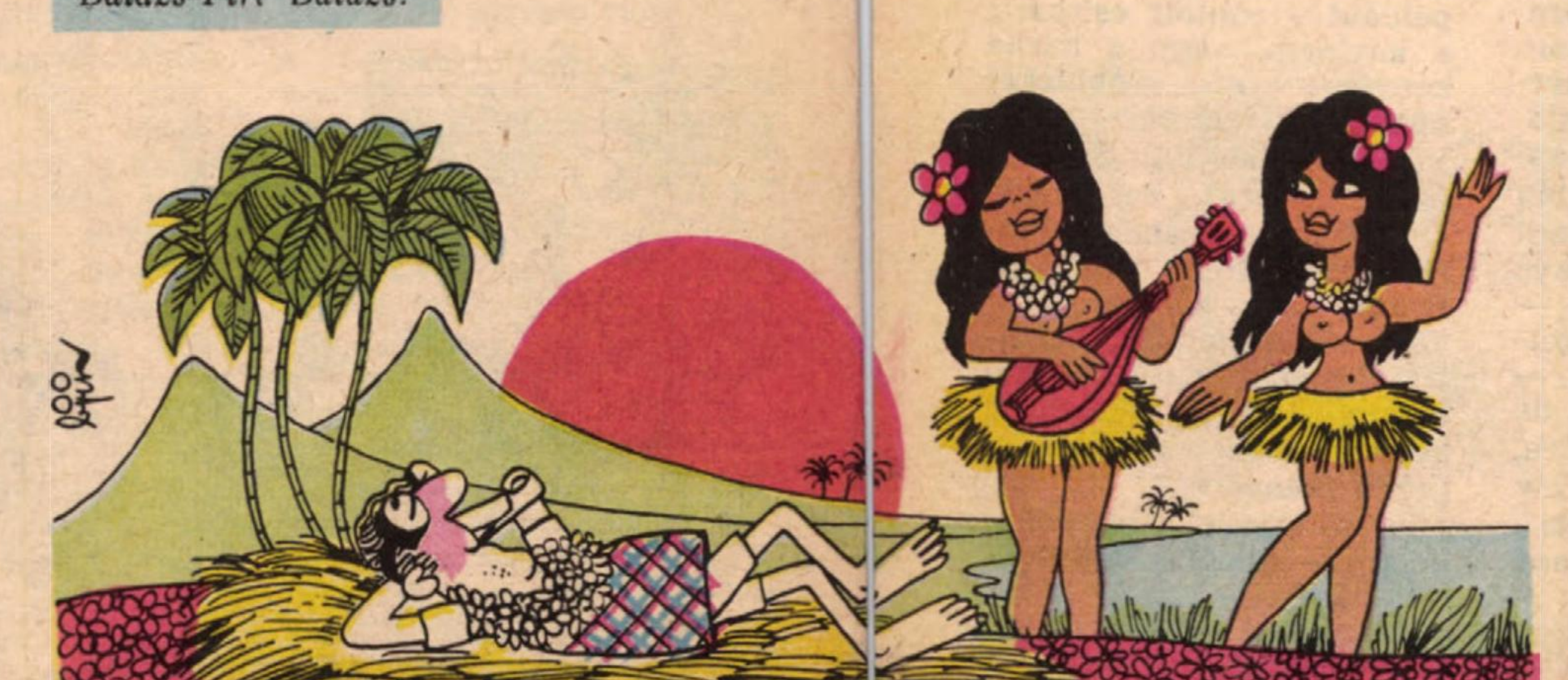

– Egy félreeső, csendes helyen . . .

Várnai György:

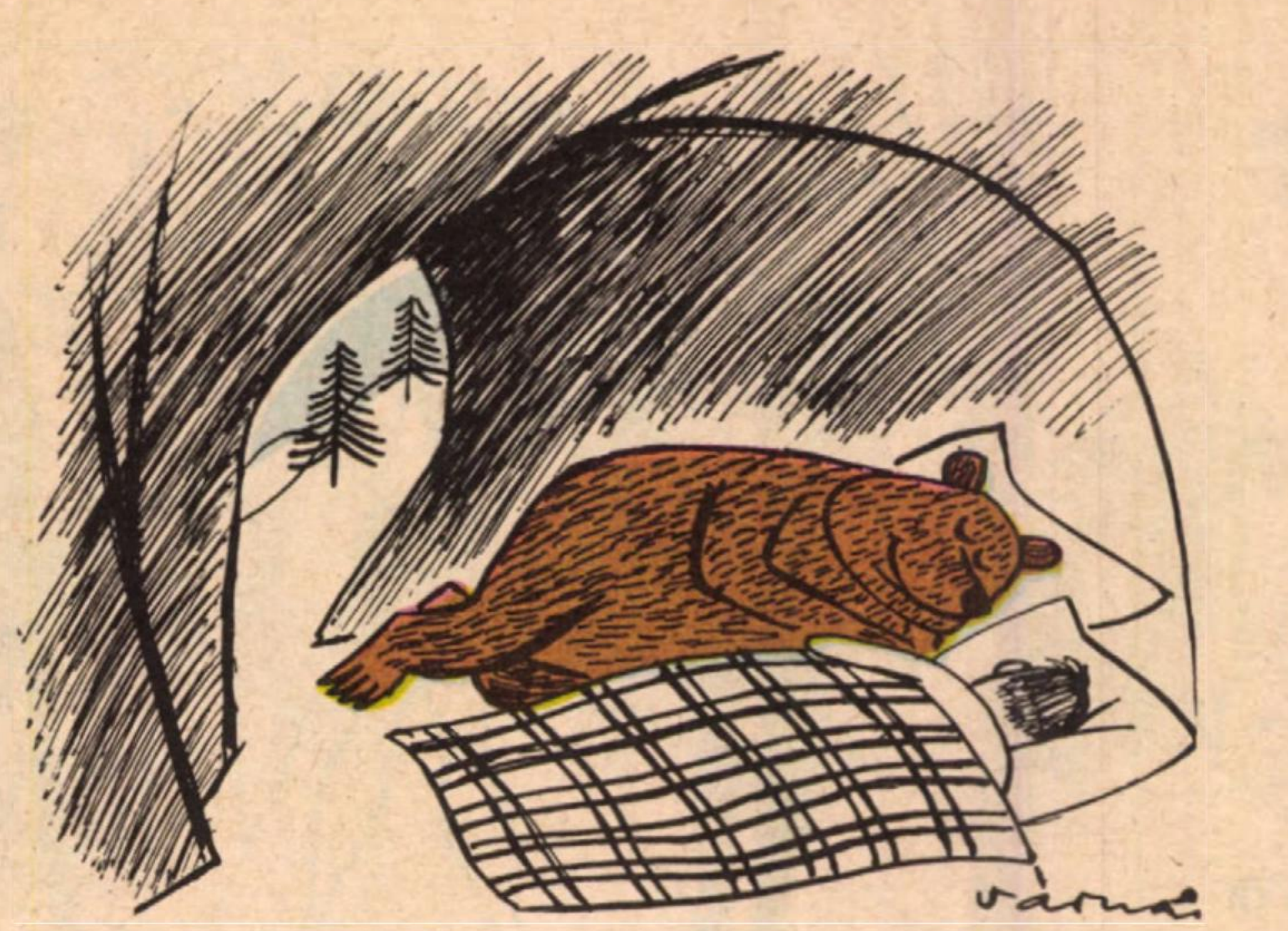

– Egy medvebarlangban.

Fülöp György:

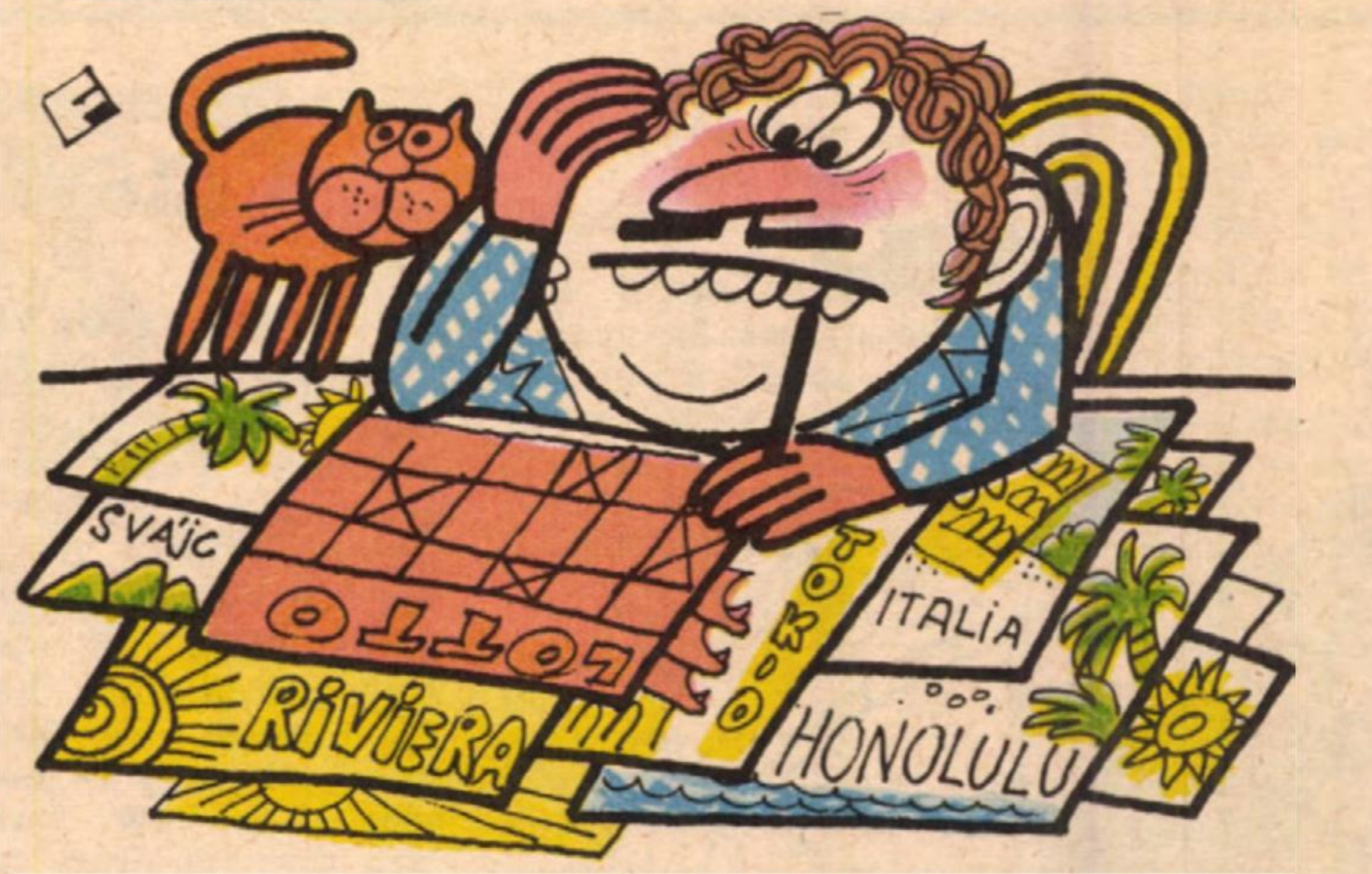

– Még nem tudom pontosan. Pénteken lesz a húzás.

Erdei Sándor:

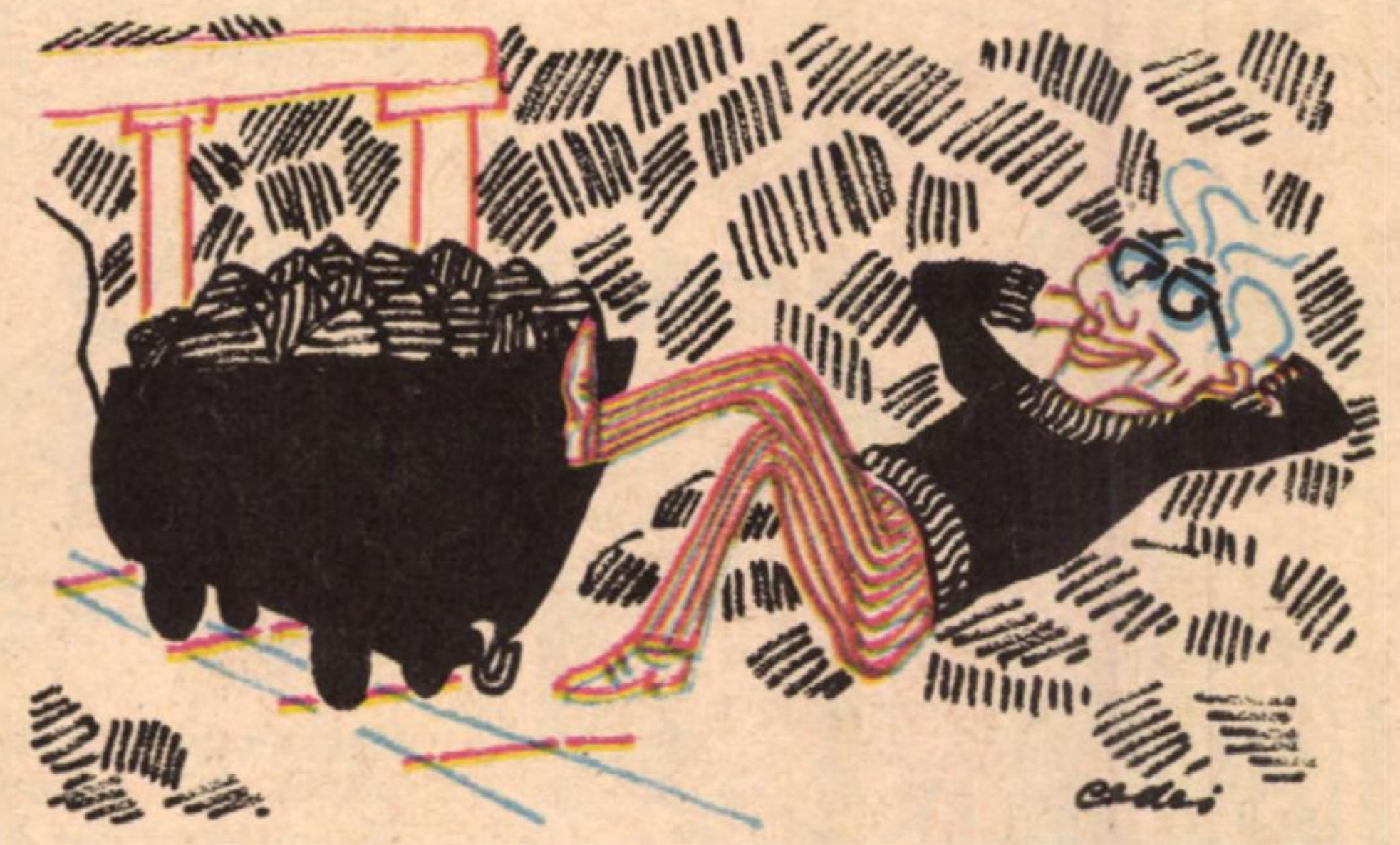

– Egy bányában, mert nem kellene szénért a pincébe mennem.

Szűr-Szabó József:

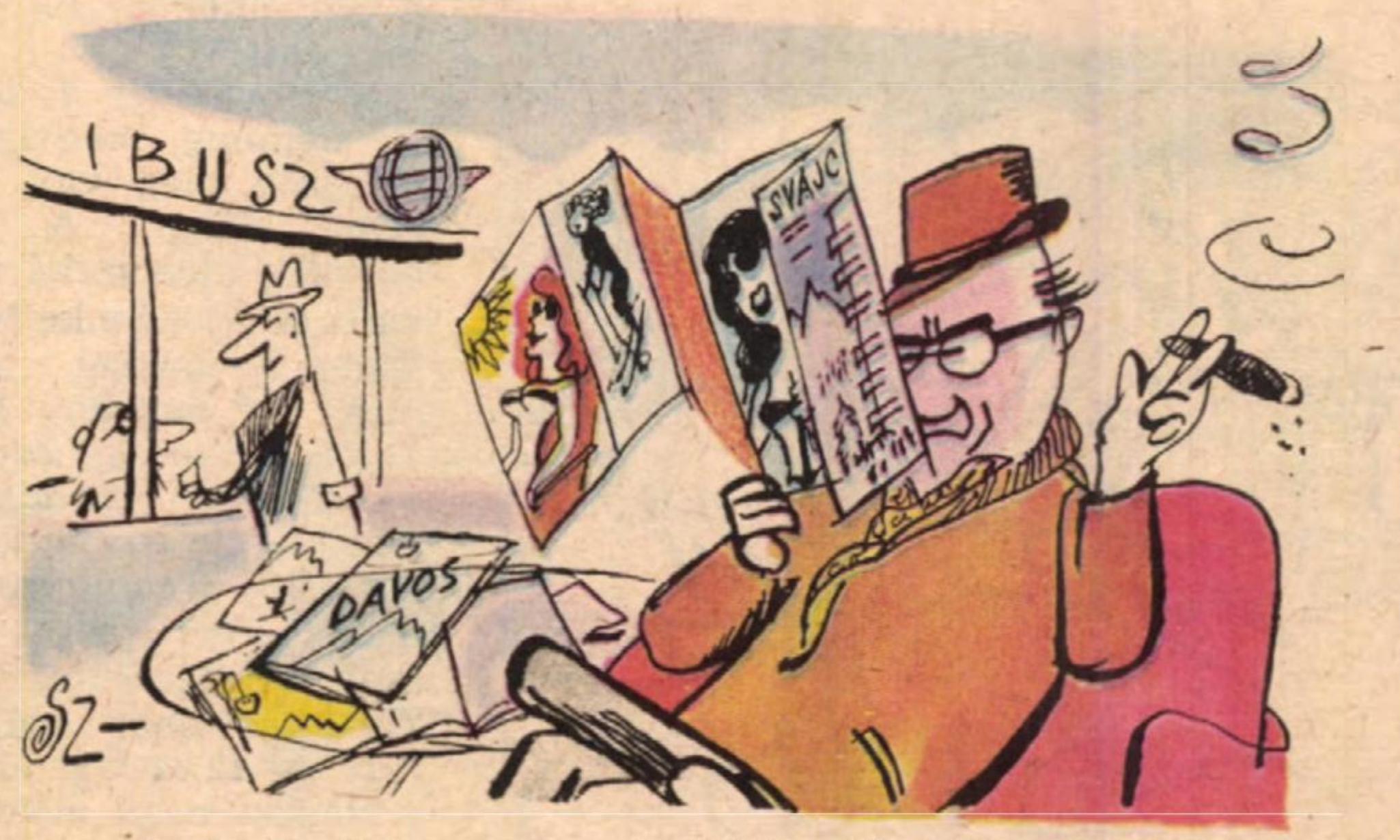

– Sankt Moritzban, ha a legjobb szállodában 10 forint naponta reggelivel, ha ez nem megy, akkor egy SZOT-beutalóval Visegrádon.

FELEKI LÁSZLÓ:

Ki mondta, hogy ezek VERSEK?

Katasztrófa

Bombák és gránátok
robbantak fel
vigyázatlanság folytán
egy hadianyaggyárban.
Több mint harminc
emberéletet követelt
a katasztrófa,
nem is beszélve
a súlyos sebesültekről.
A gyász és a felháborodás
érzése lett úrrá
mindenkin
arra a gondolatra,
hogy bombák és gránátok
emberéleteket
oltottak ki.

Az olvasó

Vasárnap délután
heverőmön pihenve
elolvastam egy könyvet.
Csak azt ne kérdezzék tőlem,
hogyan tetszett a könyv!
Erre a kérdésre ugyanis
addig nem felelhetek,
amig meg nem tudom,
hogy a könyv írójának
hányadik műve ez,
milyen körülmények között írta,
mennyit kapott érte,
és ami a legfontosabb:
öreg-e vagy fiatal?

Kőmíves Kelemen

Azon csodálkoztak
Kőmíves Kelemen
kőmíves társai,
hogy özvegy pajtásuk,
Kőmíves Kelemen
nyugodtan dolgozik,
vígan fütyörészik,
mintha nem is az ő
hites feleségét,
Kőmjes Kelemennét
ragadták volna meg,
s dobták volna tűzbe,
hogy gyönge hamvával
igyen építsék fel
magos Déva várát.
Meg is kérdezték hát
Kőmíves Kelement,
mondaná meg nékik,
mi ütött beléje,
nem sajnálta talán
hites feleségét,
Kőmjes Kelemennét?
Kőmíves Kelemen
vállát vonogatta,
majd csak ennyit mondott:
„Éppenséggel egykor
nagyon is kedveltem
elhunyt asszonyomat,
kisgyermekem anyját,
ámde mostanában,
őszintén megmondom,
elidegenedtem
a megboldogulttól.”

Az írónak fenti címmel megjelent szatirikus kötetéből (Magvető Könyvkiadó)

BOLDOGSÁG

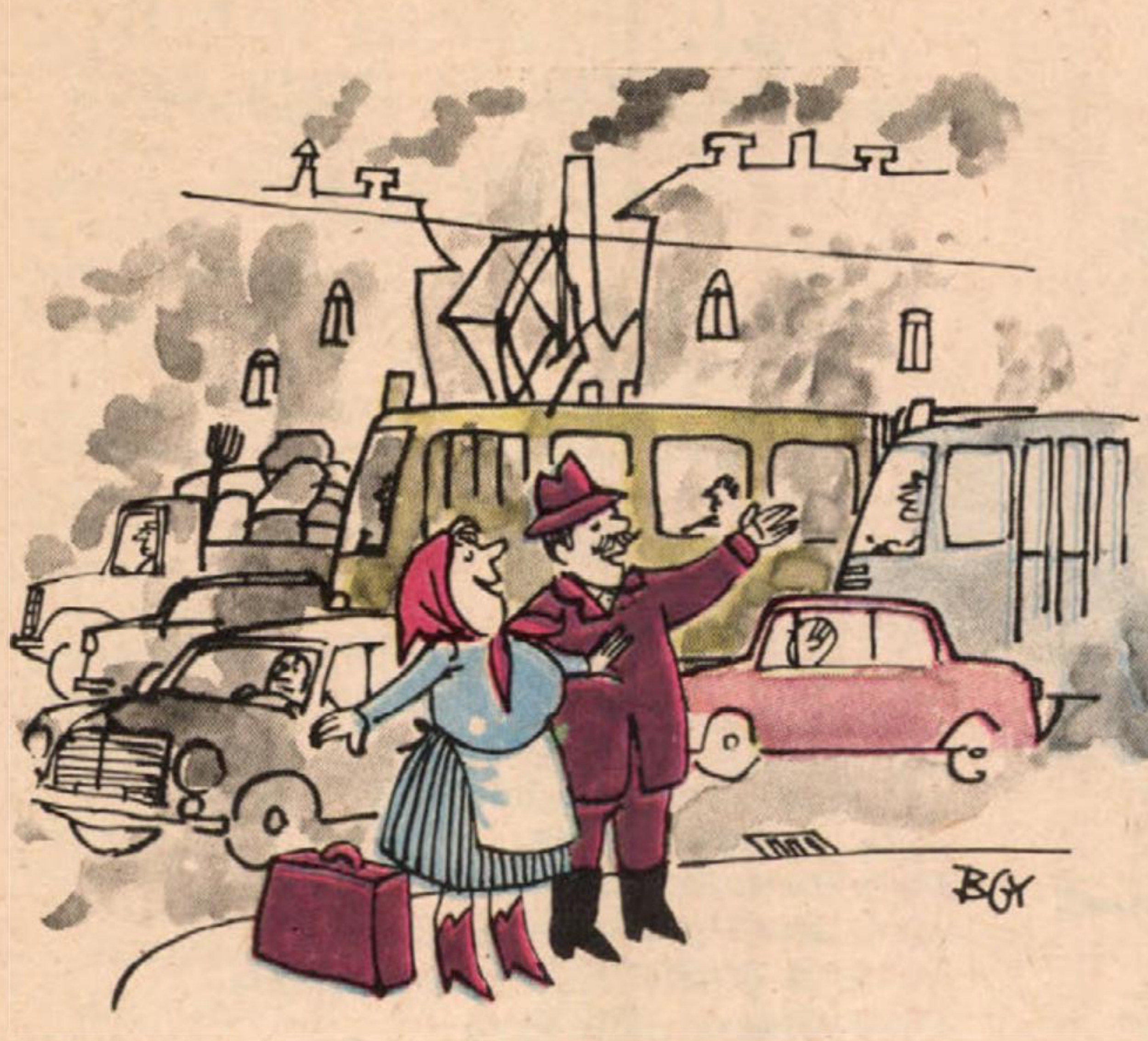

– Hiába, Pestnek még a levegője is más...

EGYOLDALÚ PRÜDÉRIA

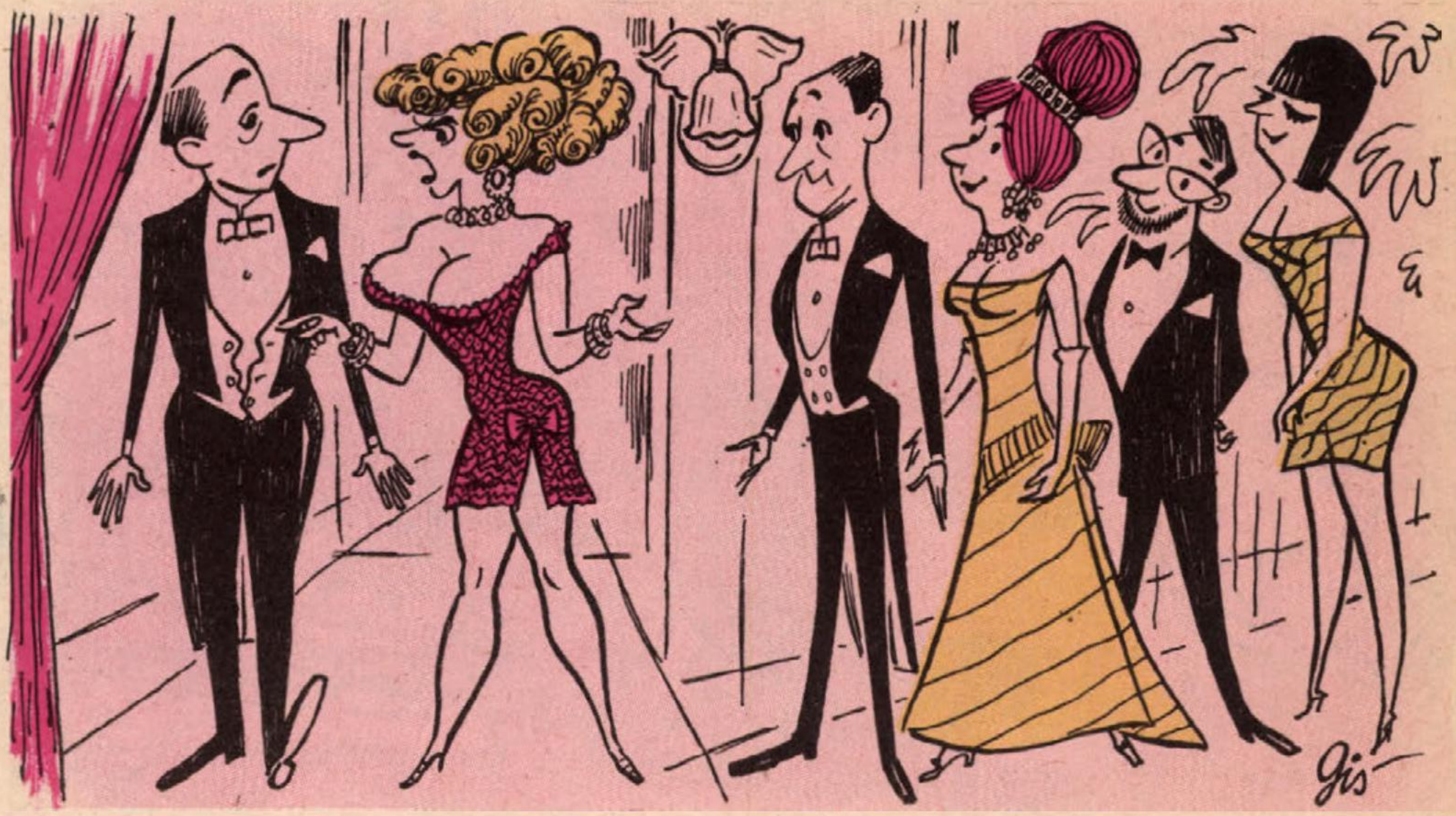

– Ne légy illetlen, Zoli! Azonnal gombold be a mellényedet!

BOSSZÚ

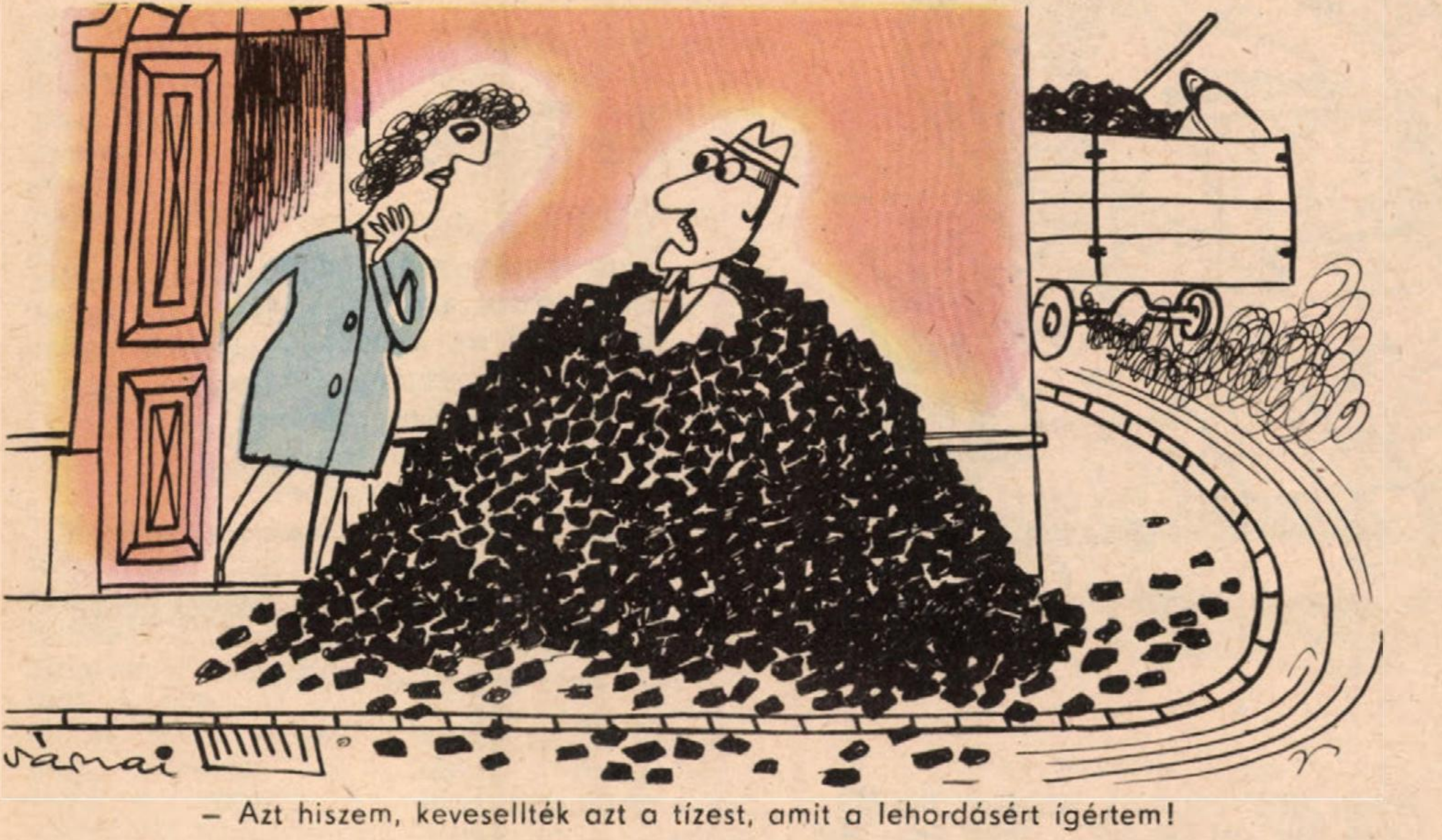

– Azt hiszem, kevesellték azt a tízest, amit a lehordásért ígértem!

AKTUÁLIS KIFOGÁS

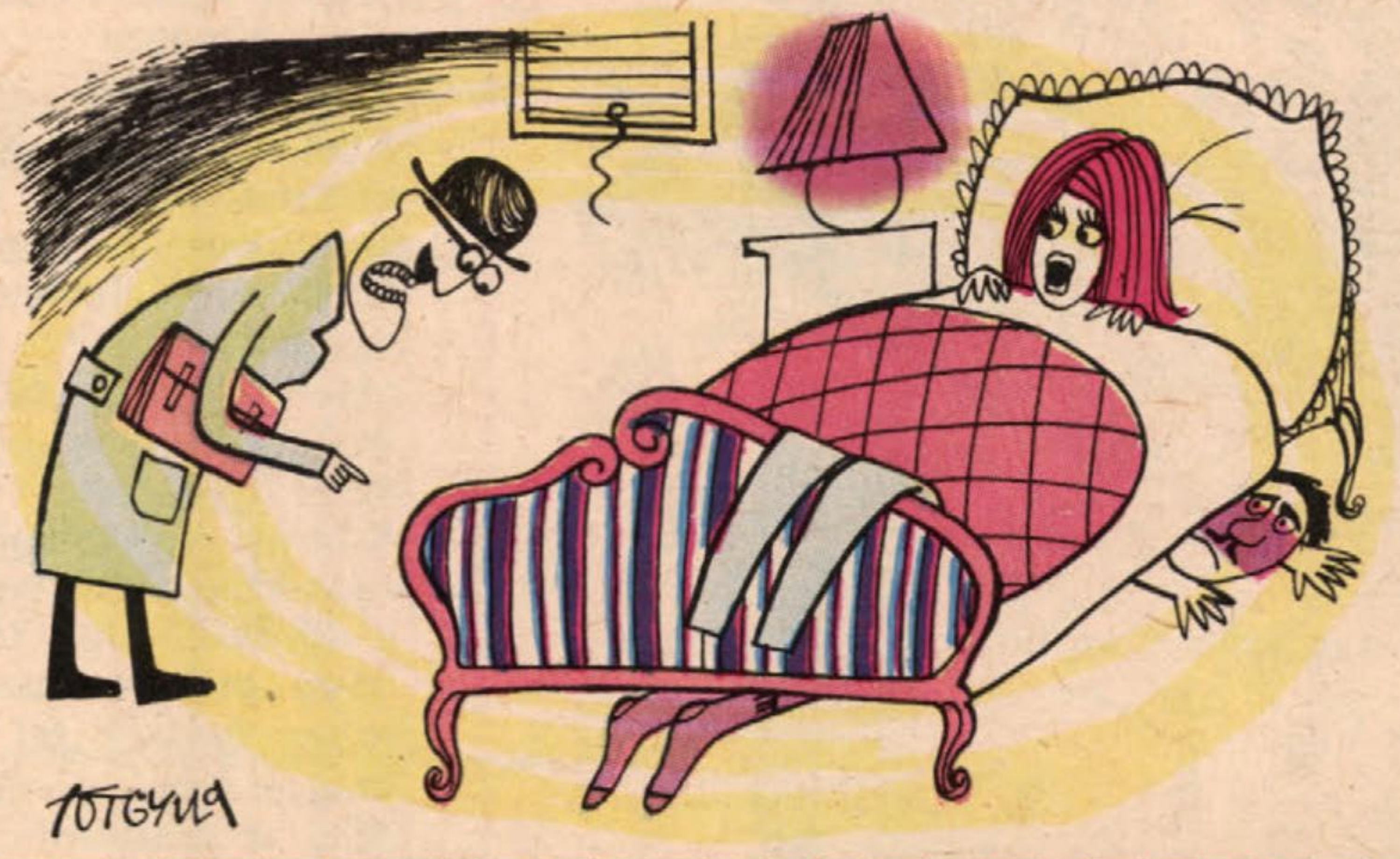

– Ugyan, Dezső! Az IKV-től jött, felmérni a lakást!...

BOTRÁNY ODAFENT

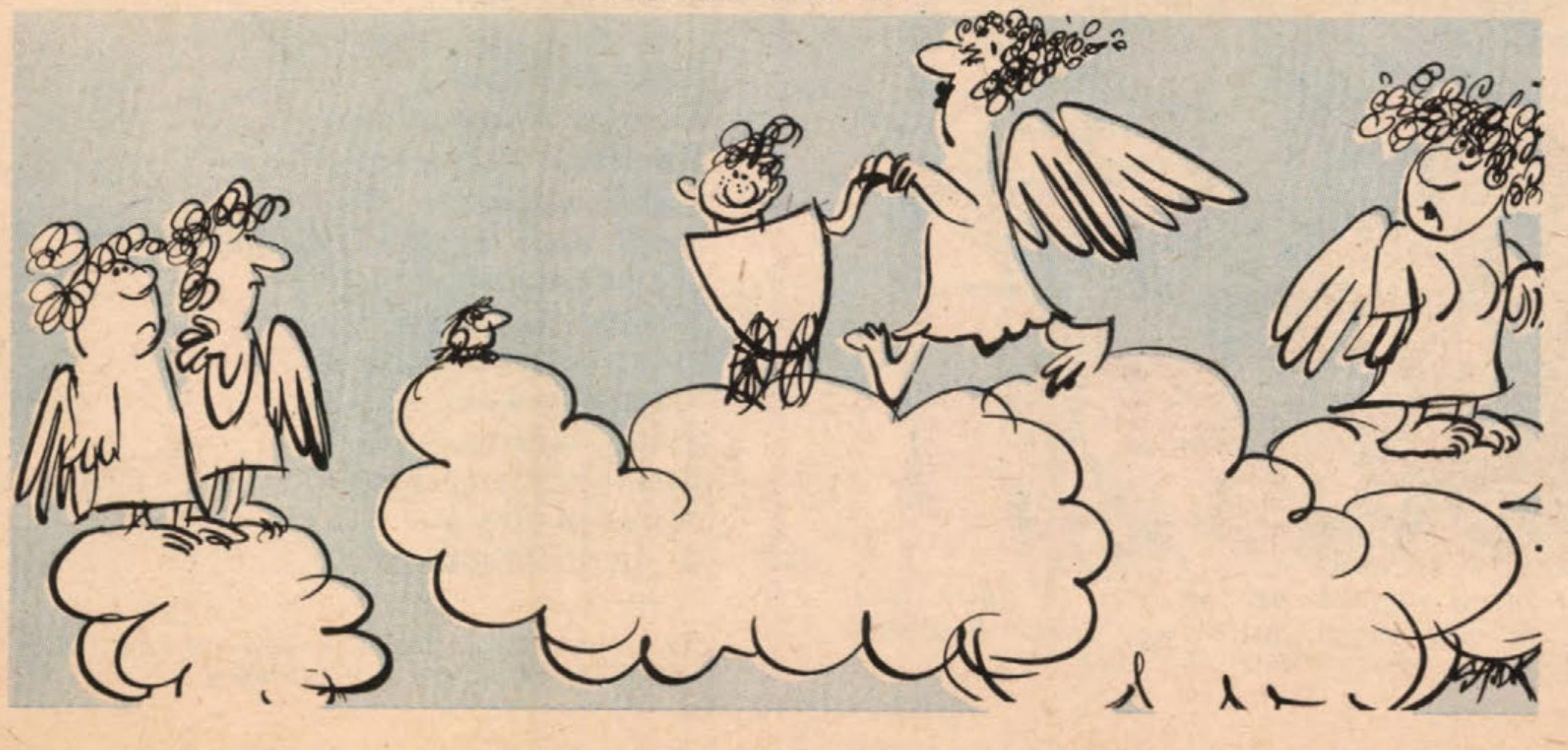

Pesti dolgok

KÖRÚTI ÓRÁK

A minap a Mártírok útja elején autóbuszra szálltam Pest irányába. Órámon, amelynek nem legfőbb erénye a pontosság, háromnegyed tizenkettő múlt két perccel. Úgy számítottam, hogy — ha minden, de főképp a busz, jól megy — nem késem el a New York-házban tizenkét órára megbeszélt találkozómról.

Ám alig indult el a busz, már kifogáson kezdtem törni a fejemet, mivel a Margit-híd budai hídfőjénél levő óra 11.55-öt mutatott. Szerencsémre a híd túlsó oldalán is megnéztem a villanyórát.

Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, ugyanis aszerint még volt jó kilenc percem.

Örömöm azonban nem tartott soká, mert a Marx tér óráján 11.56 volt, sőt alig ötven méterrel odább a pályaudvari óra 11.59-et mutatott.

A November 7. tér órája némileg megvigasztalt. Szerinte még volt 3 percem délig. A Majakovszkij utca sarkára azonban csak tizenkettő után három perccel érkezett meg a nagyon igyekvő autóbusz, amely ezután — mintha azt mondta volna: már úgyis mindegy — döcögött, cammogott, de mégis — 1 perc múlva, azaz — legalábbis a New York-ház nagy órája szerint — 12.02-kor állt meg a Bástya mozi előtt.

A mellettem álldogáló ifjú kezében bömbölt a rádió. Akkor harangoztak.

NÉPSZOKÁS

Párizsi barátom, aki megszállottan járja a várost, így szólt hozzám:

— Nem értem a pestieket. Miért tömörülnek oda az autóbusz és a villamos ajtajához, amikor az ember le akar szállni? Nem jöttek még rá, hogy ezzel akadályozzák a leszállókat, következésképp saját magukat a fölszállásban, vagyis lassítják a közlekedést? Nálunk kétoldalt állnak a fölszállni akarók, és szabad elvonulást engednek a leszállóknak.

— Kérlek — válaszoltam —, ez nálunk amolyan népszokás. Azt fejezi ki szimbolikusan, mennyire sajnáljuk, hogy a leszálló nem tart velünk tovább, nem lesz részünk a társaságában.

— Ó, ezek a kedves pestiek! — lelkesedett párizsi barátom.

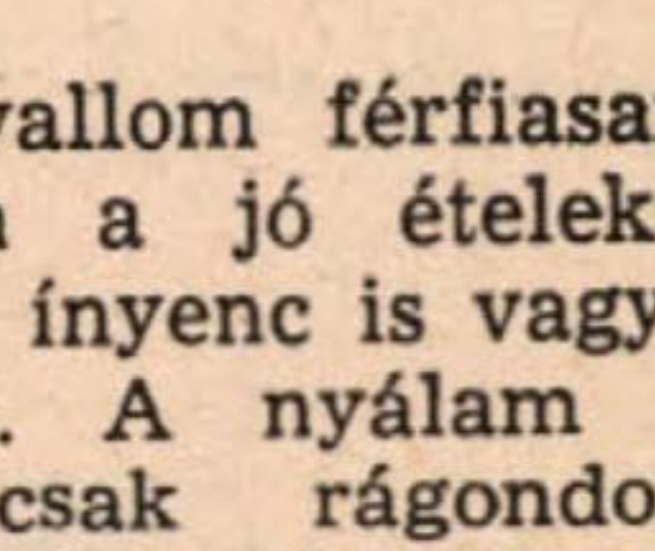

KENYÉRÜGY

Bevallom férfiasan, szeretem a jó ételeket, sőt talán ínyenc is vagyok egy kicsit. A nyálam csurog, ha csak rágondolok — például a rántott csirkére, a kaviárra vagy a barna kenyérre. Az előbbieket nem nehéz elérnem, annál inkább az utóbbit. Sokszor üzletek sorát kell végig kunyerálnom, amíg sikerül vásárolnom fél kiló száraz, barna serclit.

A sok elutasítás, kertelés, mellébeszélés után tegnap végre elárulták nekem, hol keressem a barna kenyeret.

— Mi közért vagyunk, kérem — mondta a szívélyes eladó —, nem pedig a különleges péksütemények boltja.

Sólyom László

SZŰR-SZABÓ,
DALLOS,
CSÁSZÁR,
FÜLÖP,
VÁRNAI,
TÓT,
SAJDIK

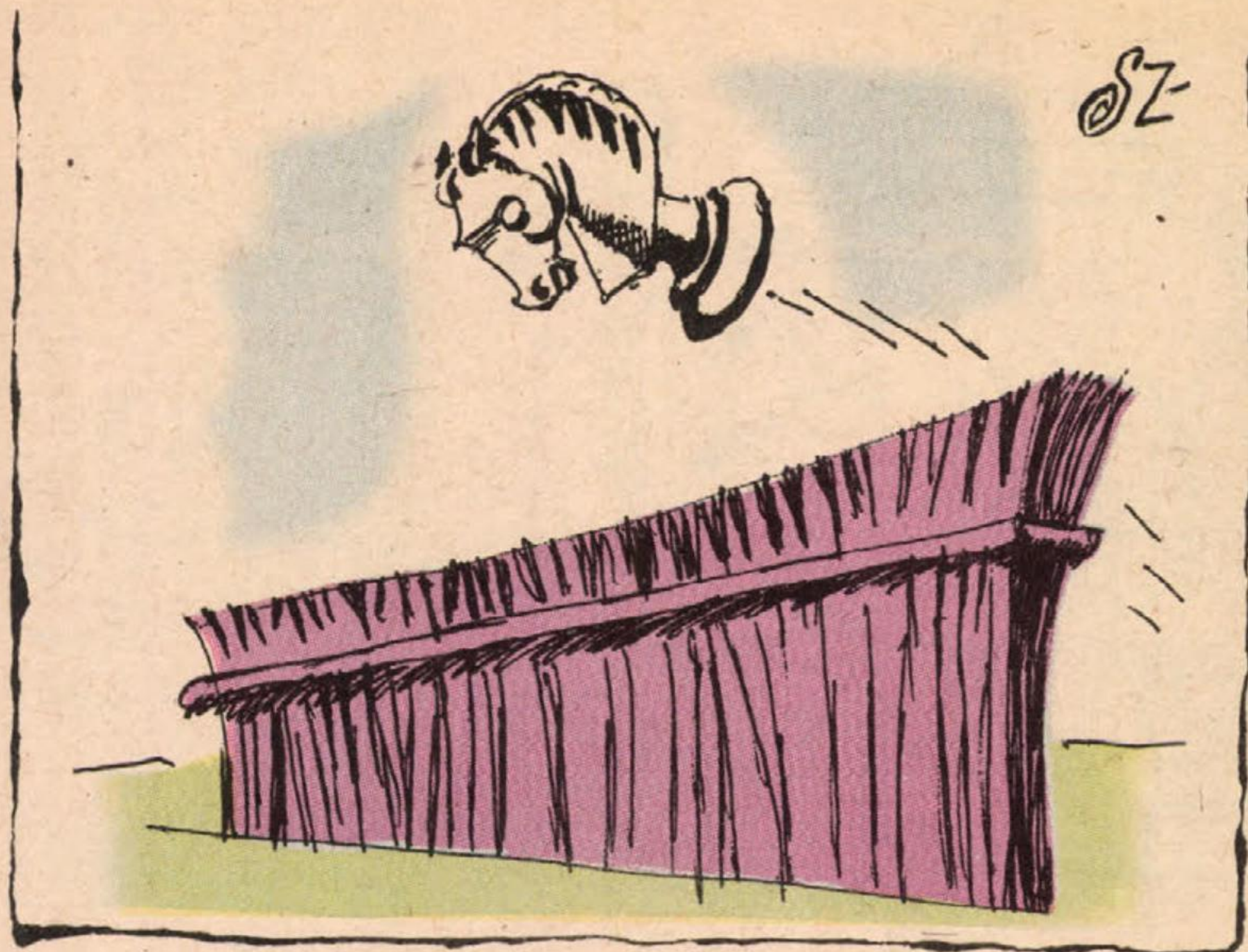

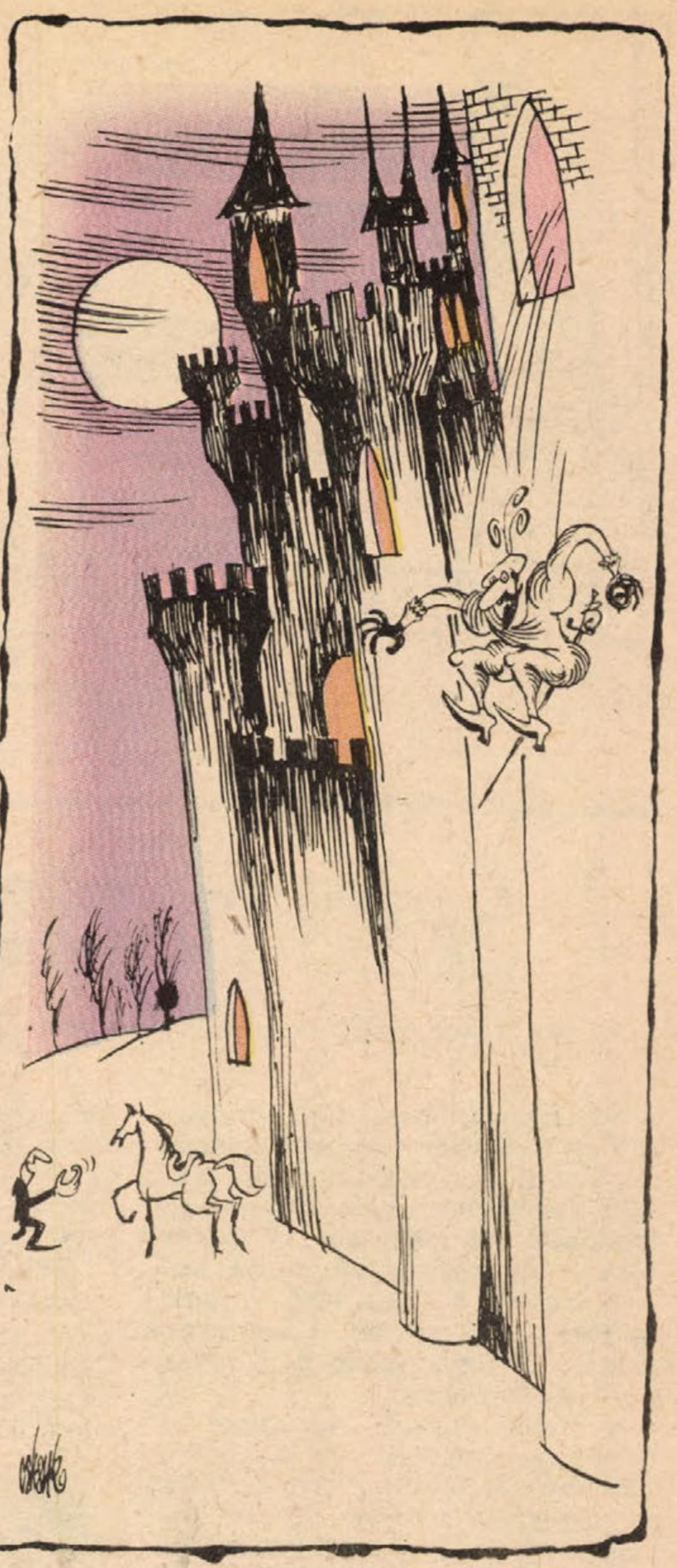

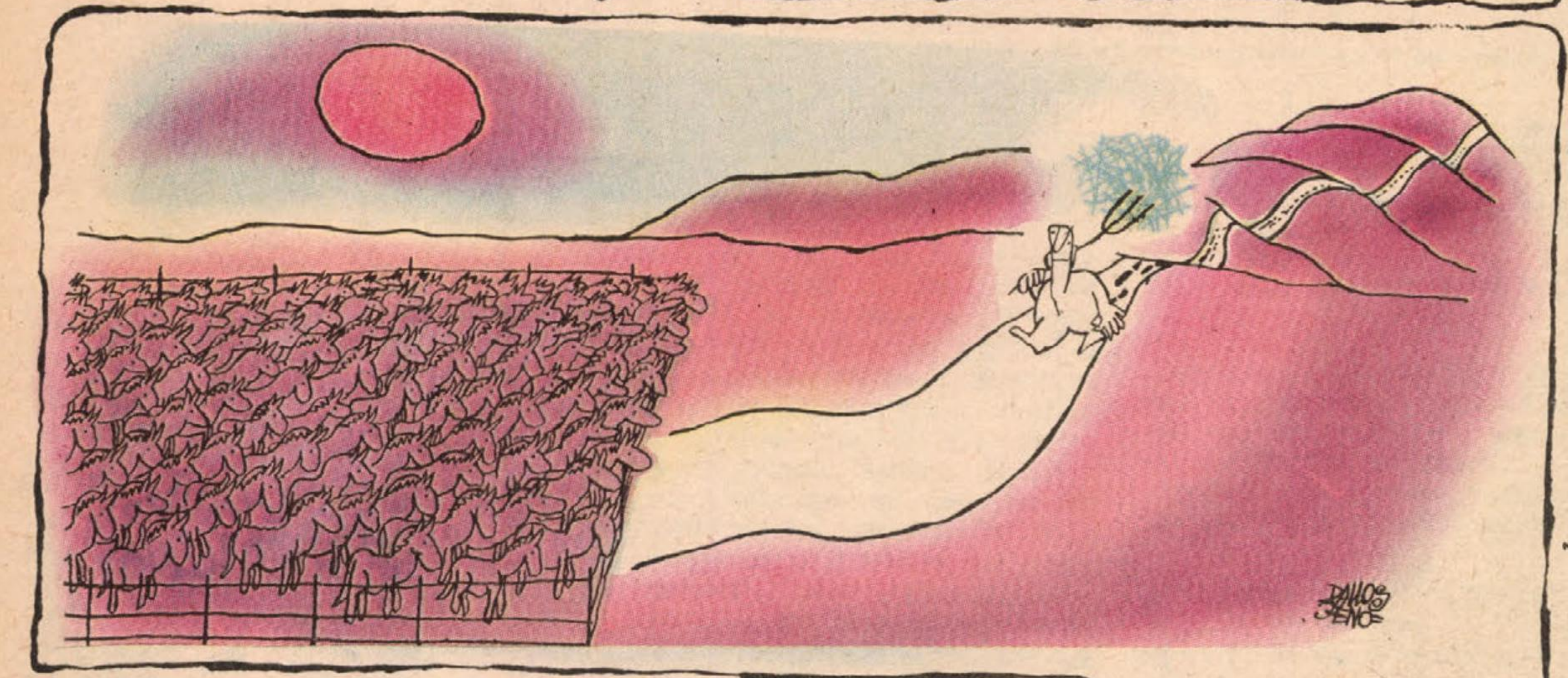
DALLOS JENŐ

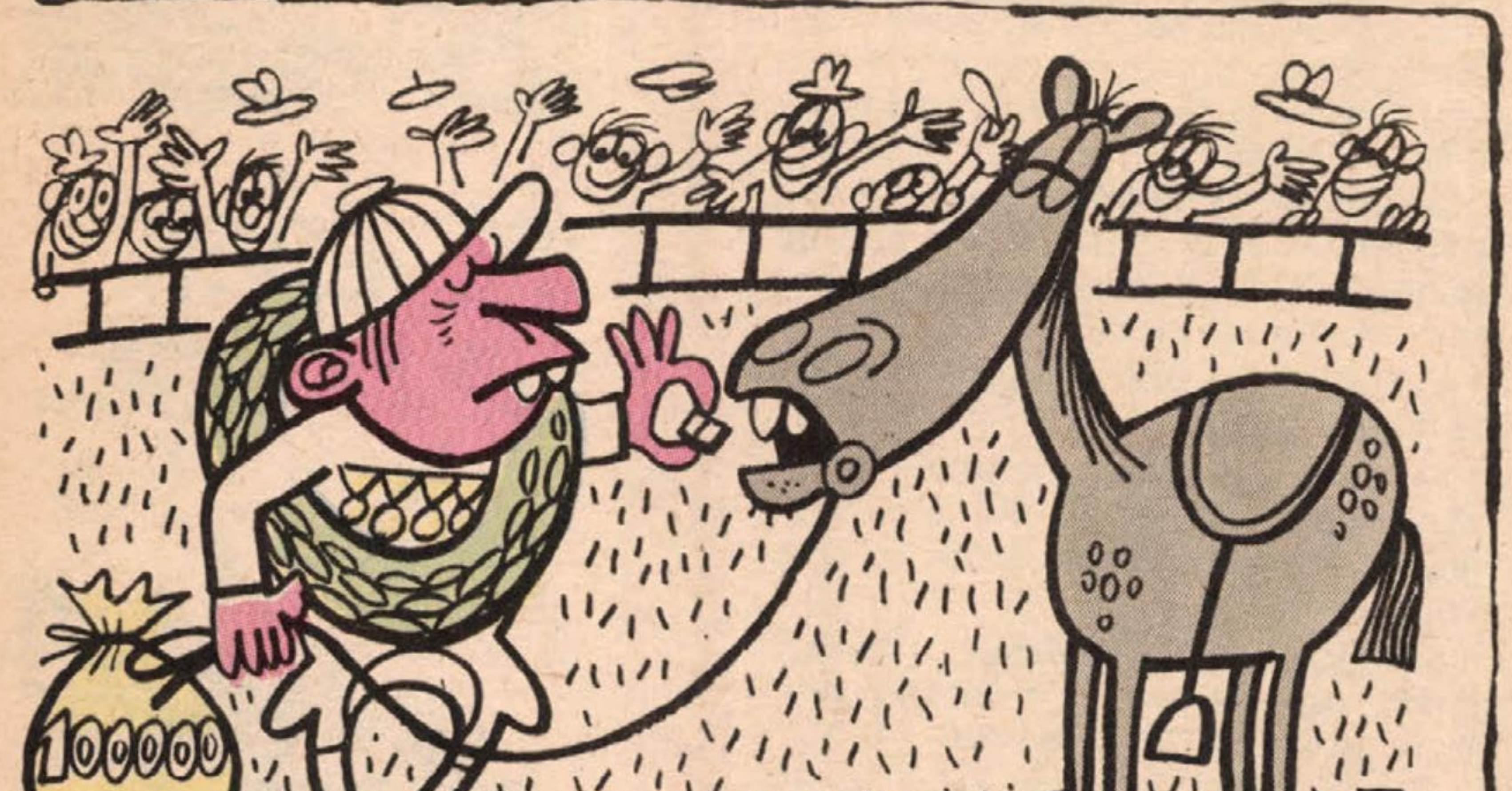

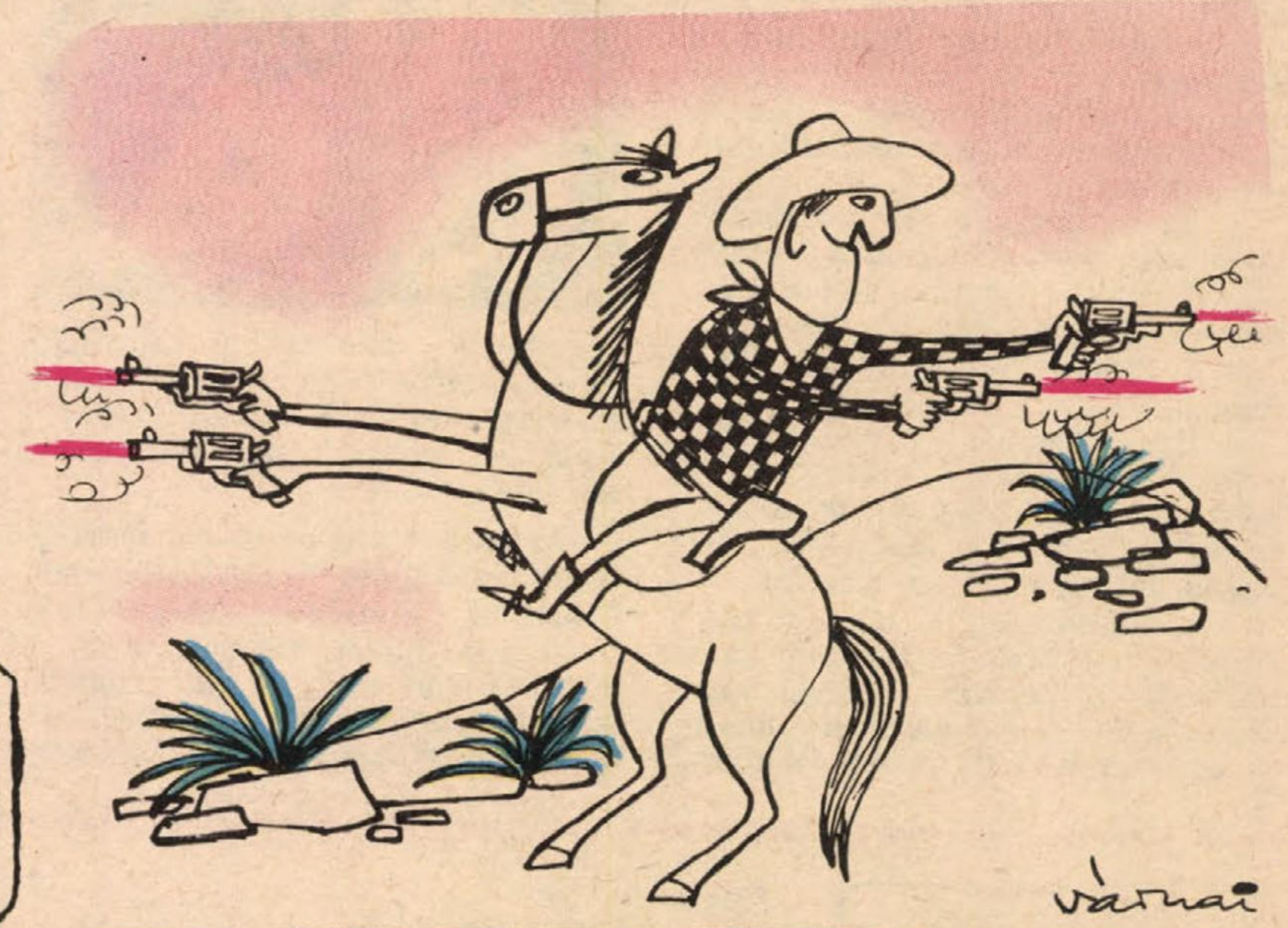

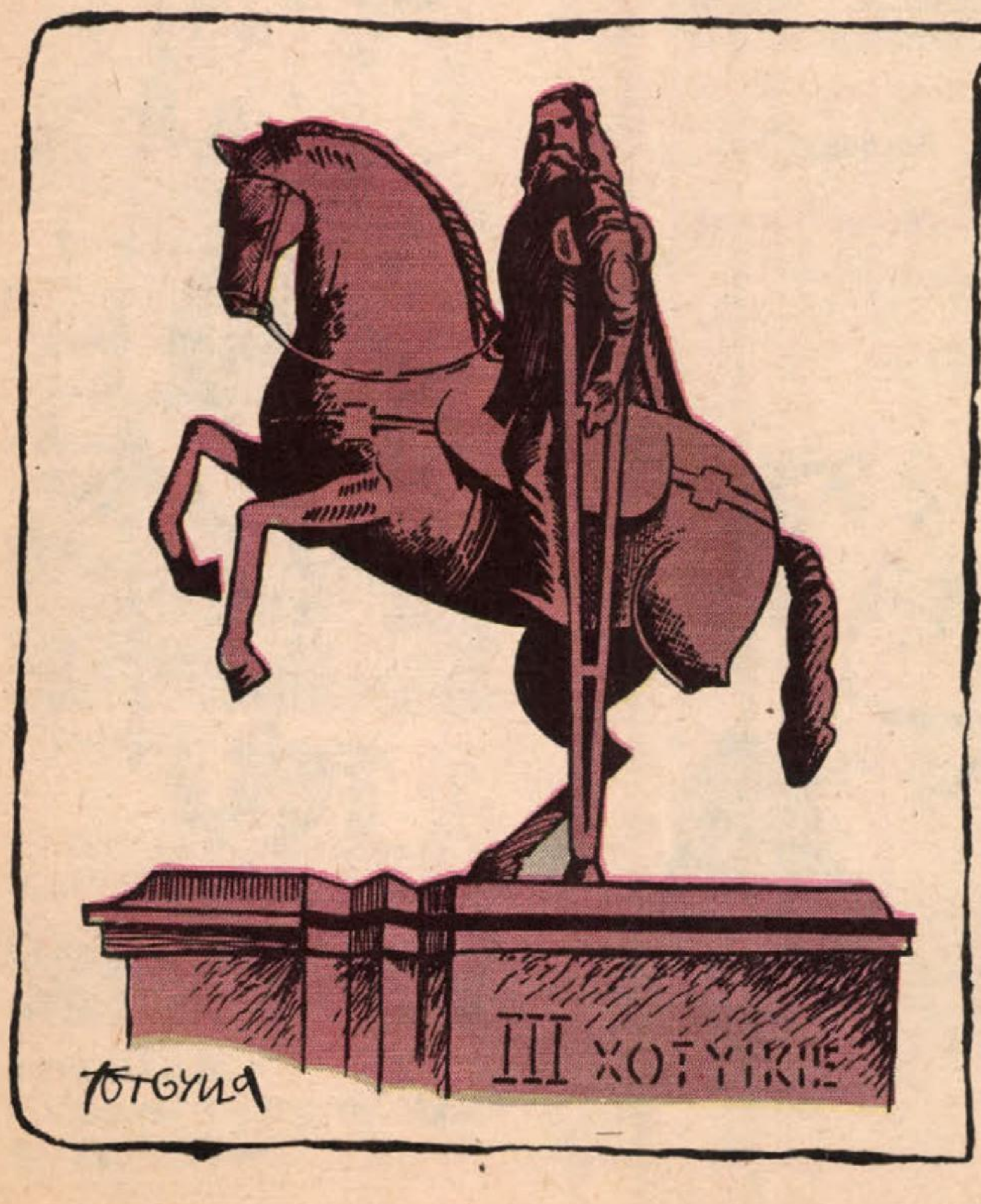
III XOTYIKIE
TÓTGYULA

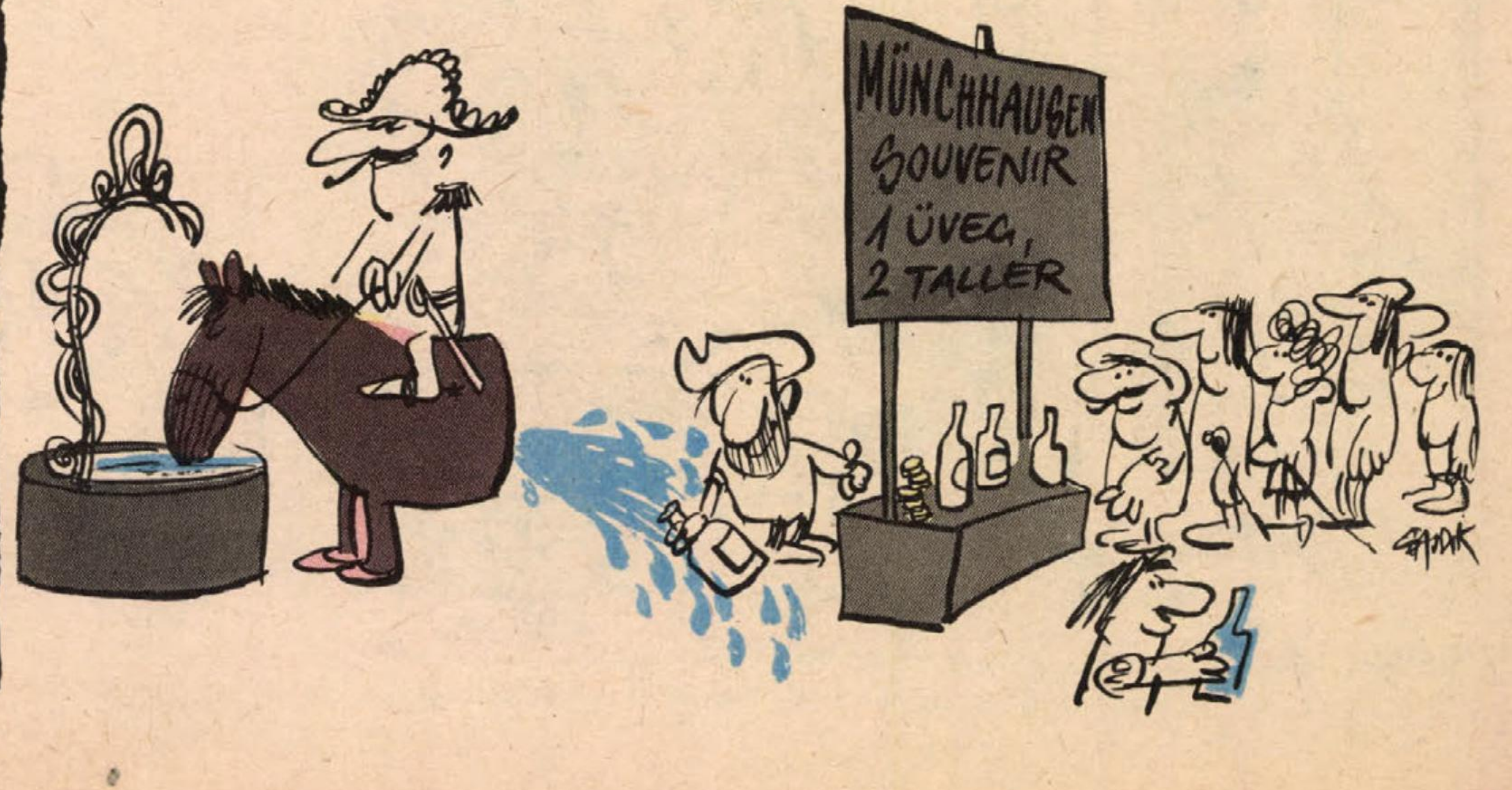
MÜNCHHAUSEN SOUVENIR 1 ÜVEG, 2 TALLÉR
SAJDIK

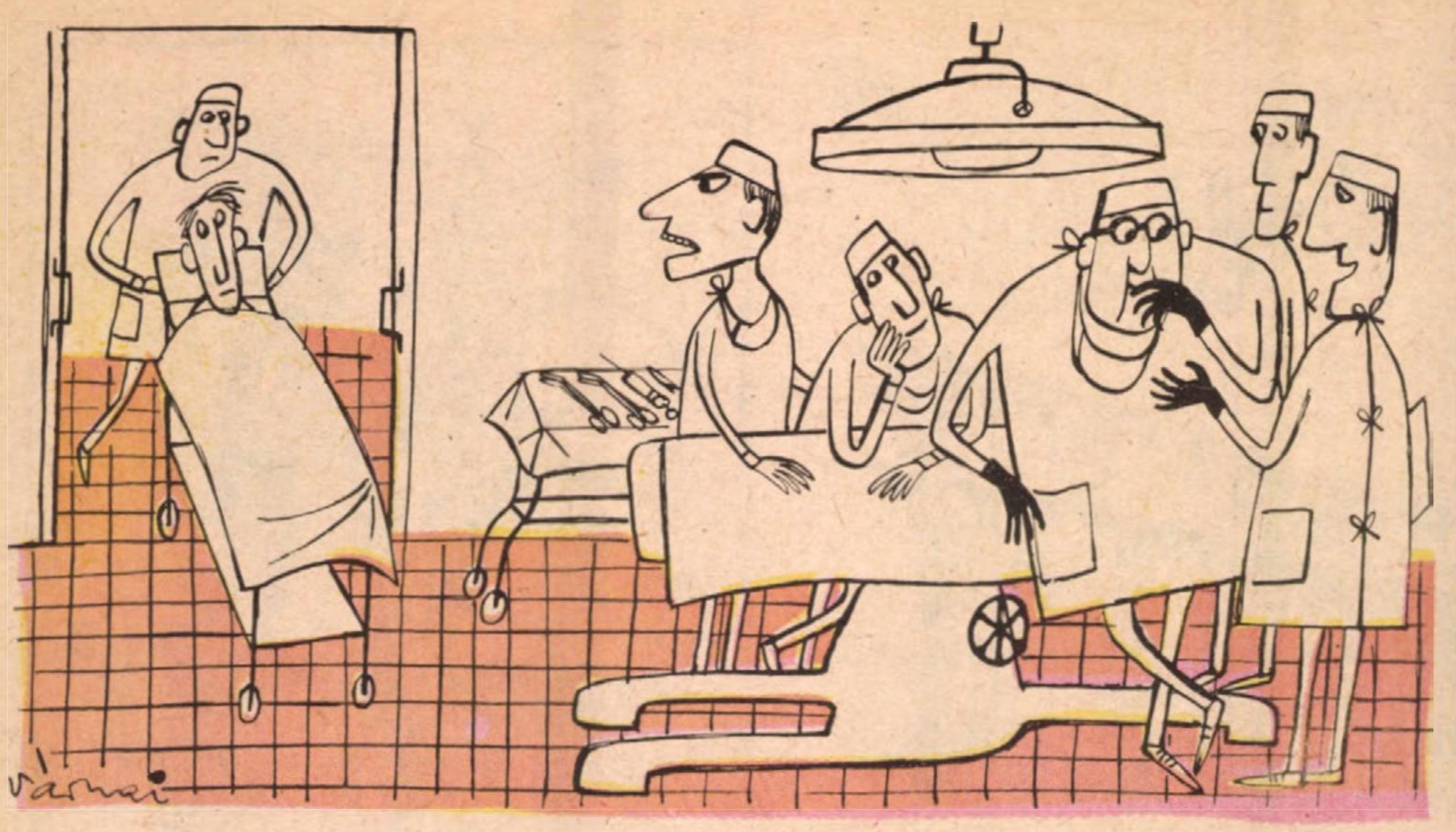

MINT
AZ ÜZLETEKBEN

– Tessék kérni!

MAI TRAGÉDIA

„NEM AKAROK CSALÓDNI BENNED" – JELIGÉRE

Éppen olyan volt, mint amilyennek a hirdetése után elképzeltem: teltkarcsú és csinosnak mondott. Alig beszéltünk egymással néhány mondatot, és már azt is tudtam róla, hogy csakugyan mélyérzésű.

— Nem jó egyedül élni — mondta Piroska és nyíltan a szemembe nézett: — Ugye, maga nem kalandor? — kérdezte.

— Nem vagyok kalandor — mondtam őszintén. — Magam is többször csalódtam. Anyagiakban is rendezett vagyok, éppen úgy, mint kegyed. Csupán szeretetre vágyom.

Piroska boldogan fogta meg a kezemet:

— Autóm, lakásom van — mondta Piroska —, hiszen tudja. Jöjjön fel hozzám.

— Ez a lakás olyan embernek való, aki meleg otthonra vágyik — mondtam örömmel, mikor szétnéztem Piroskánál. — És csakugyan házias? — kérdeztem szorongva.

— Egy pillanat! — mondta Piroska kedvesen, és kiszaladt a konyhába. Egy nagy tálcán finom almás és káposztás rétesekkel tért vissza, letette elém az asztalra.

— Kóstolja meg — mondta egyszerűen. — Magam húztam ki a tésztáját is, persze... Kávét nem tudok adni. Szenvedélyektől mentes vagyok — tette hozzá őszintén, és szelíden visszaadta a csókomat. Egy pillanatra kibontakozott az ölelésemből. — Felteszek egy lemezt — suttogta és mezítláb a lemezjátszóhoz szaladt. Néhány pillanat múlva felcsendült a Terefere-polka.

— Istenem — sóhajtottam fel boldogan —, már az is világos, hogy rokonlelkek vagyunk, hasonló érdeklődési körünk van!

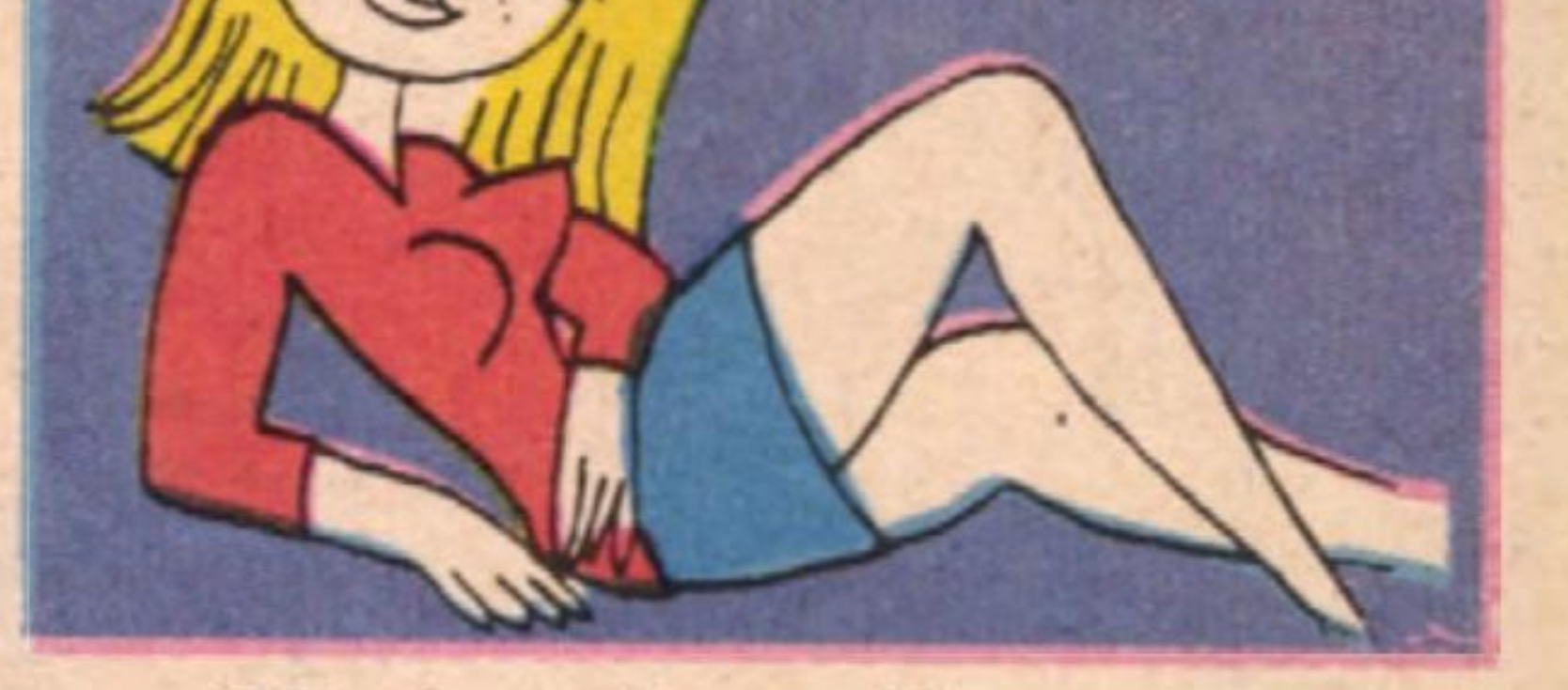

— Minden stimmel! — ragyogott Piroska szeme is az ágyban, amikor magához ölelt. — Házasság is lehetséges — mondta még elfulladva, azután csend lett.

Milyen kurta is az ember boldogsága! Énekeltem a fürdőszobában, hangosan kiáltozva csapkodtam magam a hűvös zuhany alatt, a meleg fürdő után, majd felöltöztem, és óvatosan, halkan kinyitottam a fürdőszoba ajtaját, úgy hittem, hogy Piroska talán elszunnyadt.

Ám Piroska nem aludt, határozottan láttam, hogy egy riadt mozdulattal az ágy alá rejt valamit, valamit, ami a kezében volt. És páni félelemmel nézett rám, mert ő is látta, amit én is azonnal észrevettem, mert ezt nem lehetett elrejteni: a paplan mellett vékony szürke kis füstcsík szállt!...

Rekedt ordítás hagyta el a torkomat, egy mozdulattal az ágy előtt térdepeltem, s kezemben volt egy félig elszívott cigaretta!

— Azt írta: nemdohányzó! — suttogtam magam elé, s az előszoba felé tántorogtam.

Piroska az előszobaajtóban ért utol. Egész testével átfont, hogy visszatartson. Könnytől ázott szemmel kiáltotta:

— Becsületszavamra, nem dohányoztam! Nem hazudtam! Másfél hónapra vették csak fel a hirdetést! Azóta szoktam rá!

Lecsúszott elém a földre, átölelte a lábaimat:

— Meg akartam mondani, igazán! Higgyen nekem! De nem volt hozzá erőm... hiszen olyan boldog voltam!

Kiléptem összekulcsolt karjai közül, és csak annyit mondtam neki, a saját jeligéjét idézve:

— „Nem akarok csalódni benned"...

Piroska ájultan feküdt a földön. Csendesen becsuktam az előszoba ajtaját, és levánszorogtam a lépcsőkön.

Somogyi Pál

SZEGÉNY FÉRJ

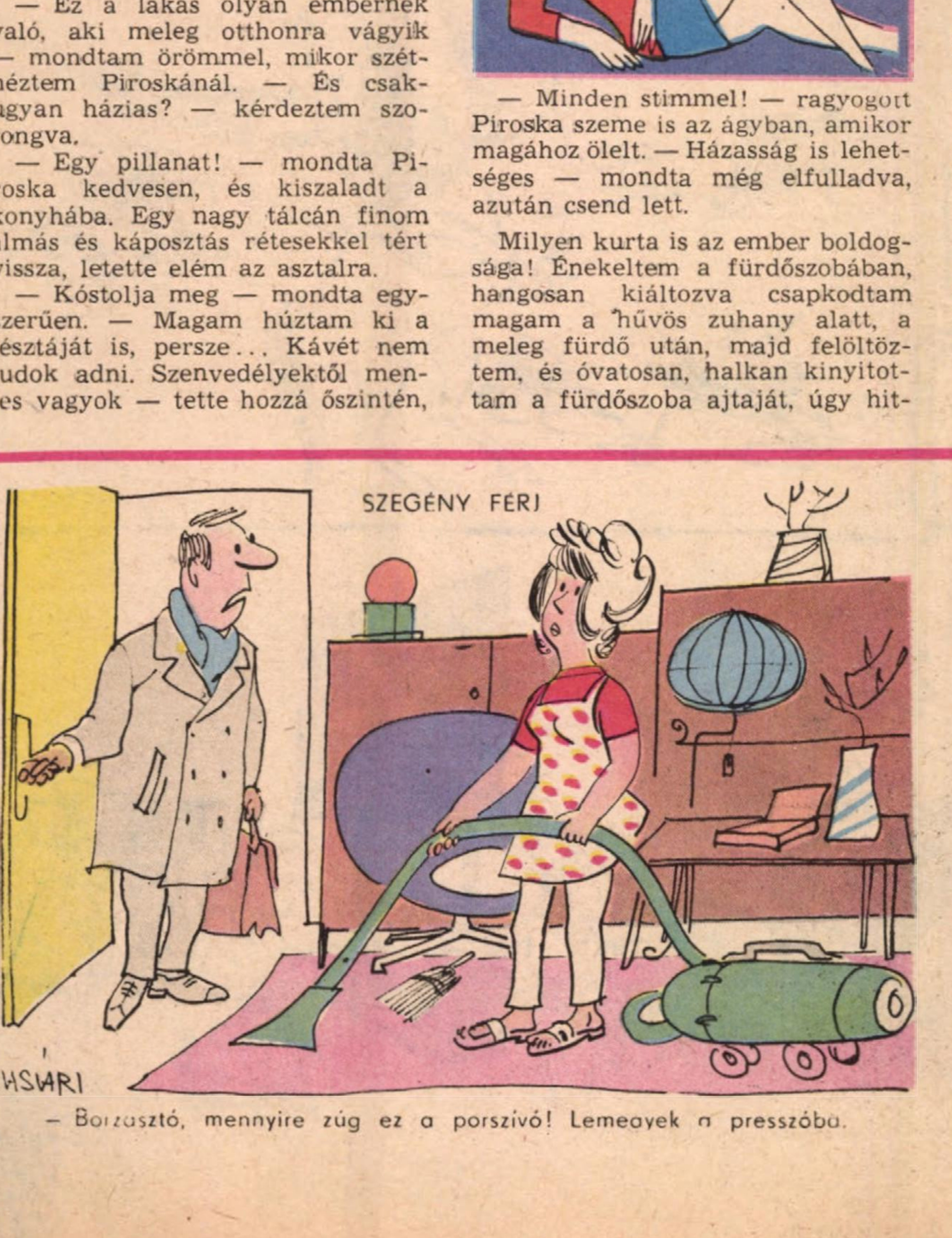

– Borzasztó, mennyire zúg ez a porszívó! Lemegyek a presszóba.

FIZETÉSNAP

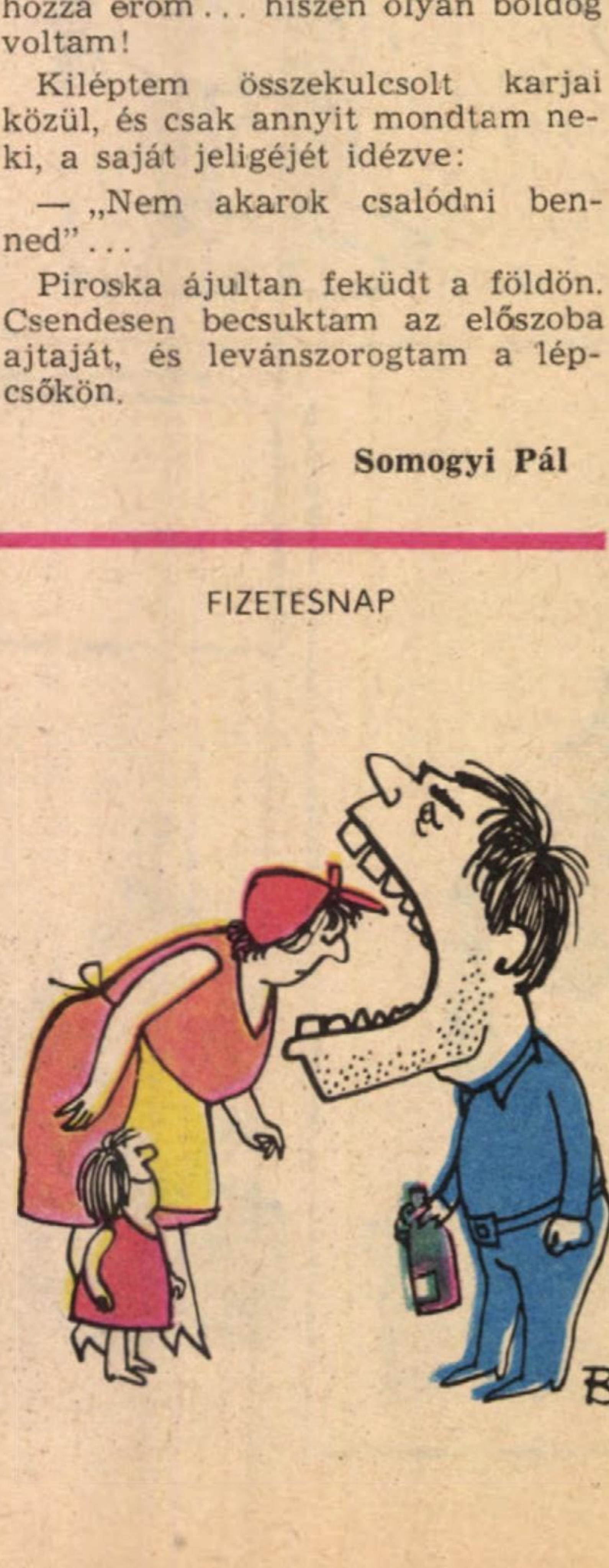

E HETI HIRDETÉSEINK

a mennyekbe emeli...
...a
F
FÍNOM
K
KÁVÉ
K
KEVERÉK

IDEJÉBEN ÉRKEZTÜNK...
a téli könyvvásárra!

állami
könyvterjesztő
vállalat

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére teszszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

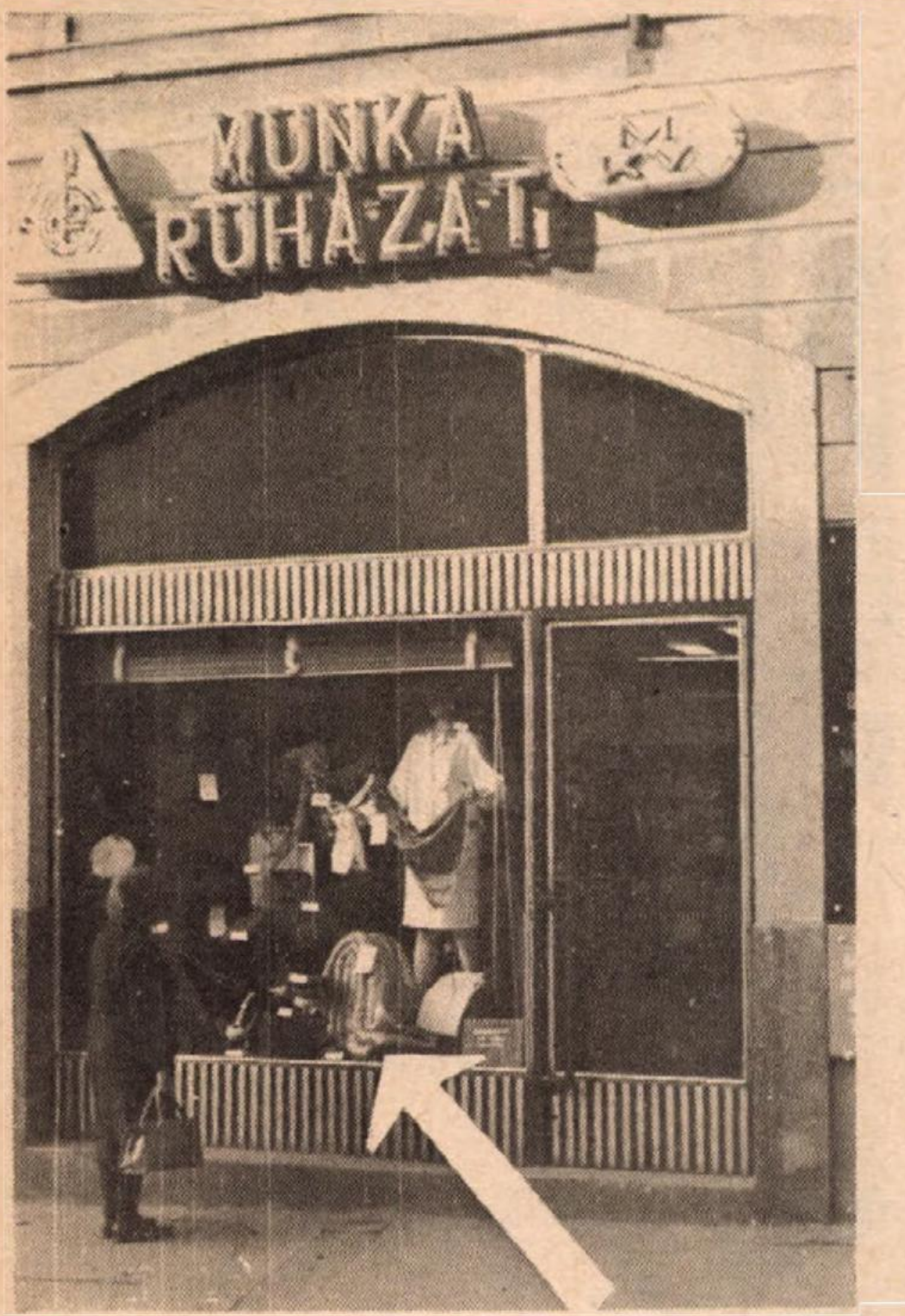

Paplant is árusítanak a munkaruházati szaküzletben? Az vajon melyik szakma gyakorlásához szükséges?

(Beküldte: Kiss Jenő, Pécs)

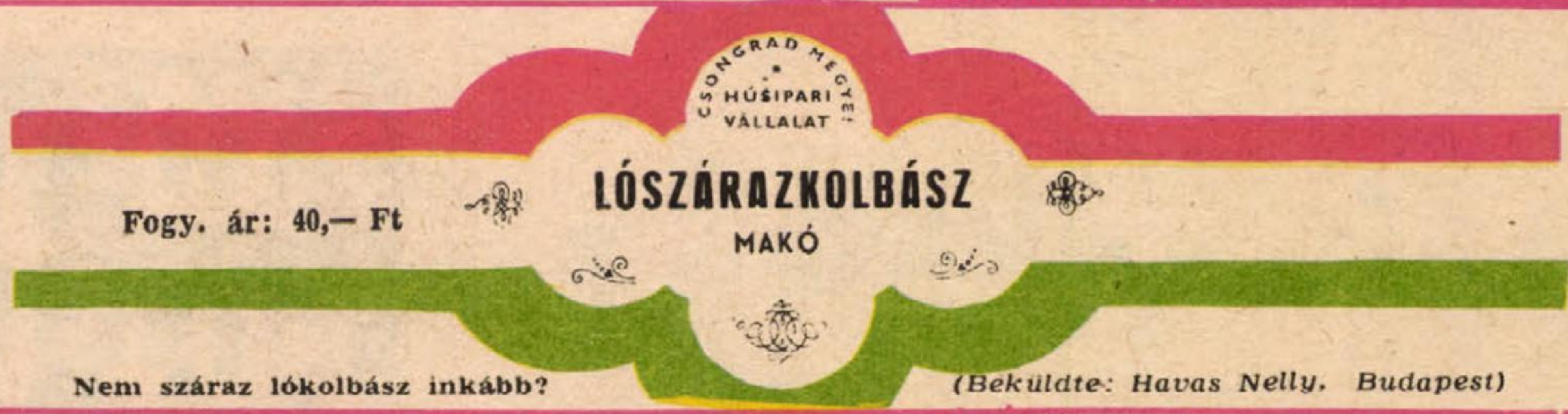
Fogy. ár: 40,– Ft

CSONGRÁD MEGYEI
HÚSIPARI
VÁLLALAT

LÓSZÁRAZKOLBÁSZ

MAKÓ

Nem száraz lókolbász inkább?

(Beküldte: Havas Nelly, Budapest)

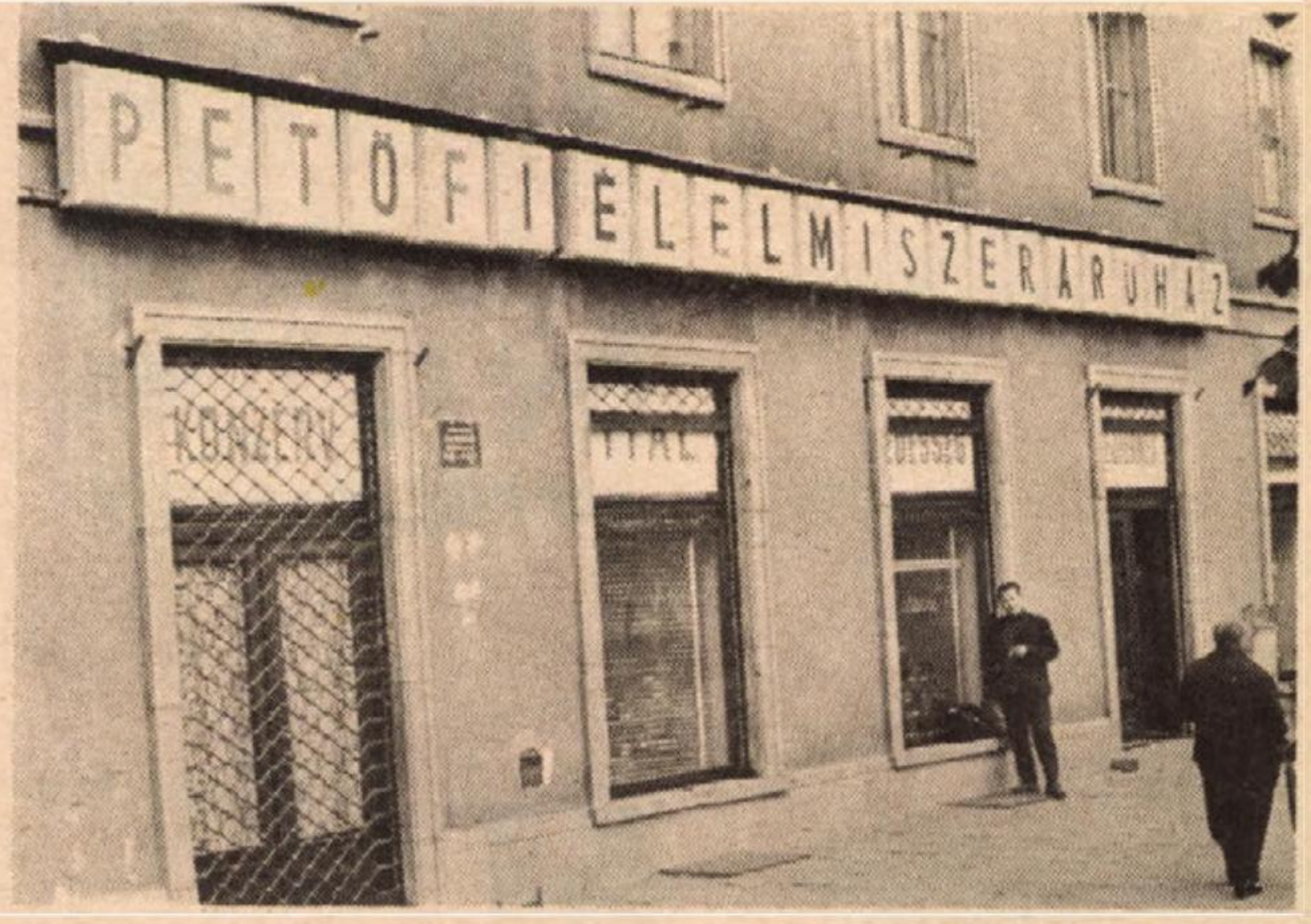

„Neve, ha van, csak áruvédjegy . . .”

(Komlón fényképezte és beküldte: Pál Lajos)

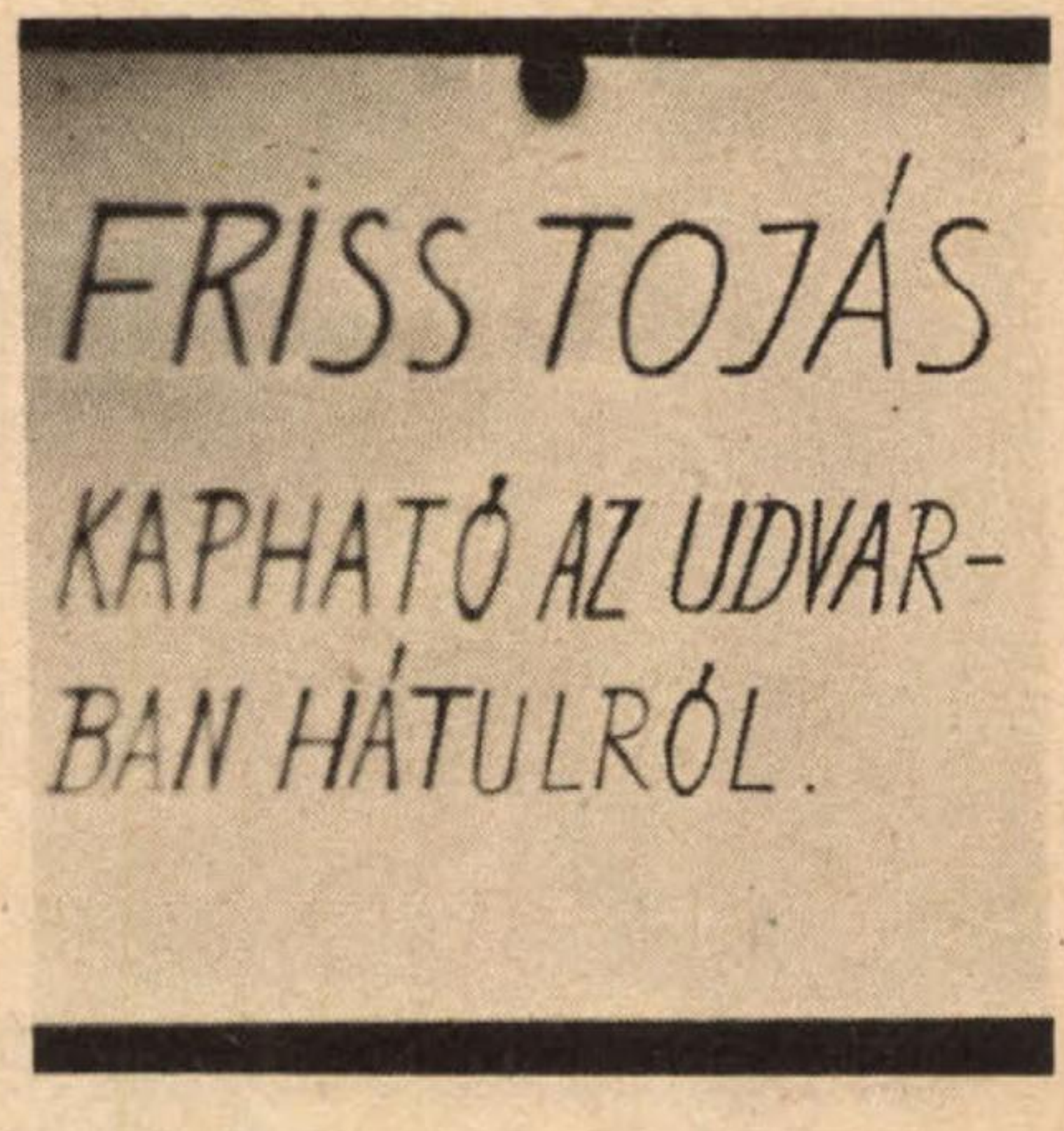
FRISS TOJÁS

KAPHATÓ AZ UDVARBAN HÁTULRÓL.

– Bizonyára közvetlenül a termelőtől vehető át.

(Bánréti Zoltán, Budapest)

NÉGY KIS VERS

MAI GYEREKEK

– És jött az özönvíz! Elpusztult ember, állat!
Ám jő Noé s bárkájában egy-egy pár
minden állatból menedéket találhat.
– Nem érted, Tóth Jani? Nem tudom, mit kezdjek
egy ily tökfejű, ostoba alakkal!
– Értem, tanító úr: minden állat odaveszett
és . . . és az özönvízben mi lett – a halakkal?

A SEBÉSZET HALADÁSA

Egy sérültnek kivették hét bordáját, kérlek,
s két hét alatt kiheverte ezt a műtétet.
E csodás operáció engem erre késztet:
leszögezem, hogy a világ teremtése óta
mily óriásit haladt a sebészet!
Ádámnak csak egy bordáját vették ki,
s azóta volt sikeres műtét, ezernyi,
de azt a bordaműtétet mi máig
sem voltunk képesek kiheverni.

A SZELIDITETT ETIMOLOGUS

– Tudom én, miből lett a szó: „feleség”.
Hát: közös mennyország. Vagyis: feles ég.
– Na és miből lett az a szó, hogy „férj”?
– Hát . . . hogy húzd össze magad: férj!

MONTMARTRE-I EMLÉK

Az esővíz cipőmbe ki-be járt, hát,
beletettem szépen egy-egy kártyát.
A jobb cipőmbe ászt s tízest a balba.
Hogy miért? Hát . . . az igazat megvallva . . .
hogy míg itt kaptatok a Sacré Coeur hegyen,
legalább jó lapjárásom legyen.

György Ferenc

CSAPDA

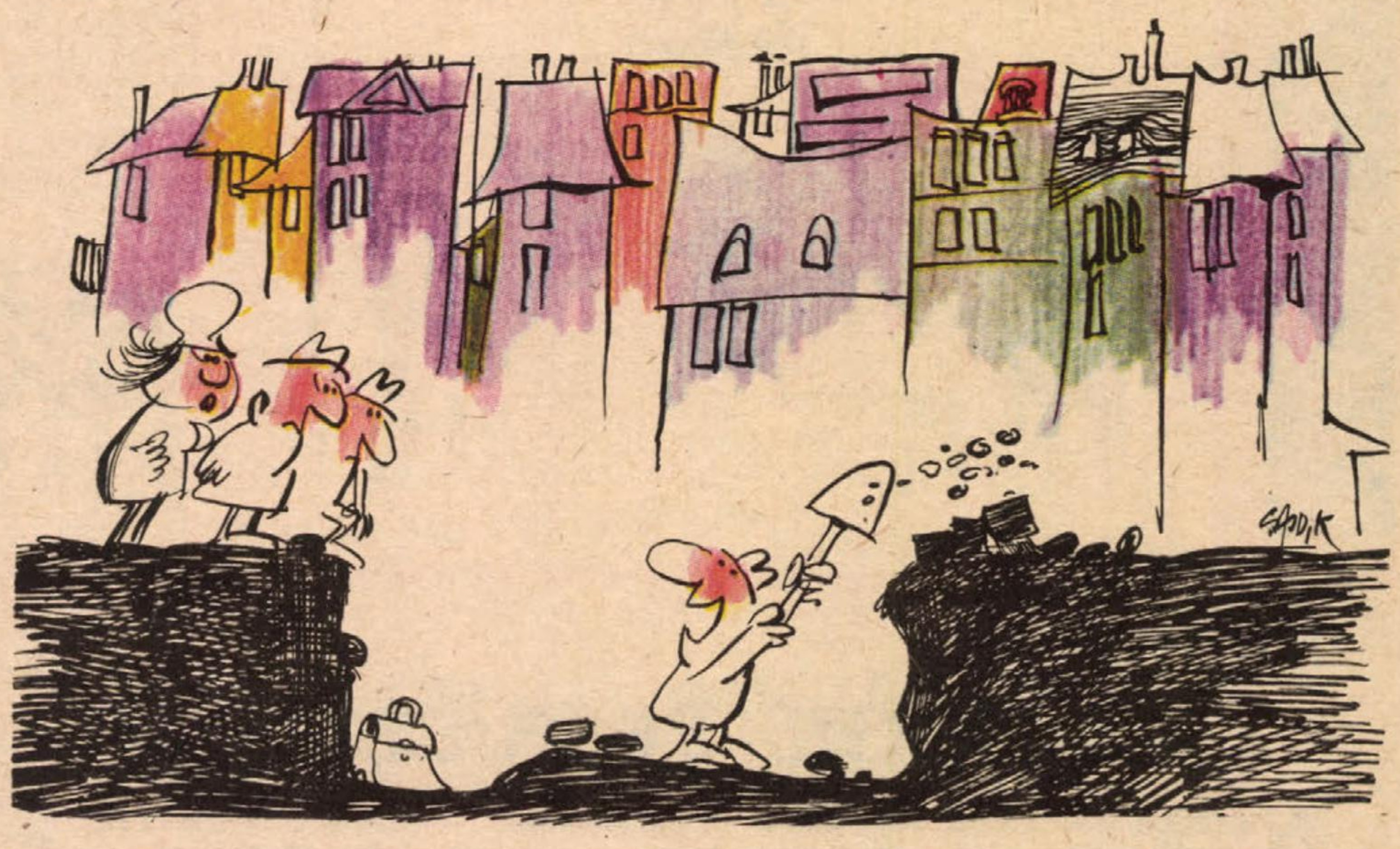

– Igy még mindig sikerült taxit szereznem.

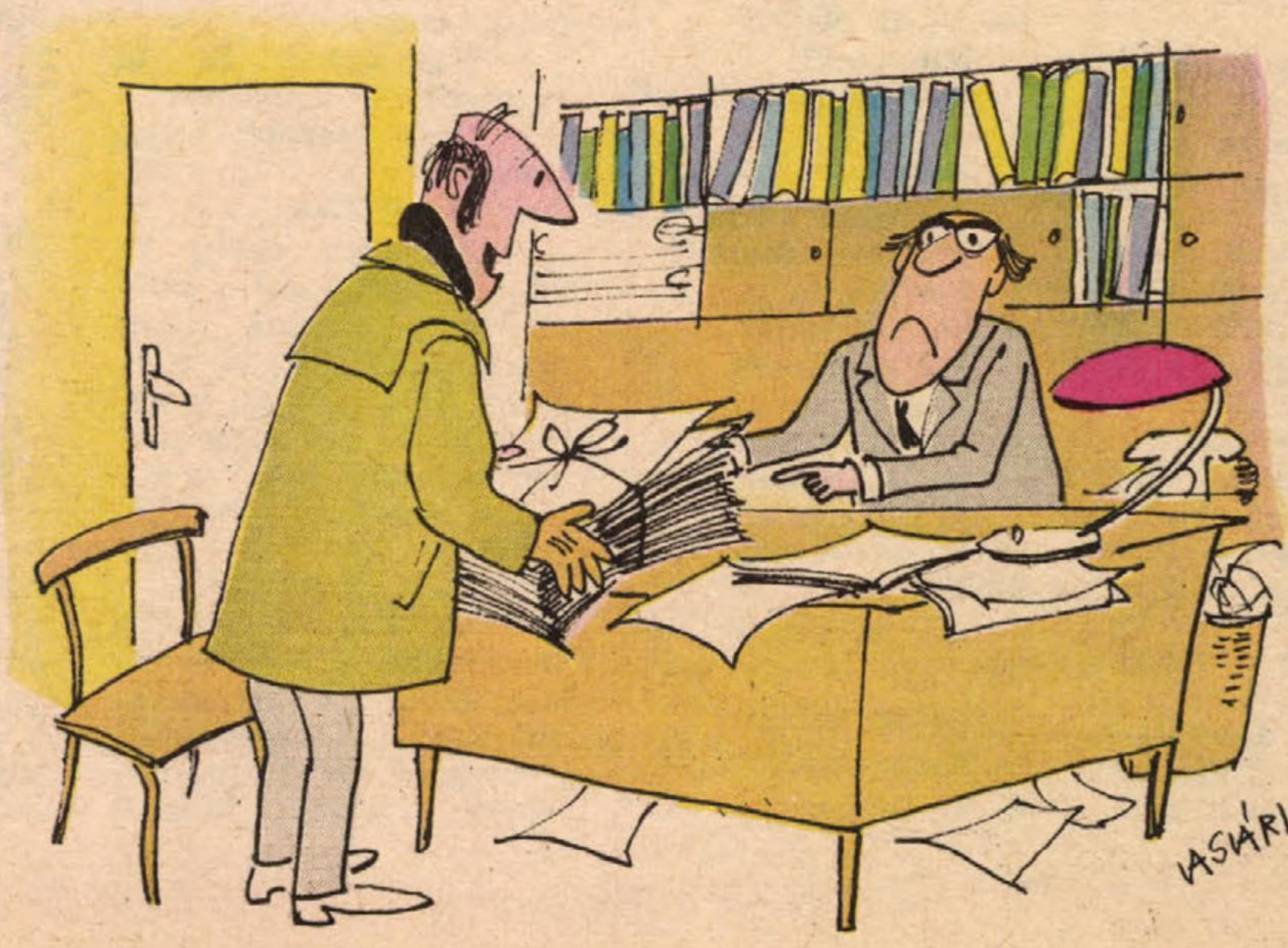

KIADÓNÁL

– Ezek itt üres ívek. De ha egy kis biztatást kapok, mindet teleírom.

import-humor

RÖVIDLÁTÓ VÁLTÓFUTÓ

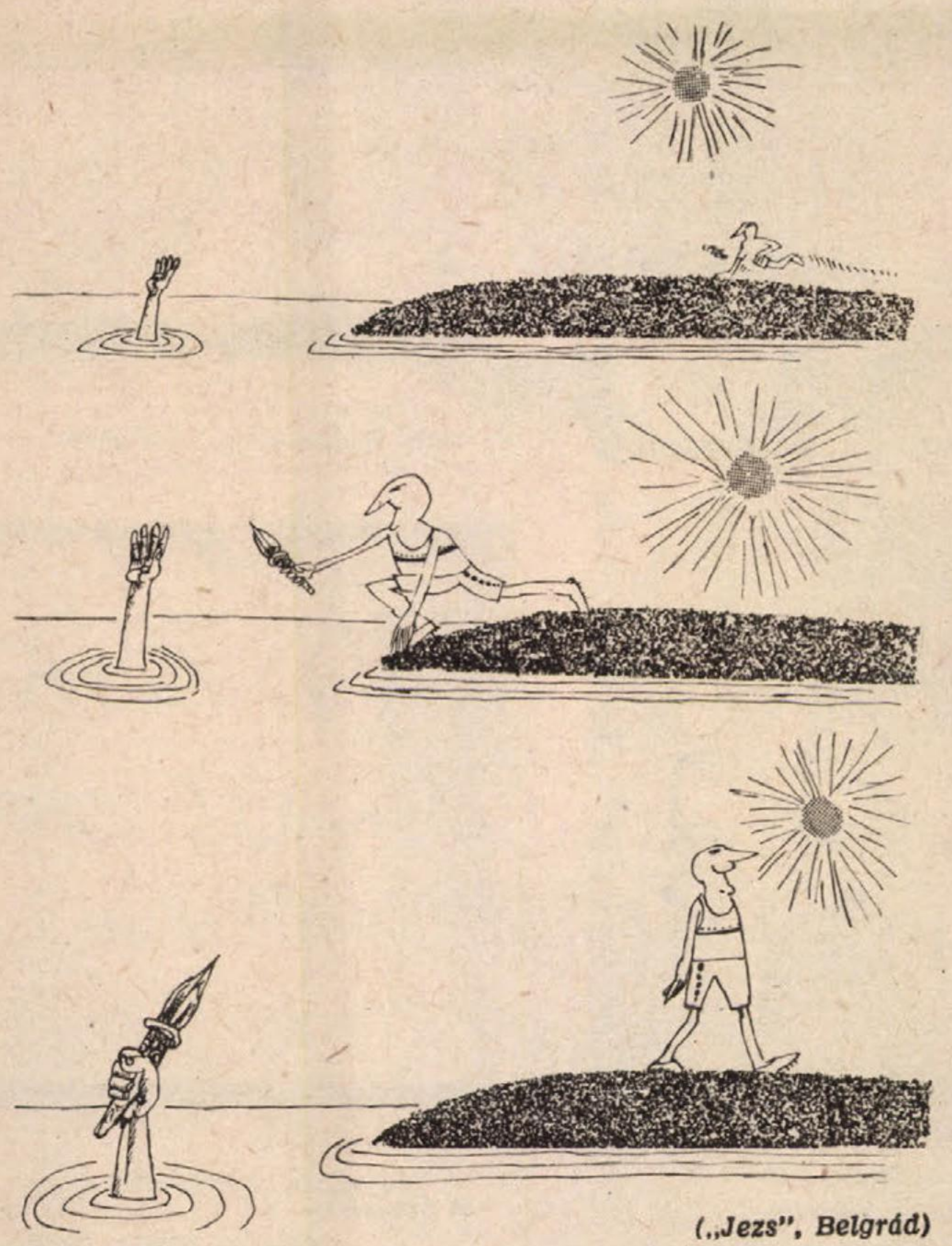

(„Jezs", Belgrád)

AZ IVÓ ELŐTT . . .

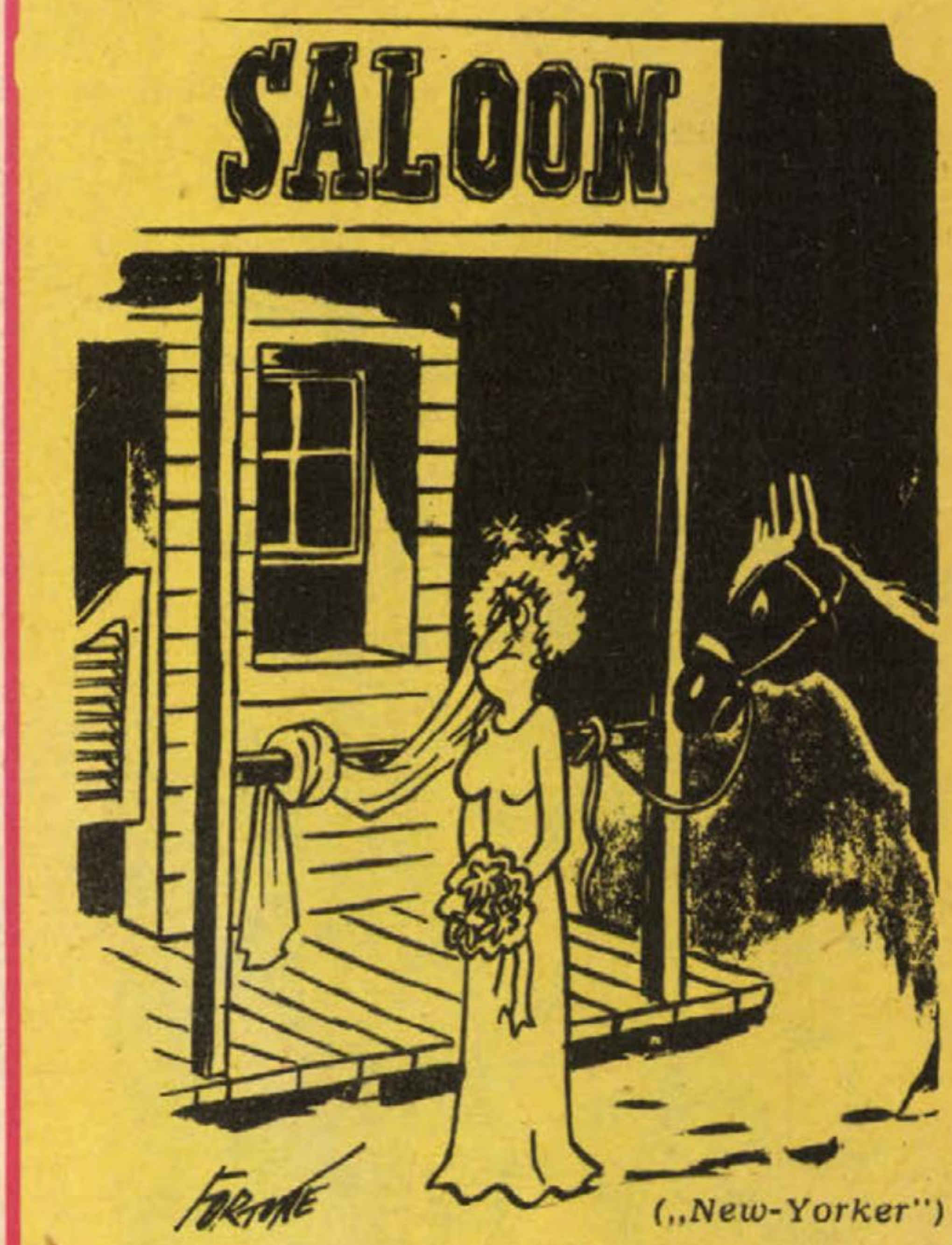

(„New-Yorker")

SZÜLETÉSNAP

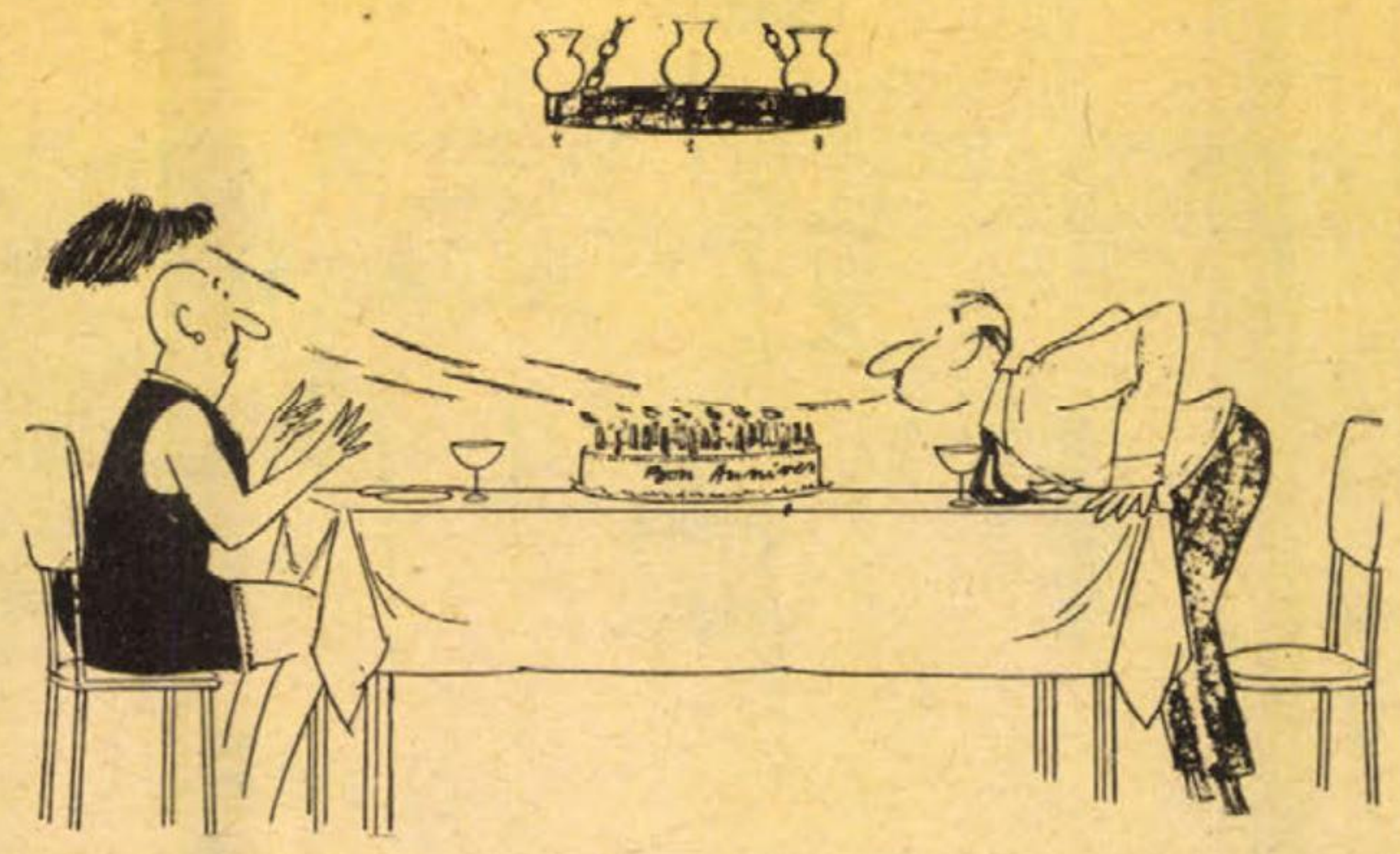

(„Ici Paris")

ABSZOLÚT MŰÉRTŐ . . .

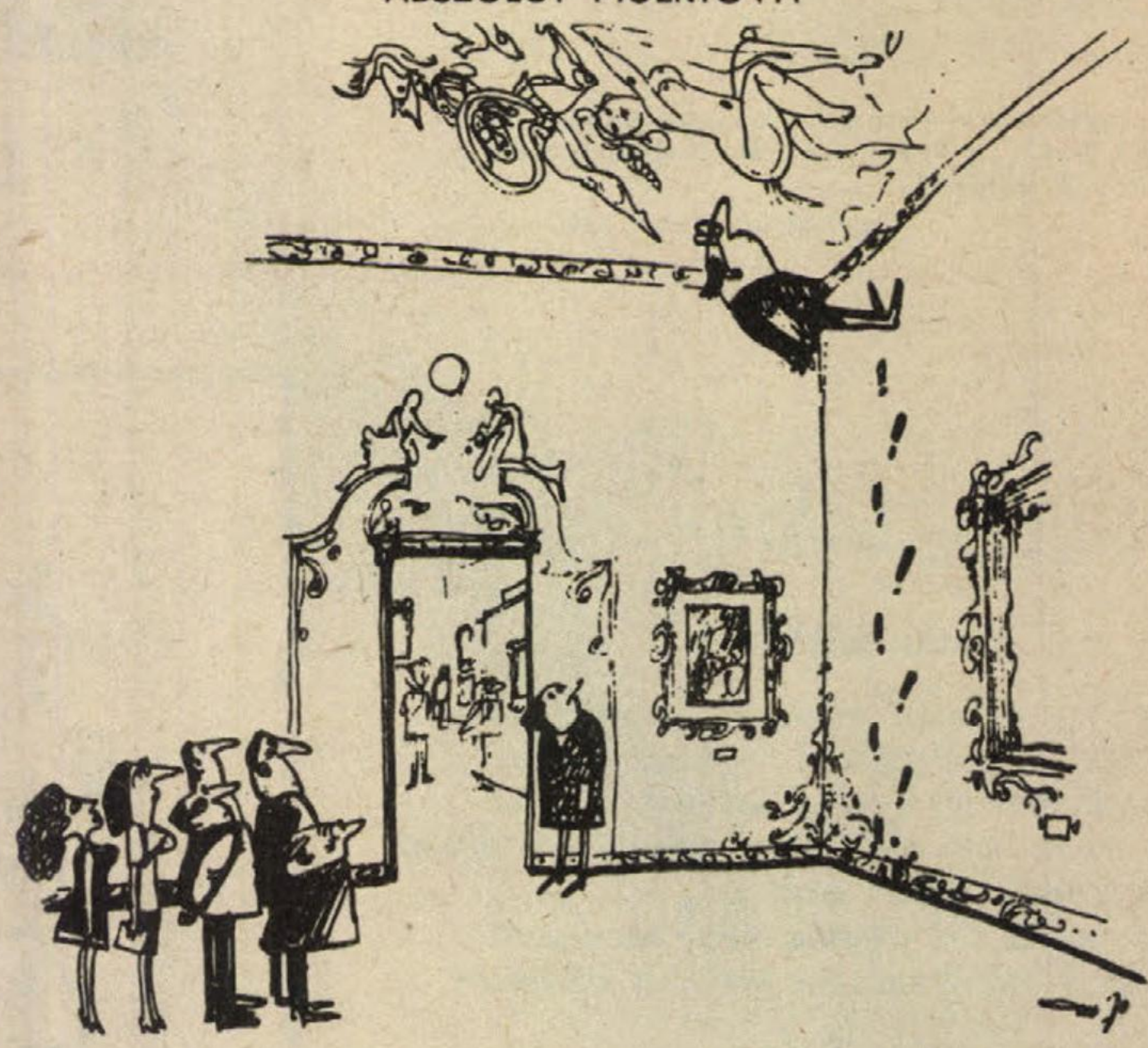

(„Pikker", Tallinn)

LEONYID LENCS:

Felesleges szerző

Ne féljen, senki nem csodálkozik, hogy ön forgatókönyvet szeretne írni. Ne is töprengjen sokáig, vágjon bele!

De ne feledje: csak bátor és harcedzett embereknek való pálya ez.

Ha baj van az idegeivel, a szívével vagy a májával, ha nem öntözi magát reggelente jéghideg vízzel és nem emel nehéz súlyokat, s végül, ha félénk, ha szégyenlős — a világért bele ne fogjon!

Ja igen, persze, hogy miről írjon? Legjobb, ha semmiről sem ír. Néhány filmstúdióban ugyanis ezt a témát nagyon kedvelik.

Tanúsíthatom magam is. Végighallgattam egy író és egy dramaturg párbeszédét. A fiatal, atlétatermetű szerzőt arról faggatta a filmgyár, miről szól a műve.

— Szóval, miről szól?

— A hétköznapokról.

— Tehát megírta . . .

— . . . Az életet!

— Melyiket?

— A leghétköznapibbat.

— Hősei?

— Emberek.

— Milyen emberek?

— Férfiak és nők.

— És kik ezek?

— Átlagemberek.

— Hány évesek?

— Átlagéletkorúak.

— És hol élnek?

— Emitt-amott.

— És miről nevezetes a színhely?

— Az égvilágon semmiről sem nevezetes.

— És az emberek?

— Azok sem.

— Mi a téma?

— Téma, az nincs. Csak az életet ábrázolom . . .

— De mégis, mi történik . . .

— Egyáltalán nem történik semmi.

— Nagyszerű! És az emberek mit csinálnak?

— Csak esznek meg isznak.

— Mit isznak?

— Az nem derül ki. Sőt — tette hozzá a szerző —, nemcsak téma nincs, eszme sincs, gondolat sincs! Semmi sincs! Csak az élet! Tizenöt percen keresztül megy a vonat a mozivásznon. Sínpárok, talpfák, füst, szén . . . Si-ha-ha-ha . . . Az étkezőkocsiban pedig az átlagfiú utazik az átlagapához. És az átlagállomáson átlagemberek várnak rá. És átlagsebességgel utaznak tizenöt percen keresztül az átlagállomásról az átlagfaluba. Nyírfák, nyárfák, fűzfák, szilfák. Előbb szélében, aztán hosszában. Ezután jön az a tizenöt perc, amikor isznak. Utánpótlásért a szomszédhoz küldenek. Már jön is az egyszerű szomszéd, hogy tizenöt percig egyszerű orosz táncot járjon az egyszerű orosz faházban. Harmonika, fejkendők, csasztuskák. Aztán elutazik a fiú . . . Nyírfák, nyárfák, fűzfák, szilfák . . . És a vonat. Si-ha-ha-ha . . .

— Igen, ez az élet! — mondja átszellemülten a Filmgyár. — De árulja el, mégis miért utazott a fiú az apjához?

— Miért ne utazott volna?!

*

. . . Íme egy hétköznapi téma. Nem lehet belekötni. Mert mibe kössenek bele?!

Láthatja azt is: a szerzőnek meg kell őriznie semlegességét. Nem irányítja hősei cselekedeteit, semmibe nem avatkozik bele. Mintha nem is ő írta volna a forgatókönyvet, hanem valaki más.

Száz évvel ezelőtt a „felesleges ember" sok regénynek volt a hőse. Most maga a szerző vált feleslegessé.

(Oroszból fordította: Barabás Péter)

TÚLZOTT IGÉNYEK

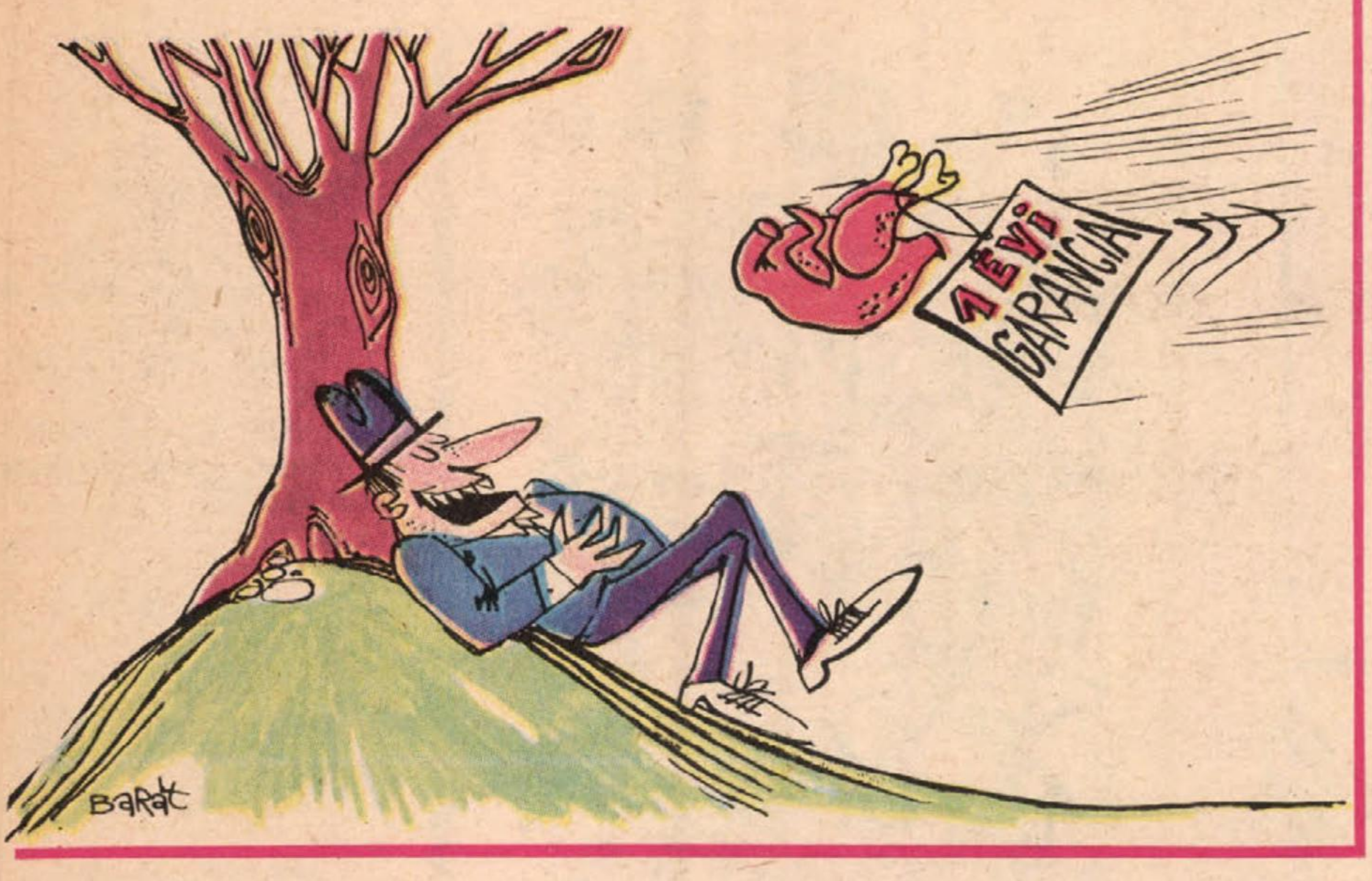

EPES OROSZLÁN

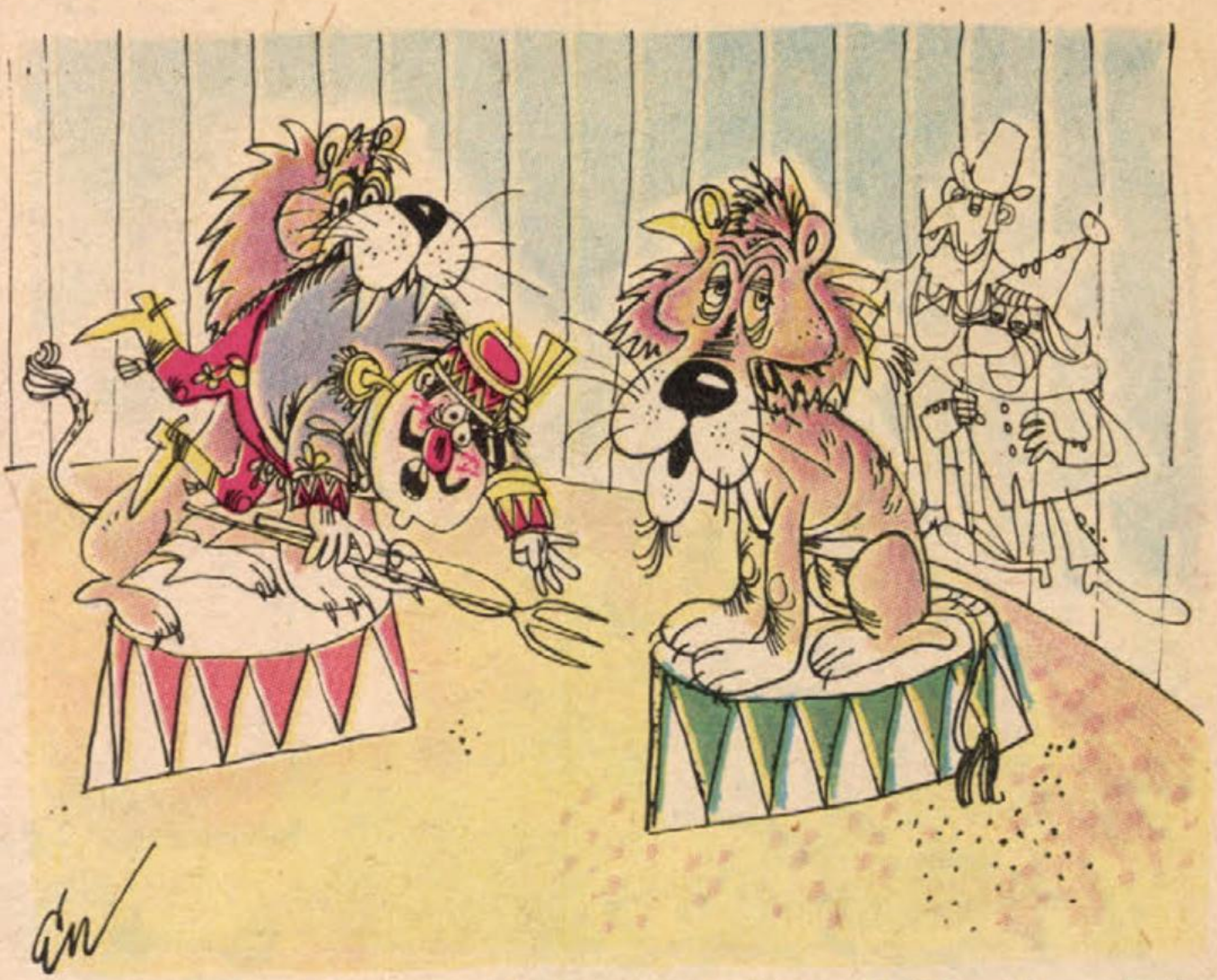

– Sajnos, nekem az ilyen zsíros állatszelídítő után mindig van egy kis epetáji nyomásom!...

RÉBUSZ

152. rejtvényünk megfejtése:

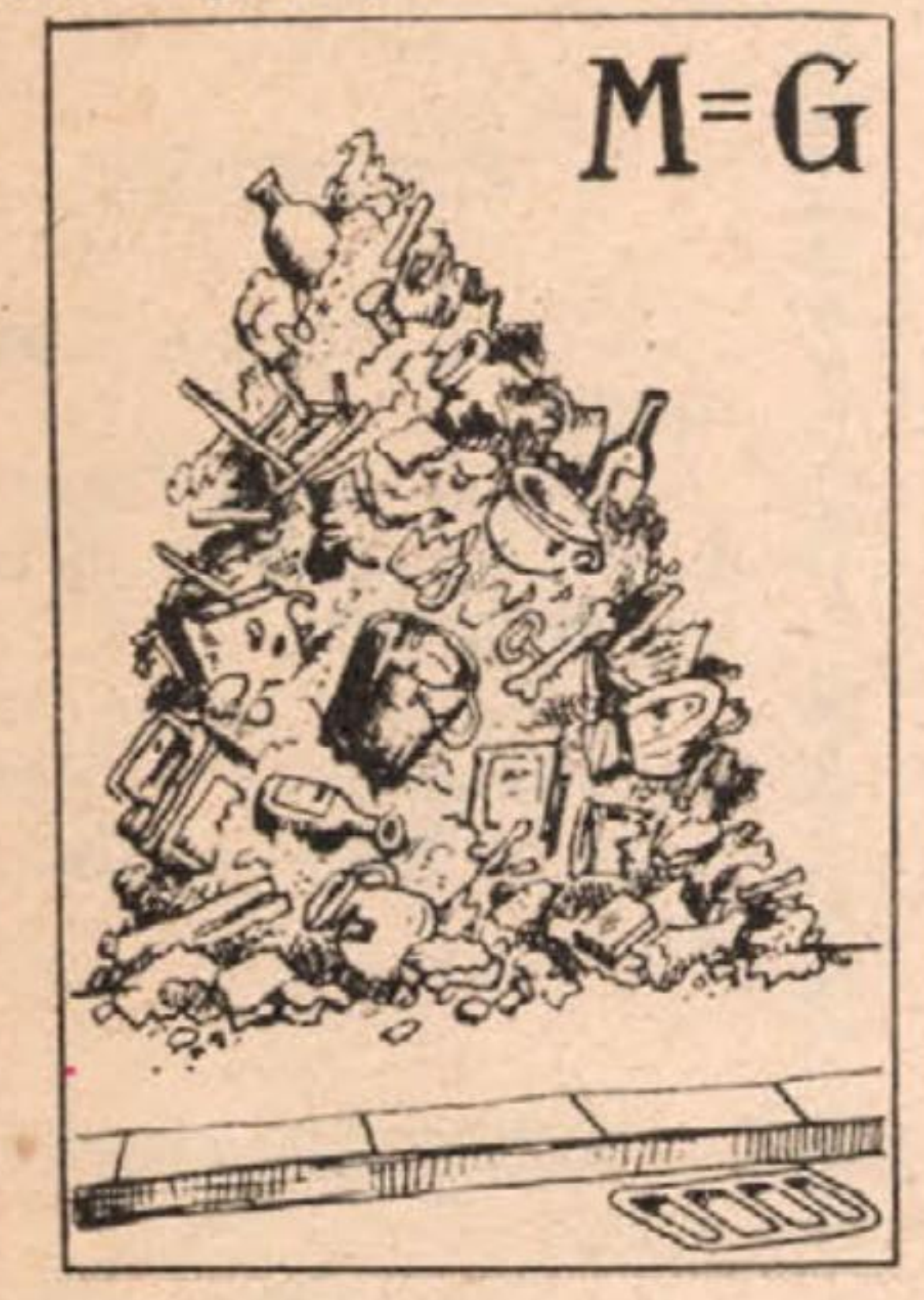

Csúcsforgalom

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Szerdahelyi Erzsébet, Vasvár, Gyógyszertár.

Zsák Zoltán, Nyíregyháza, Új u. 8.

Győry Józsefné, Bp. XIII., Visegrádi u. 19.

154. REJTVÉNYÜNK

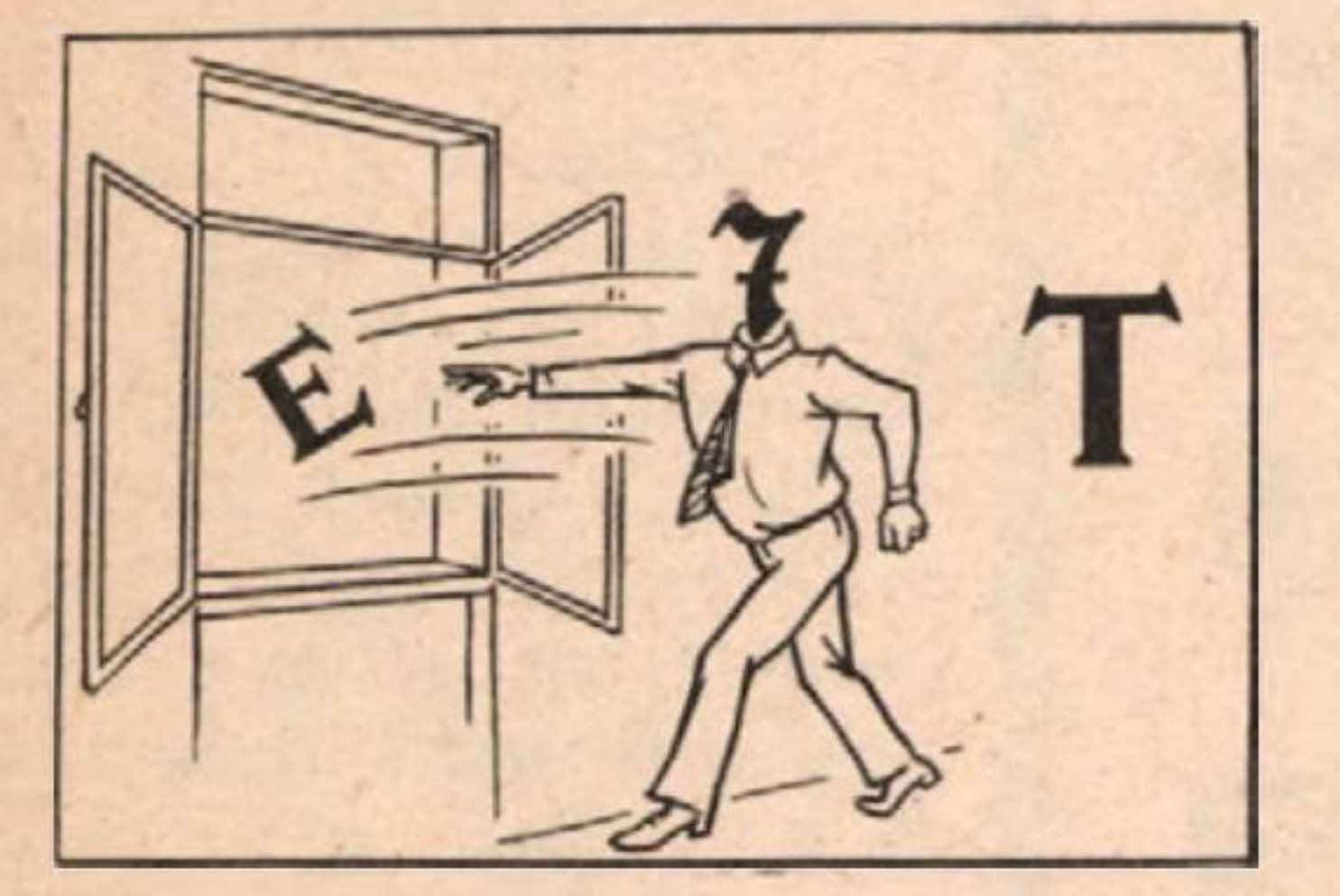

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb december 14-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.

ÜLDÖZÉSI MÁNIA

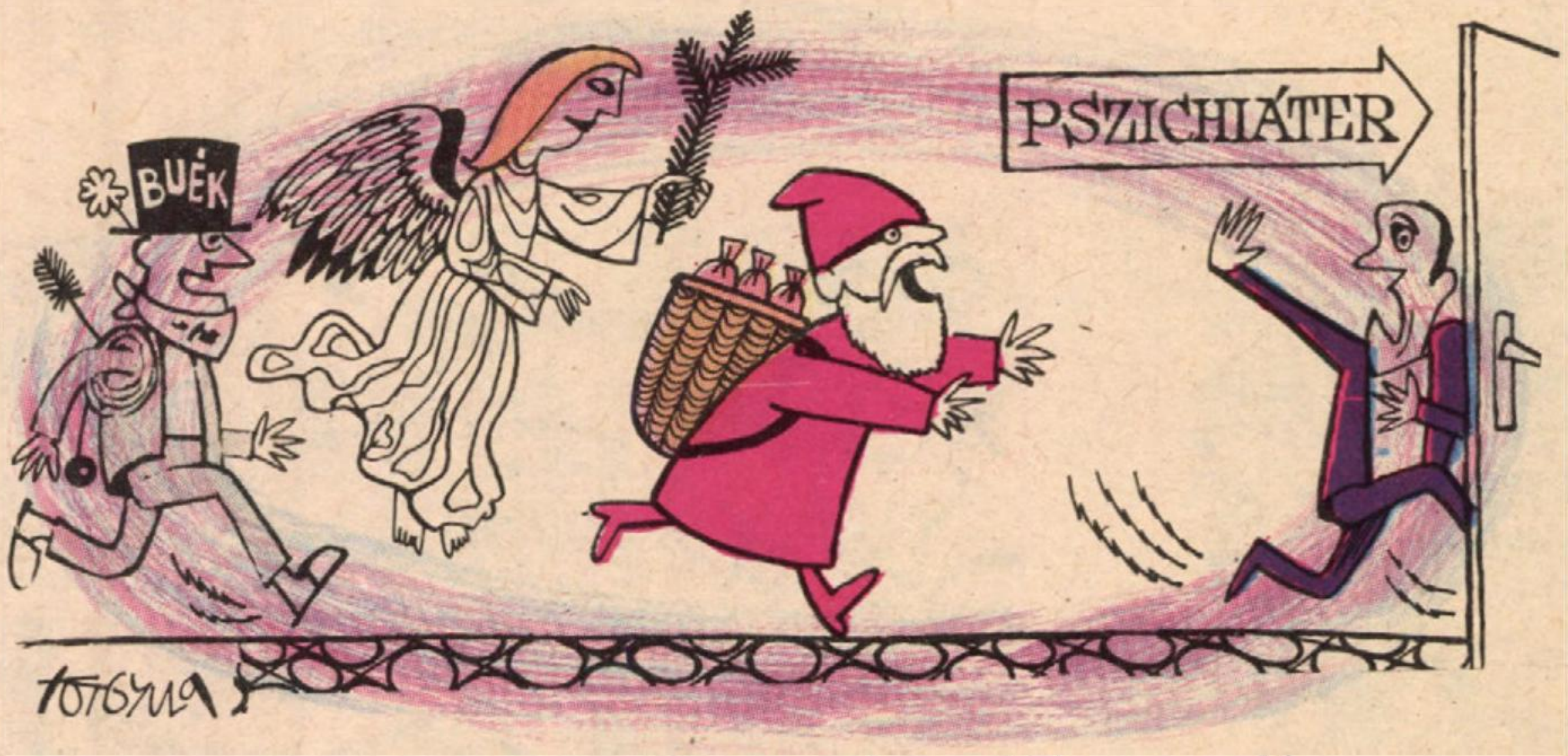

– Doktor úr, segítsen! Négygyermekes családapa vagyok!

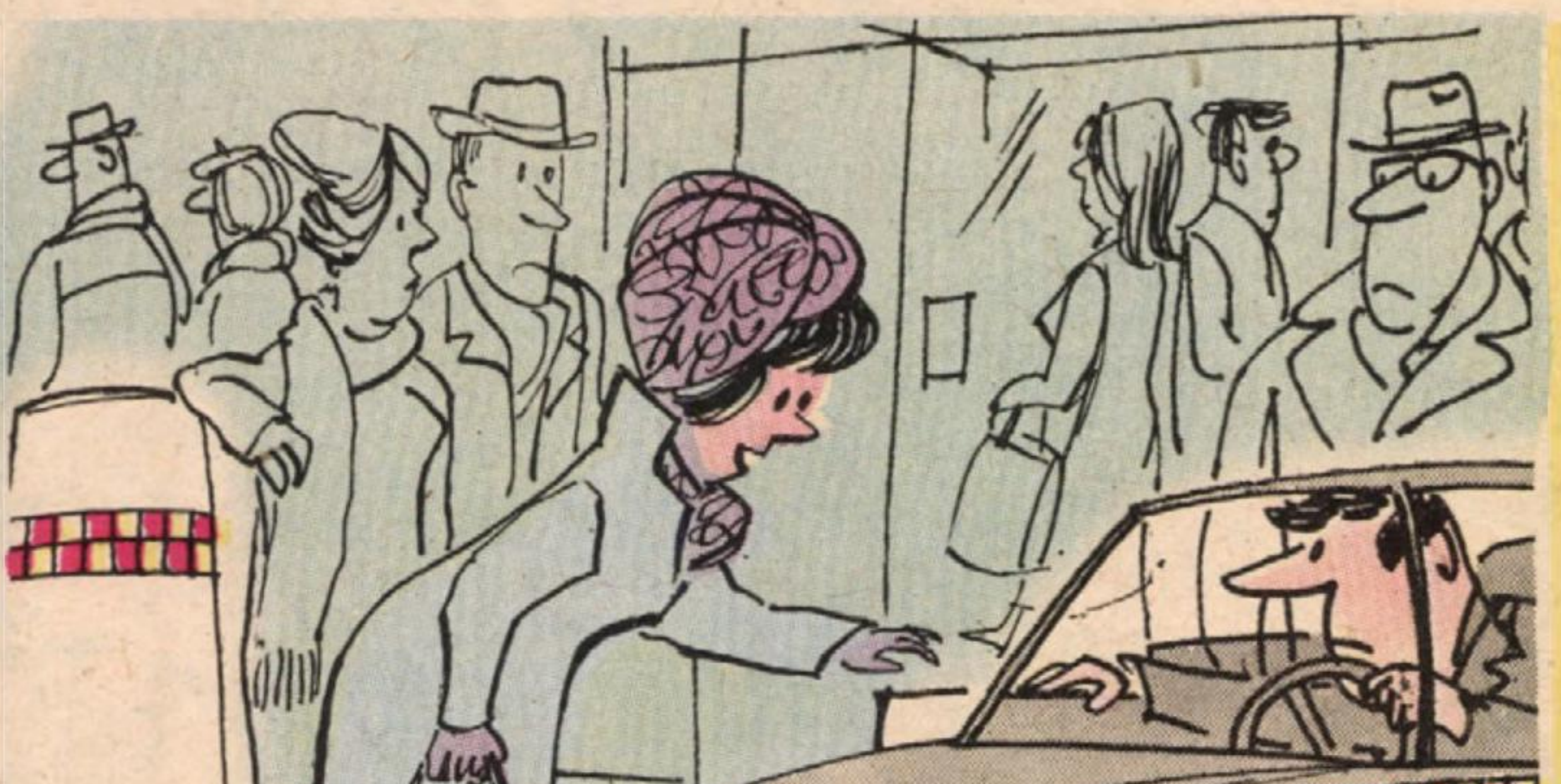

SEGÉLY-KÉRÉS

– Nincs eladó autóbuszjegye?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy chicagói kozmetikai szereket gyártó üzem főnökéhez bemegy a levelezést intéző tisztviselő és így szól:

— Kérem, főnök úr, a következő levelet kaptuk — és olvassa:

„Nem értem azt a szemtelenséget, hogy adhatja ön ezt az értéktelen kenőcsöt harminc dollárért?"

— Nagyon szép — mondja a főnök —, húzza ki belőle a „szemtelenséget" és az „értéktelen" szavakat, és tegye a hálaadó levelek közé.

*

A városligeti étteremben vacsorát rendel egy öttagú család. A pincér legnagyobb bámulatára először gyümölcsöt kérnek, s utána tészta, sülthús, főzelék, leves a fogyasztás sorrendje. A fizetésnél a pincér nem állja meg, hogy fel ne tegye a kérdést:

— Ne tessék haragudni a kíváncsiskodásért, de miért ették önök fordított sorrendben végig ezt a menüt?

Az apa mosolyogva válaszol:

— Artisták vagyunk, és fél óra múlva az egész család a feje tetején fog állni.

MEGNYUGTATÁS

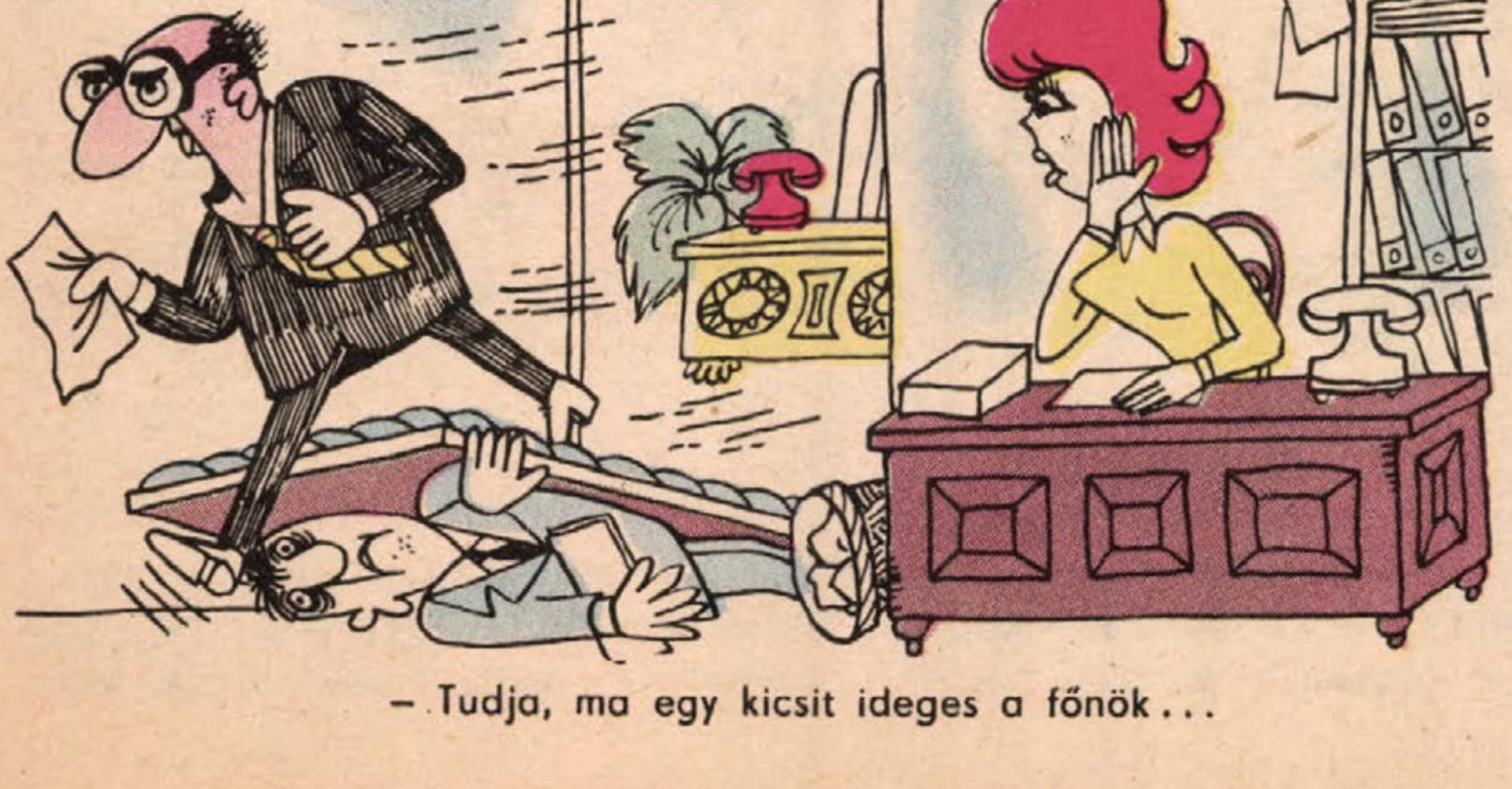

– Tudja, ma egy kicsit ideges a főnök...

ÚTKARBANTARTÁS

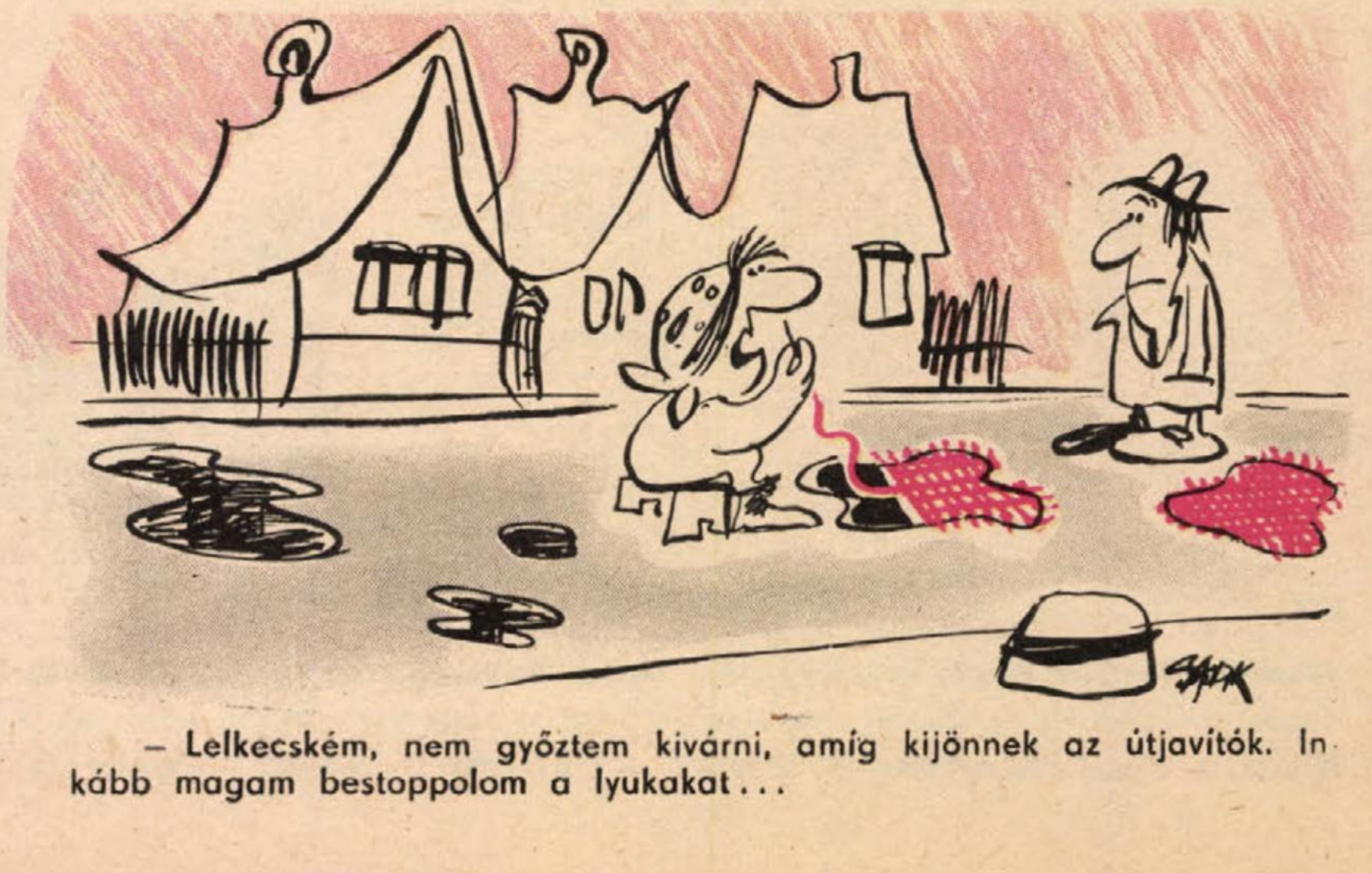

– Lelkecském, nem győztem kivárni, amíg kijönnek az útjavítók. Inkább magam bestoppolom a lyukakat...

IGY AUTOZUNK MAJD A HOLDON

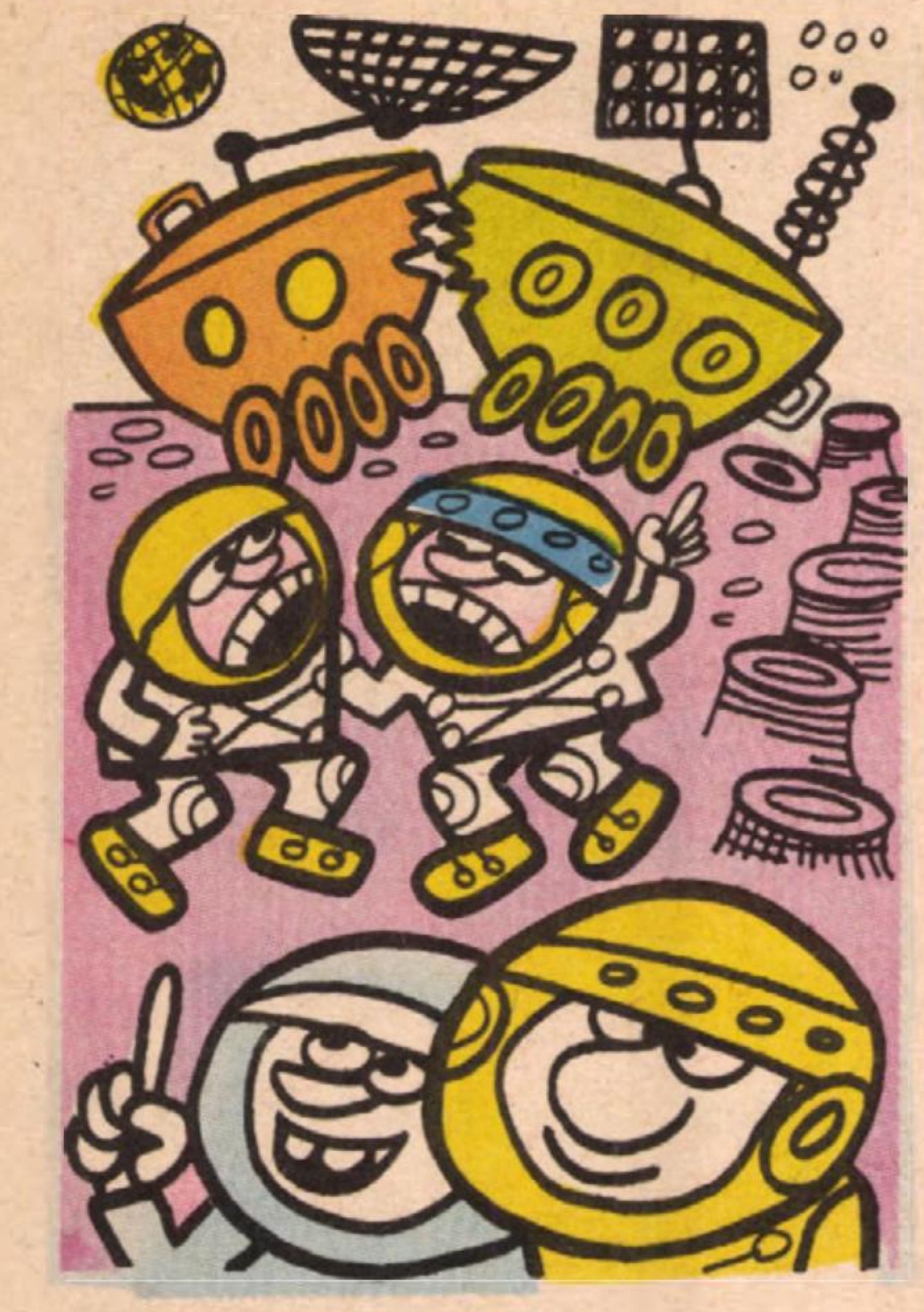

– Ezek fél órája szidják egymást, holott nincs levegő, ami vezetné a hangot.

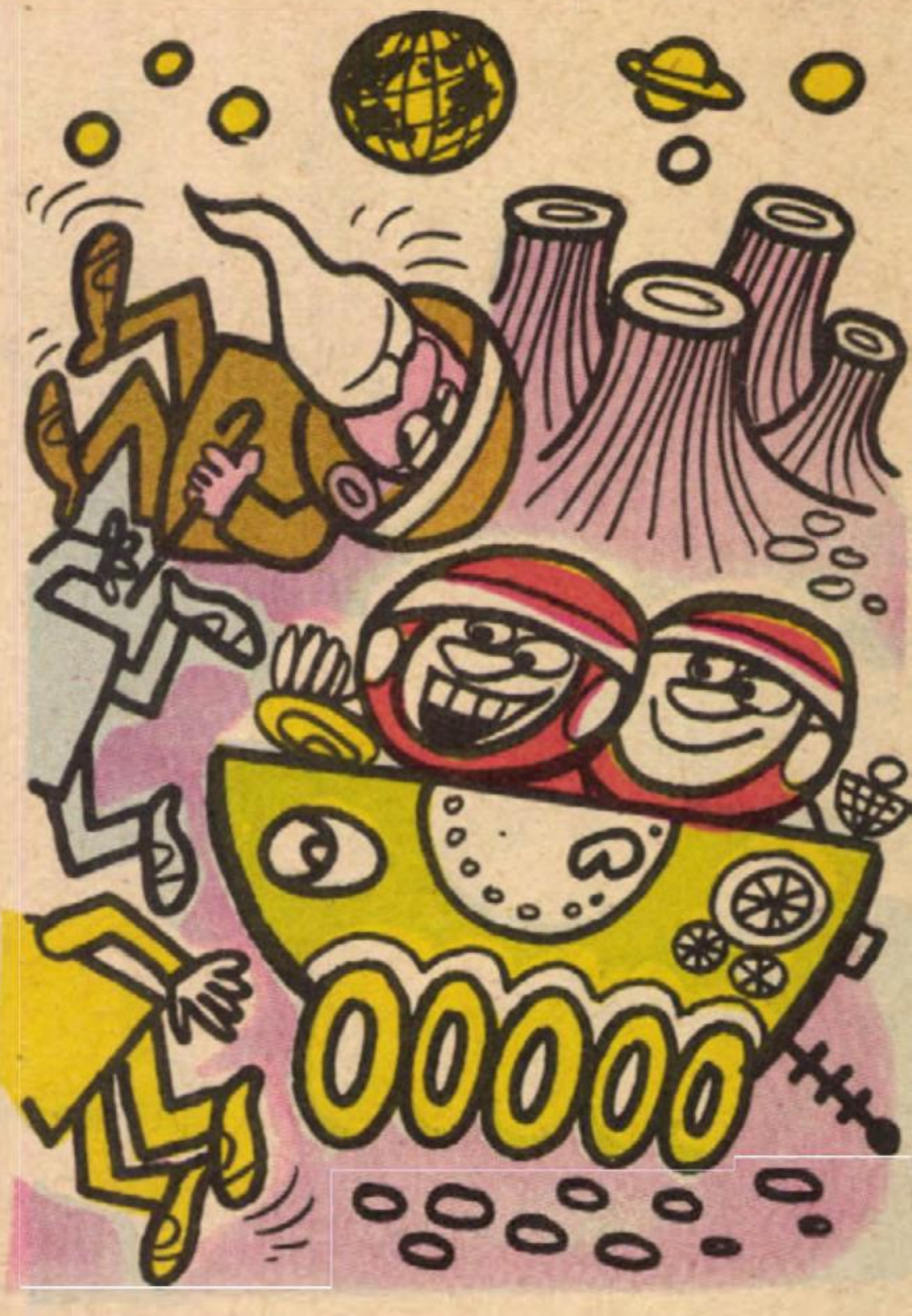

– Igazán gyerekjáték itt a vezetés, ahol a gyalogosok ekkorákat tudnak ugrani.

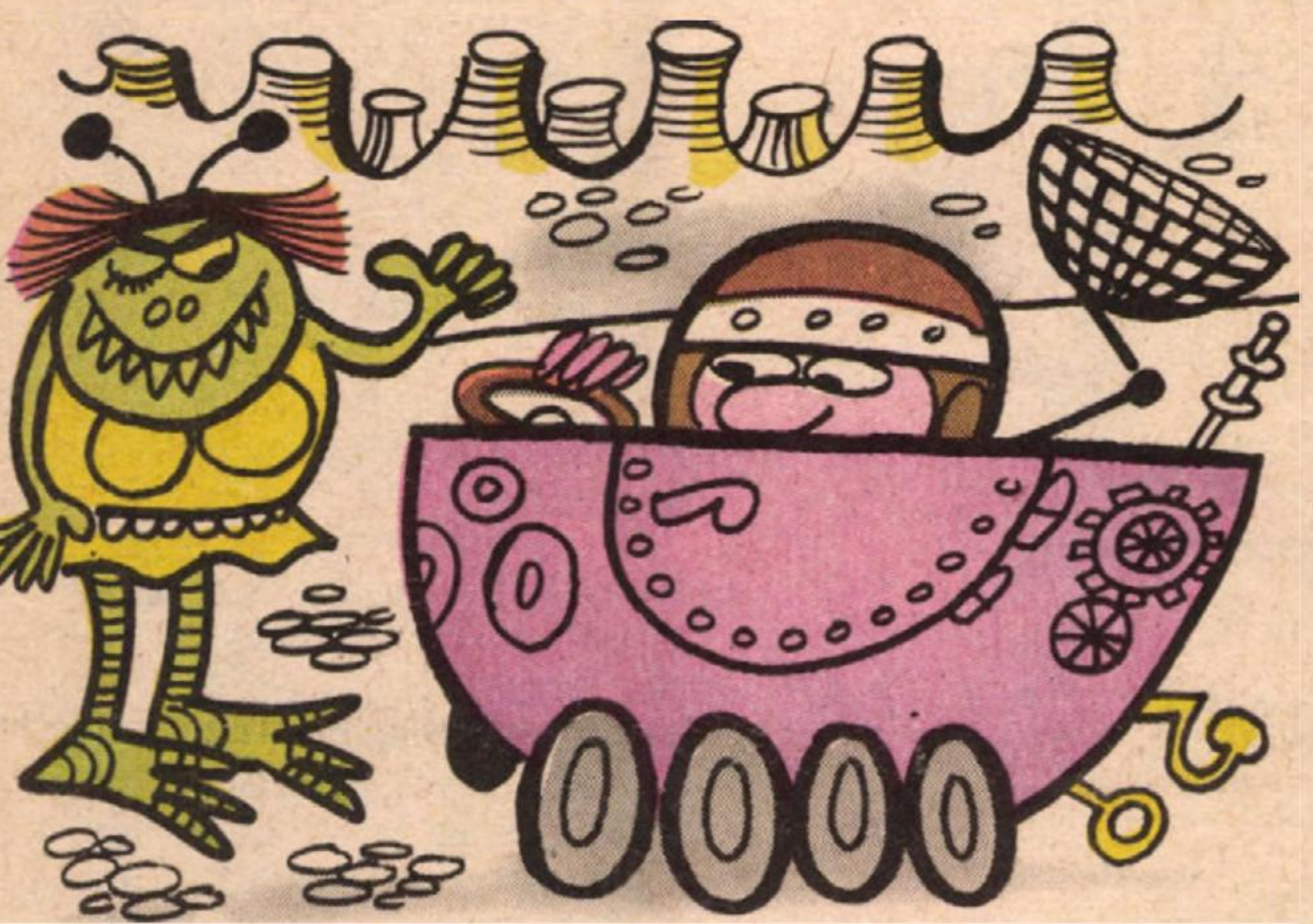

– Csak ide, szép fiú, a Vénuszra!

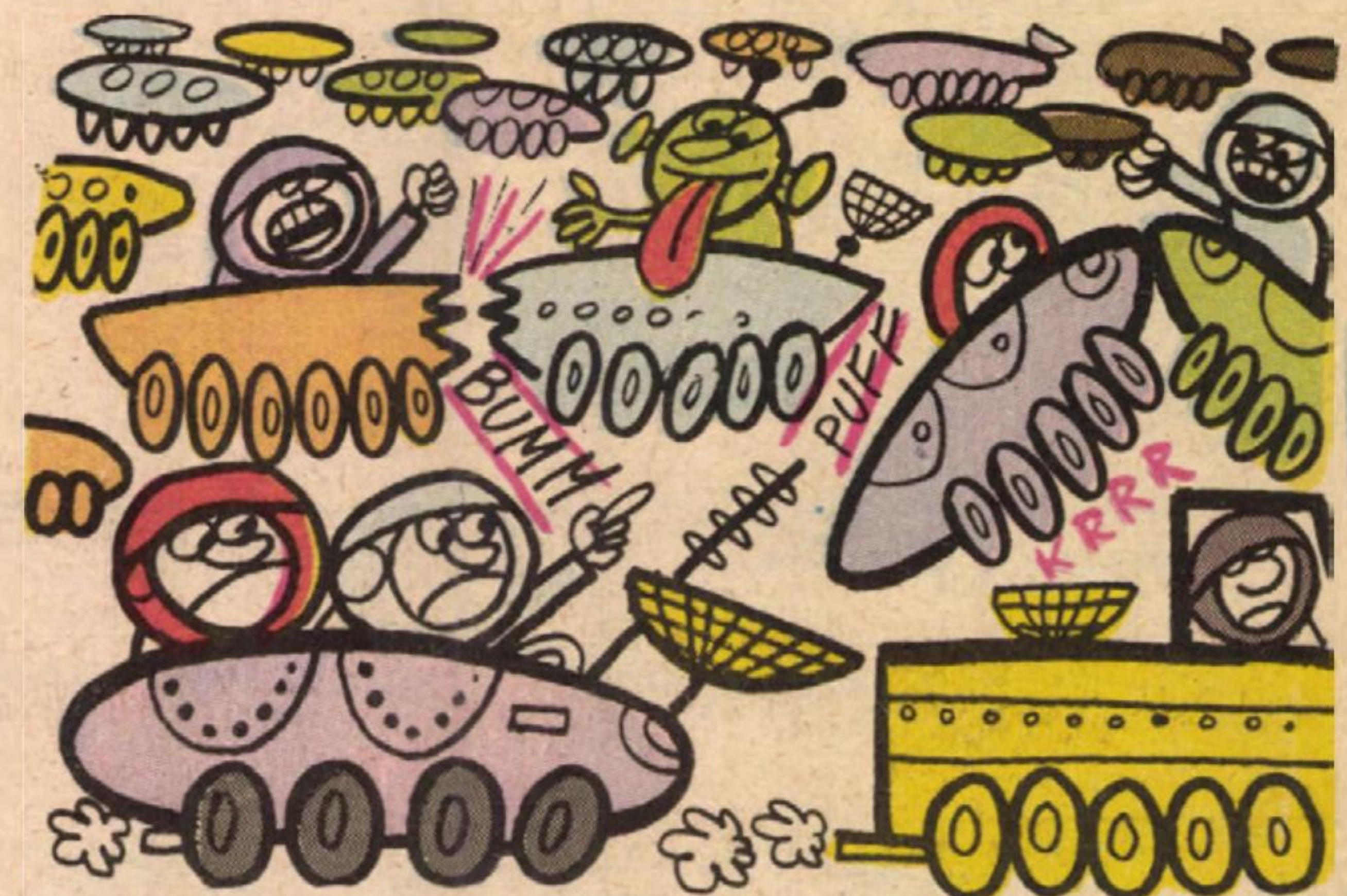

– Es itt volt régen a Nyugalom tengere!...

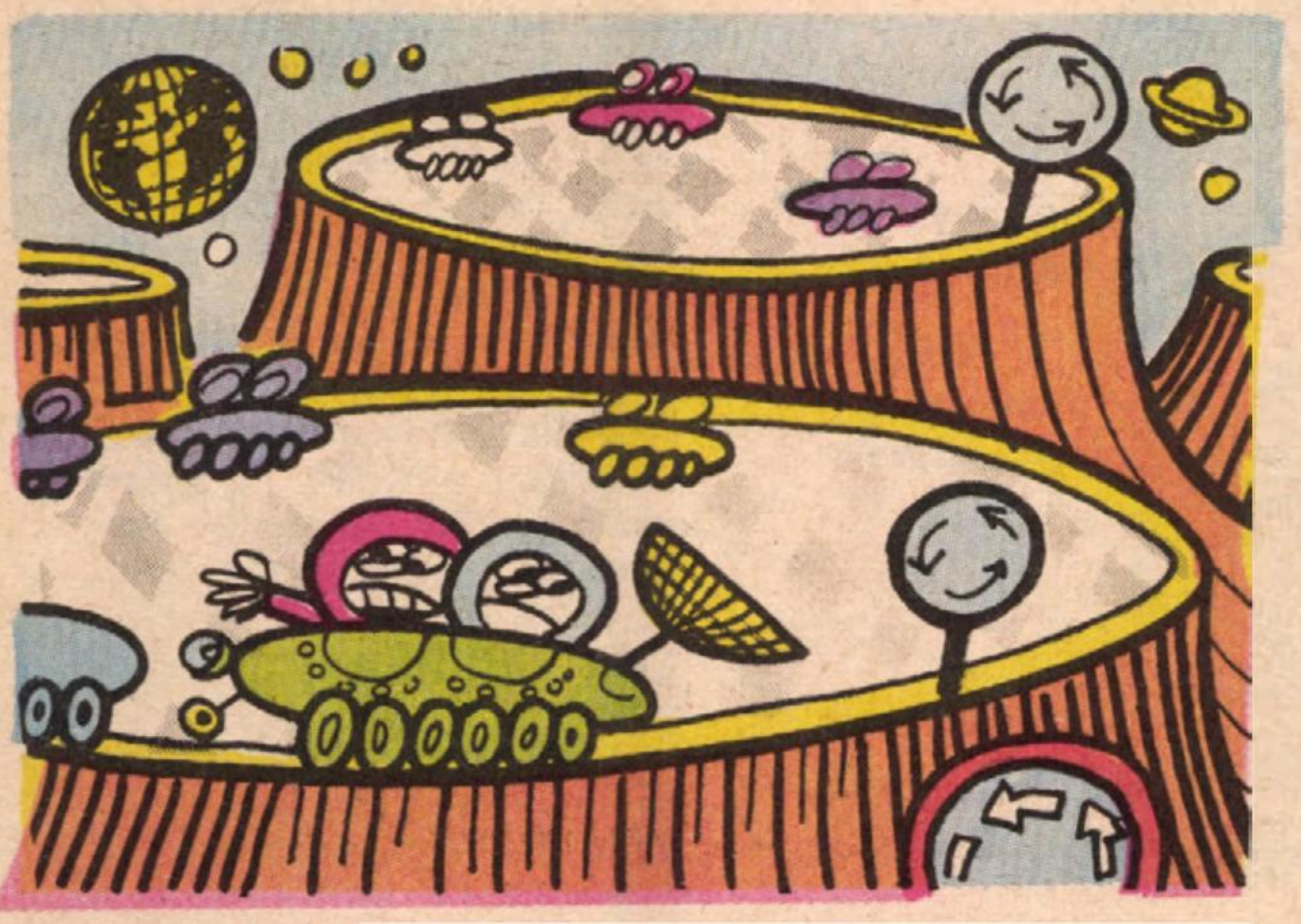

– Meg kell őrülni ebben az örökös körforgalomban!

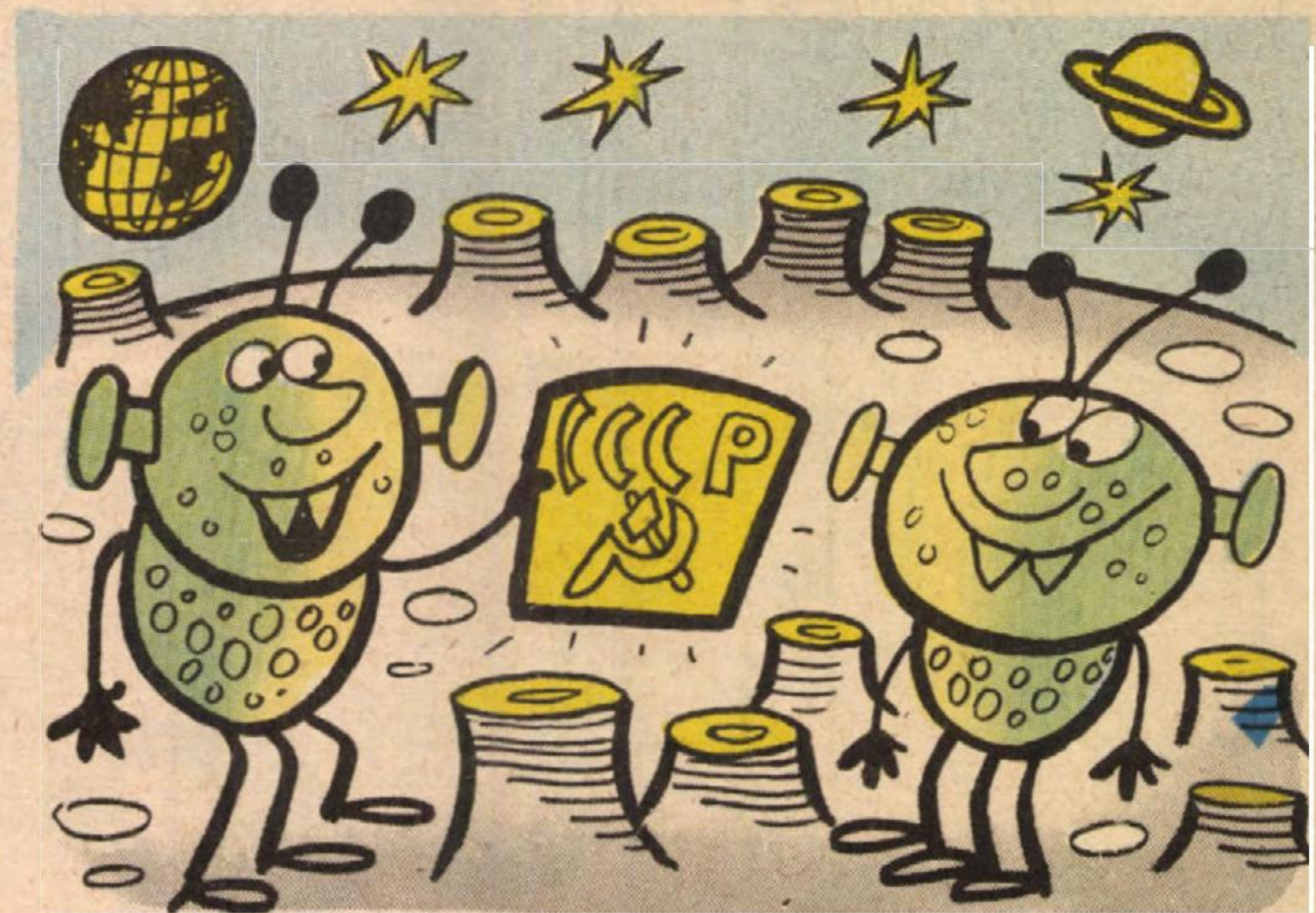

– Ide nézz, apafej, ezt a klassz emblémát egy szovjet kocsiról szajréztam!

SZILÁNKOK

BARÁTNŐK

— Mit szólsz hozzá? A Sári tagadja, hogy a fia iskolába jár.

— Miért kell ezt tagadni?

— Mert a fia negyvenkilenc éves, és esti iskolába jár.

GYERMEKÁLDÁS

— *Tudja, mindig arra vágytam, hogy legyen egy gyerekem. De kilenc van!*

KIJÓZANÍTÓ ÁLLOMÁSON

— Doktor úr! Ne felejtsenek reggel hétkor ébreszteni, mert akkor nyitják az italboltokat!

ÜZLETBEN

— *Mit óhajt a kedves vevő?*

— *Azt, hogy fogadják a köszönésem és visszaköszönjenek.*

— *Azzal most nem szolgálhatunk. Tessék benézni talán a jövő héten.*

VENDÉGLŐBEN

— Egy perce rendeltem egy frissen sültet és már ki is hozta. Főúr, ez hogy lehetséges?

— Ó, kedves vendég, a frissen sült nálunk egy héttel előre készül.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— *Kedves uram, irigylem önt, hogy olyan jó alvó, de legalább ne horkoljon. Vagy ha már horkol, akkor legalább váltson át moll hangnemre, mivel ez a szimfónia is moll hangnemben íródott.*

— *Miért zaklat? A legjobb álmomból keltett fel. Őszinte leszek: én nem értem a nehéz zenét. Egy ilyen hangversenyen én csak unatkozom és rögtön elalszom. Tudja, mit szeretek én? Hogy „Jöjjön Óbudára...” vagy hogy „János, legyen fenn a János-hegyen...”*

— *Akkor miért nem ül be egy műsoros szórakozóhelyre, hogy meghallgassa a zongoránál dr. Stepp Frédi műsorát?*

— *Mert az pénzbe kerül, ide meg potyajegyet kaptam...*

G. Sz.

MEDDIG NÖVENY A TOJAS?

Az „International Herald Tribune” tudósítása szerint az Indiai Vegetáriánus Szövetség döntése szerint a tojás nem hús, hanem növény.

Csak az a fontos, hogy minél előbb el kell fogyasztani, mert idővel esetleg hús lehet belőle.

ŐSZI KIRÁNDULÁS

– Hurrá, feltaláltam az erdőtüzet...

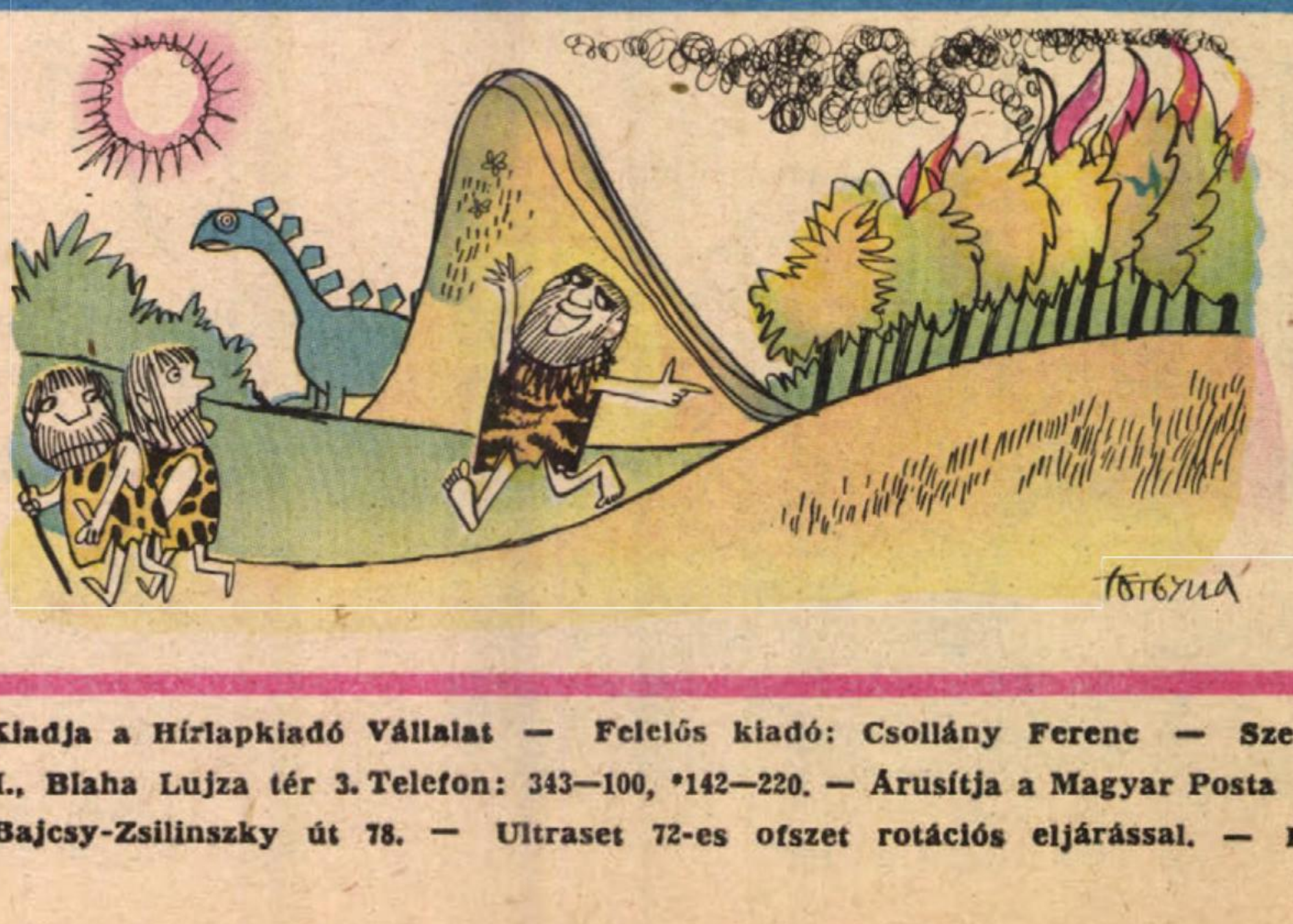

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta

INDEX: 25.504

Készült a Zrínyi Nyomdában — 70.4075/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre